

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

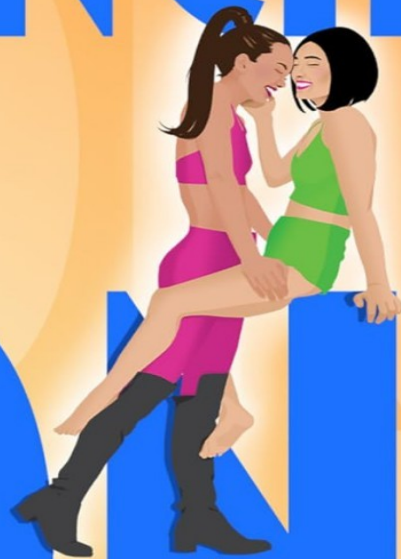
a Sunrise Cantina story

RUBY DIXON

★ NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR ★

ROMANCING THE CLONE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

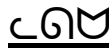
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

KLONLA ROMANTİZM

SUNRISE CANTINA

KİTAP 3

RUBY DIXON

Telif hakkı © 2025 Ruby Dönüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı ve Tasarımı: Kati

Wilde Düzenleme: Aquila Edits

Düzeltilme: Fortunate Books

İç Tasarım/Bölüm Başlığı Tasarımı: @istryistry, Deposit Photos

Bu kitabın hiçbir kısmı yapay zeka ile oluşturulmamıştır.

Siktir et yapay zekayı.

✿ [Vellum ile biçimlendirilmiştir.](#)

ROMANCING THE CLONE

Simone iyi fırsatları sever. Risda III'te fırıncılık için pazarda bir boşluk olduğunu gördüğünde, bu boşluğu doldurmak için harekete geçer. Taze pişmiş ürünlerle dolu bir arabayla, kredilerini toplar. Bisküvi ile babka arasındaki farkı bilmiyor olması kimin umurunda? O, çalışkan ve kazanan bir gülümsemeye sahip.

Ruth-Ann önemsiyor. Hem de *çok* önemsiyor.

Simone'nin fırıncılık işi olması ve bu işin başarılı olması onu rahatsız eder. Simone'nin hamur işlerinin hamurunun ıslak olduğunu, kurabiyelerinin krep kadar düz olduğunu kimse görmüyor mu? Bu durum Ruth-Ann'i o kadar rahatsız eder ki, Simone'ye yaptığı her hatayı mutlaka gösterir. Her gün.

Simone, Ruth-Ann'i ve her şeyi bilen tavrını hor görüyor.

Bu karşılıklı bir şey.

Ta ki Simone'un arabası her zamanki yerine gelmeyene kadar ve Ruth-Ann, Simone'u sandığından daha çok önemsedğini fark edene kadar...

Kadınları seven kadınları daha fazla isteyen herkes için!

CONTENT WARNINGS

Bu kitap, okuyucuların hassas olabileceği bazı olaylar içermektedir. Her zamanki gibi, okuyucuların dikkatli olması tavsiye edilir!

Bu hikayede şunlar yer almaktadır:

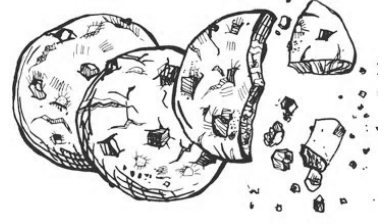
- Önceki esaret ve/veya kölelikten bahsedilmesi
- Bir karakterin kısa süreli hastalığı
- Klonlama/kimlik sorunları
- Aile/arkadaş kaybı ve izolasyon
- Henüz doğum yapmamış, hamileliğinin son aşamasında olan bir kardeş (Ruth o bebeği bir ara doğuracak, yemin ederim. Lanet olsun, eşzamanlı hikayeler!).

Bu listeye eklemeler yapılması gerektiğini düşünüyorsanız, bana bildirin.

CONTENTS

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17 Epilog
Yazarın Notu Daha Fazlasını mı İstiyorsunuz?

BÖLÜM BİR

SIMONE

MICHELLE OLMUŞ OLMUŞ KÖTÜ
KORKUNÇ KIZ ARKADAŞI. O

Dağınık, kaba ve olabildiğince dağınıktı. Bencil de. Kendisi boşaldığından emin oluyordu, sen boşalmazsan da bu senin sorunun oluyordu. Sadece birkaç ay birlikte olduktan sonra bu durumdan bıktım ve ayrıldık. Ama bu, uzaylılar hayatımı istila edip beni evrenin diğer ucuna kaçırmadan çok önceydi.

Bu sabah evimin penceresinden ekşi mayalı "evcil hayvanımı" kontrol ederken Michelle'i düşünüyorum, çünkü Michelle pek çok şeydi ama aynı zamanda bir fırıncıydı ve bu yüzden fırıncılık hakkında herhangi bir kadının bilmesi gerekenden çok daha fazlasını duymuştum. Onunla birlikte tüm fırıncılık programlarını izlemiştim ve hiç denememiş olsam da, insanlar işleri batırdığında Michelle'in söylediği pek çok şeyi hatırlıyorum.

"Ah, o aptal mikserin içine karton yumurta akı koydu. Onun merengi asla çırpılmayacak.

Ekmegini yeterince uzun süre mayalanmaya bırakmadı. Bu sorun olacak.

Kekinin üzerine damla damla yağmur yağıdırıyor, böylece kekin tadı çok kuru olmaz. Akıllıca.

Bu sabah arabam için pişmiş ürünler hazırlarken Michelle'in sesi kafamda yankılanıyor. Pek iyi bir fırıncı sayılmam ama iş konusunda bilgili bir kadını ve Risda'ya geldiğimde, yanınızda götürebileceğiniz yiyecekler sunan tek yerin o iğrenç kantin olduğunu gördüğümde bir fırsat gördüm. Çiftçilik fikrini bir kenara bıraktım ve kendi işimi kurmak istedim.

Şey... olaylar böyle gelişti. Çiftçilik kötü değildi. Ama buraya geldikten birkaç ay sonra, arkadaşım Dora bana bir carinoux yavrusu getirdi. Anlaşılan bunlar çok rağbet gören bekçi kedileriymiş. Yavru kedinin yüzüne bir bakış attım ve ona aşık oldum. Ona Pluto adını verdim ve o, burada geçirdiğim zamanın en büyük mutluluğu oldu.

Ayrıca büyüdüğünde bir kaplan kadar büyük olacak, sekiz bacağı ve pullu bir derisi olacak. Yani devasa ve her zaman aç olmasının yanı sıra, sığırları da korkutuyor. Bu da sığır çiftçiliğini zorlaştırıyor ve ben bir çiftlik dolusu ineğe sahip olmaktansa Pluto'yu tercih ederim. Liman Bekçileriyle bir anlaşma yaptım ve çiftliğimi onlara gelir ödeneği karşılığında geri sattım. Bütün gün oturup hiçbir şey yapmadan geçirebilirdim, ama... bu çok çabuk sıkıcı olurdu.

Bu yüzden... fırıncılık. Sabahları fırıncılık yapabilirim ve ürünlerim bittiğinde dükkânı kapatıp arabamı eve götürebilirim. Dükkânı açtıktan bir saat sonra ürünlerim biterse, günün geri kalanında izin yapabilirim. O caddenin o tarafında işler yavaşsa, uzay gemisi tersanelerine ve işçilerin bulunduğu resmi "Liman"a daha yakın bir yere taşınabilirim.

Ve bir gün ikinci bir arabam olacak, diye karar veriyorum. Biri tatlılarla, diğeri tuzlu atıştırmalıklarla dolu olacak. Biri cupcake'lerle, diğeri ise çekirdekli ekmeklerle ve belki de sebzeli el yapımı turtalarla dolu olacak.

Ama şimdilik küçük adımlarla başlıyorum.

Ekşi maya başlangıç kavanozunu alıp gün için yeterli miktarı kaşıkla alıyorum, sonra yeni un ekleyip pencereye koyuyorum.

böylece ekşi mayanın yaptığı her şeyi yapabilir. Michelle de birlikte yaşarken aynı şeyi yapardı, ben de onu taklit ediyorum. Oradan, Risda III'te bulunan taneli, tohum bazlı unla pankek karışımı hazırlıyorum ve "polinatör tatlandırıcı" ekleyerek bal pankeklerimi yapıyorum. Benim pankeklerim gümüş dolar kadar büyük ve tepsiye koymadan önce keskin bir çubukla yığınlarını deliyorum. Bu geleneksel bir krep yeme şekli değil, ama taşınabilir ve tatlılar ve herkes onları seviyor. Ayrıca kolay olduğu için muffinler ve tohumlu ekmekten yapılan küçük meyve reçelli sandviçler de yapıyorum. *Tahaari* adı verilen tatlı patates benzeri kökü dilimler halinde kızartıp, şekerli atıştırmalıkları pek sevmeyen uzaylı müşterilerim için onlarla sandviçler yapıyorum.

Risda III doesn't have a bakery, so I'm the closest onların sahip olduğu en yakın

Ürünlerim çabuk tükendiği için, bunun bir başarı olduğunu söyleyebilirim. Liman Bekçileri'nden birinin karısının harika bir fırıncı olduğunu biliyorum ve onu her gördüğümde sokakta yakalayıp sorularla boğmak istiyorum, ama bu çok müdahaleci olur, o yüzden kendi işime bakıyorum.

İnsanlar benim pişirdiklerimi beğenmezlerse, satın almazlar, değil mi? Bu hoş düşünce kafamda dolanırken, Pluto için bir parça eti doğrayıp kasesini dolduruyorum, sonra sabah yoğunluğu için arabamı hazırlıyorum.

Saat çok erken ve Risda'nın ana caddesinde küçük arabamı sürerken esnememi zorlukla bastırıyorum. Şeffaf camlarım muffinlerle dolu. Küçük sandviçler düzgün sıralar halinde dizilmiş ve krep yığınları arabamın üstünü kaplıyor, en iyi satış noktasına doğru arabayı iterken sallanıyorlar. Yine esniyorum, çünkü bu kadar erken uyanmaya alışkın değilim, ama sanırım bu

sanırım bu fırıncının laneti. Bu yerde bir kahve dükkanı olsaydı, çok para kazanırdı.

Hmm. Sokağı gözlemliyorum. Belki de bir kahve dükkanı açmak gündemdeki bir sonraki adımdır. Uzaylılar sadece o gece çayı saçmalığını içiyorlar, ama acaba daha uygun bir alternatif var mıdır?

Arabamı park ettiğim anda, Pluto yere atlayıp ayaklarımın dibindeki sıcak, kuru toprağın üzerinde yuvarlanmaya başlar. Yakınlarda, bir kadın pansiyondan aceleyle çıkar, yüzünde parlak bir gülümseme vardır. "Evet! Bugün geri geldin!"

"Her gün geliyorum, canım," diye takılıyorum. "Burası artık benim evim."

Bana gülümser ve sonra arabamın önüne çömelir, pişmiş ürünlerime bakar. Neyse ki Pluto onu görmezden gelir, bu yüzden onun için endişelenmeme gerek yok. O sadece ben paniklediğimde panikliyor gibi görünüyor, bu yüzden sakın tavırları iyiye işaret. Kadın arabamın önünde mutlu bir şekilde küçük bir dans yapar. "Birinin fırın açmasına çok sevindim. Asla pişirme vaktim olmuyor ve hangi malzemelerin ev yapımı tadı vereceğini bilmiyorum. Bu küçük kekler nedir?"

"Bugün ne aldığımı sana anlatayım," diye şarkı söyler gibi, arabamdaki ürünleri göstererek. Bunu yaparken, yanımdan geçen bir kedi uzaylı durur, havayı koklar ve sonra insan kadının arkasına sıraya girer. Pluto'ya bakar ama yine de sırada kalır.

Bugün işlerim için iyi bir gün olacak ve bu heyecan kalbimi sevinçle dolduruyor. Harika bir fırıncı olmayabilirim, ama yeniden başlamak konusunda kesinlikle bir şampiyonum. Daha önce uzaylılar tarafından kaçırıldığım da bunu yaptım, şimdi de Risda'da, artık benim evim olan çiftlik gezegeninde yapıyorum. Pluto'yu aldığım da ve carinoux ile çiftlik hayvanlarının birbirine uymadığını fark ettiğimde üçüncü kez yeniden başladım. Her şey yolunda. Uyum sağlamak bu oyunun adı.

Ve ben uyum sağlayabilirim.

RUTH-ANN

Biri ekmek pişiriyor.

Risda III her türlü rastgele kokuyla dolu olsa da, yanmış ekmek kokusunu bir kan köpeği gibi algılayabiliyorum ve burnumu kırıstırıyorum. "Bir şey yanıyor."

"Çoğu insanın yaptığı yemekler öyle kokmaz mı?" diye sorar Dopekh.

"Kesinlikle hayır. Bu yanmış tost kokuyor." Burnumun delikleri genişlerken başımı çevirip kokunun Port'un neresinden geldiğini görmeye çalışıyorum. Birkaç saat önce olmuş gibi eski bir yanık kokusu, ama havada kalacak kadar kötü. Risda III'te hava o kadar temiz ki, yeni kokuları kolayca algılayabiliyorsunuz. Çoğu zaman taze çim ve ara sıra inek gübresi kokusu geliyor, ama bugün yanmış un ve inek gübresi kokuyor. En sevdiğim kombinasyon değil.

Yine de merakım galip geliyor ve gruptan ayrılıyorum.

"Hey," Zaemen, kollarında kocaman bir kutu ile arkamdan sesleniyor. "Yeni kantine malzeme götürmemiz gerekiyor."

"Söz veriyorum," diyorum, ondan uzaklaşarak caddede ilerlerken. Elimdeki kutu çok daha küçük ve hafif, bu yüzden taşımak kolay. "Sadece önce bir şeyi görmek istiyorum. Kaybolacak değilim ya."

Risda'nın yerleşim yeri, sıradan bir şekilde "Liman" olarak adlandırılmış, yerleşimcilerin ihtiyaçlarını karşılayan bir grup binayla çevrili tek bir caddeden oluşuyor. Bunun dışında, genişletilmekte olan bir uzay limanı, birçok çiftlik ve tüm gezegenin sahibi olan adama ait tepelerde devasa bir malikane var. Denesem bile kaybolabileceğimi sanmıyorum.

Port'ta alışveriş ve gece hayatı pek yoktur. Dünya yasak bölge olduğu için (ve söylentilere göre yok edildiği için, ama ben bunun sadece bir söylenti olduğunu düşünüyorum, böylece geri dönmeyi istemeyeceğiz) asıl amaç insanlara yerleşecekleri güvenli bir yer sağlamak olduğu için bu konu dikkate alınmamıştı. Ancak daha fazla insan geldikçe, temel ihtiyaçlar ve toplum hizmetlerine ihtiyaç duyulmaya başlandı. Temel ihtiyaçları ve bazı yerel ürünleri satan bir genel mağaza var. Kiralık odaları olan bir pansiyon var ve kasabada yaşayan bazı kadınlar terzi gibi yan hizmetler sunuyor. Yağlı uzaylı yemekleri sunan bir bar var, bu yüzden mürettebat burada bir "insan" kantini kurmaya karar verdi.

Ve görünüşe göre sokağın sonunda bir kurabiye standı açılmış.

Dekor kutusu kolumun altında, oraya doğru yöneliyorum. Merakım galip geliyor. Lisedeyken yazları bir fırında çalışırdım, bu yüzden fırın ürünlerinden biraz anlarım. Arabasının ön tarafına bir bez afiş asılmış ve bir tarafına bir şemsiye saplanmış. Çok özensiz görünüyor, ama yemekler iyiye bunu affedebilirim.

Arabasının arkasında benim yaşlarımda güzel bir kadın var. Koyu renkli, kalın ve hafif dalgalı saçları ve etkileyici koyu renkli gözleri var. Saçları başının üstünde dağınık bir topuz şeklinde toplanmış, bu da tüm kolonistlerin giydiği sade ve kullanışlı kıyafetlere rağmen heykel gibi ve düzgün vücudunu daha da öne çıkarıyor. Ayaklarının dibinde, genç bir carinoux birçok pençesinden birini yalıyor. Bu, aldatıcı bir şekilde boş duran bir poz, ama ben aldanmıyorum. Carinoux'ların ne kadar koruyucu olduğunu biliyorum ve onun beni izlediğini biliyorum.

Arabalı kadın, ben yaklaşırken bana müşteri hizmetleri gibi parlak bir gülümsemeyle karşılıyor. "Merhaba! Lezzetli unlu mamullerden ister misiniz?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup arabayı yavaşça dolaşarak her şeyi inceliyorum. Düz, su birikintisi gibi kurabiyeler var. Daha da üzücü görünen minik turtalar var.

Kabuklar. Ne işe yaradığını bilmediğim bir çubuk üzerinde bir dizi disk. Kaya gibi görünen kekler.

"Bunları sen mi yaptın?" diye soruyorum.

Güneş gibi parlayan gülümsemesi değişmiyor. "Evet." "Vay canına."

"Ne istersiniz?" diye soruyor, bir çift maşa alıyor.

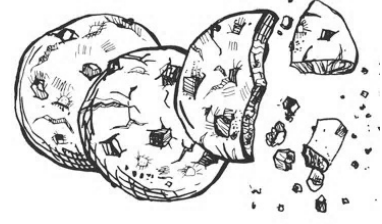
"Hiçbirini."

Yüzü düşer, neşeli gülümsemesi sert ve savunmacı bir ifadeye dönüşür. "Kibar bir şey söylemeyeceksen, git buradan." Yanında duran carinoux, onun sıkıntısını hissederek gerilir. Maşa ile beni kovmak için elini sallayarak "Ödeme yapan müşterilerle ilgilenmem gerek" der.

"Ne kadar ödüyorlarsa ödesinler, çok fazla," diye karşılık verip uzaklaşıyorum.

Bazı insanların cesareti, başkalarının nostaljisinden hızlı para kazanmak.

BÖLÜM İKİ

RUTH-ANN

BAKER, onu her gördüğümde beni rahatsız etmeye devam ediyor. Ve her gün gemiden inip limana gittiğim için, onun varlığı sabah, öğlen ve akşam beni rahatsız ediyor. Onun o berbat arabasını gördüğüm anda, içimi düşük, yakıcı bir öfke kaplıyor.

Bir carinoux'u var, yani belli ki parası var. Ama bu parayı işine yatırmadığı da açık. Arabası son nefesini vermek üzere gibi görünüyor. Şemsiye mi? Sarkık. Markası mı? Şemsiyeden bile daha sarkık.

Her gün müşterileri var. Her gün, arabasındaki unlu mamuller tükeniyor. Kasabada unlu mamul üreten başka insanlar da olduğunu biliyorum. Herkesin bir iş kuracağını ve yerlilerin onu destekleyeceğini biliyorum. Bu gezegende üretilen her kokuda el yapımı sabunlar ve el yapımı mumlar satın aldım. Reçel satın aldım. Mağazada her zaman yeşil sebzeler ve yerel süt satın alıyorum. Tereyağı satın alıyorum. Ev yapımı ürünleri destekliyorum, lanet olsun.

Sadece boktan, az çaba gerektiren bir endüstriyi değil.

"Yine ters ters bakıyorsun," diyor Zaemen, kantine doğru yürürken.

"Öyle değilim" diye itiraz ediyorum, ama aslında öyleyim. Fırıncının kahkahası sokağa yayıldığı anda yüzümün gerildiğini hissedebiliyorum. Ve o her zaman mutlu görüldüğü için, kahkahasını sık sık duyuyorum. Bu beni sinir ediyor, çünkü gülümsemesi herkesi kandırıp berbat kurabiyelerini ve brownie dediği yanmış canavarları satın almaya zorluyor.

Fırın arabası görünür görünmez adımlarımı yavaşlatıyorum. Önünde kuyruk var. Lanet olası bir kuyruk. Sanki insanlar dünyanın en kötü keklerini almak için sabırsızlanıyorlar.

"Öylesin," diyor Zaemen. "Hadi. Bu testereyi kantine götürmem lazım ve çok ağır. Ben ağır işler için yapılmış bir klon değilim."

"Sadece... bana bir dakika ver."

"Hayır, Ruth-Ann," diye inliyor. "Her gün arabaya uğramak zorunda değiliz..."

"Bir dakika sürer." Onun itirazlarını ve kollarındaki kablolarla dolu büyük testereyi görmezden geliyorum. O, eşya taşımak için yaratılmış gibi ve benim işim de uzun sürmeyecek. Carinoux'unun hırlamasına neden olacak kadar yaklaşmayacağım. Sadece Simone'un bugün ne sattığını görmek istiyorum.

Böylece sessizce yargılayabilirim.

Bir kadın bir torba pasta ile uzaklaşır ve Simone neşeli gülümsemesini sıradaki müşteriye çevirir. Bakışları bana kayar ve sonra hemen tekrar başka yere bakar. Sorun değil. Beni istediği kadar görmezden gelebilir. Onun yiyeceklerinden satın almaya çalışmıyorum ki.

"Ne alırsın Mel?" Arabasının önündeki kadına megavatlık bir gülümsemeyle bakar. "Parmak izi kurabiyeleri bu sabah yapıldı."

"Ooh." Mel eğilip pişmiş ürünlere bakıyor. Ben de yanına kayarak ben de bakabilmek için eğiliyorum. Thumbprint kurabiyeleri, ortasında bir parça reçel bulunan beyaz şekerli kurabiyelerden oluşan zarif küçük şeyler olmalıdır. Bunlar, hiç şaşırmadığım gibi, büyük ve düz, kocaman bir reçel

merkezinde. Onu beceriksiz bir kalp şeklinde şekillendirmiş, ki o bir bebek olsaydı bu sevimli olurdu. Ama o bir bebek değil ve benim görebildiğim tek şey kusurları.

"Bunlar çok büyük," diye yardımcı olmak için işaret ediyorum. "Parmak izi gibi değil. Carinoux'unun parmaklarını kullanmıyorsan tabii."

Simone bana öfke dolu bir bakış attı. "Hemen geliyorum."

"Acele etme. Hiçbir şey almayacağım." Ona sırtıarak bakıp, memnuniyetle uzaklaşıyorum. En azından artık neyi yanlış yaptığını biliyor. Gelecekte bunu düzeltebilir.

Gerçekten, ona sadece bir iyilik yapıyorum.

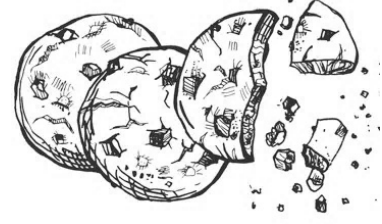
"Artık gidebilir miyiz lütfen?" diye sorar Zaemen, kollarında tuttuğu hantal testereyi dengelemeye çalışırken. Kablolar etrafında yere kadar uzanıyor ve o çok sinirli görünüyor. "Flört etmeyi bitirdin mi?"

Ona öfkeli bir bakış atarak hızımı artırıyorum. "Kapa çeneni!"

Flört etmiyorum!"

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldanır. "Kabloları al, olur mu?"

BÖLÜM ÜÇ

SIMONE

Huzursuz bir şekilde, Mel arabamdan ne almak istediğine karar vermeye çalışırken elimdeki maşa ile tıkırdatıyorum. Hapşırmayı engellemeye çalışarak bir peçete alıp burnumu siliyorum. Ruth-Ann'in uzaklaşan silüetini kasten görmezden geliyorum çünkü o benim ilgimi hak etmiyor.

"İyi misin? Bugün keyifsiz görünüyorsun," diyor Melody, eğilip kurabiyelere bakarken.

"Alerji," diyorum burnumu çekerek. Umarım alerjidir. Soğuk algınlığına yakalanacak durumda değilim.

"Hayır, demek istediğim, tedirgin görünüyorsun. Rahatsız."

Öyle miyim? Genelde Pluto'ya bakarak anlayabilirim. Nitekim, carinoux'un sevimli kedi yavrusu yüzü beni dikkatle izlerken endişeli görünüyor. Eve gittiğimizde ona ekstra ödül ve sevgi vermem gerekecek. O zamana kadar... Maşayı bir kez daha tıklatıyorum. "Öyleyse, bunun sebebi malum kişi."

Beni çıldırtan Melody değil. Her gün işyerime gelip alaycı bir şekilde sırıtan, yargılayıcı bir kadın olan Ruth-Ann. Onu her gördüğümde günümü mahvediyor.

mükemmel cildi ve simetrik yüz hatları, kedi gibi gözleri ve omuzlarına kadar uzanan düz, simsiyah saçları ile görünüşü kontrol altında. Kıyafetleri her zaman temiz ve işlevseldir ve onu hiç gülümserken görmedim.

Eğlenceli birine benzemiyor. Tamamen işine odaklanmış gibi görünüyor.

Belki de bu yüzden *benim* işimi sevmiyor. Arabam biraz dağınık mı? Elbette. Pişirme işim bilimden çok içgüdüsel mi? Kesinlikle. Ama müşterilerim mutlu ayrılıyor ve ben her gün çok çalışıyorum, o zaman neden umursuyor? Onu rahatsız etmiyorum. Onu aramıyorum.

Ama her gün, saat gibi, kasabaya gelir, o gün pişirdiğim ürünlere bakar, yargılayıcı küçük yorumlar yapar ve sonra gider.

O çok *acımasız*.

Melody küçük turtaların birini işaret ediyor. "Bunların içinde ne var?" Önümdeki müşteriye odaklanıyorum, Ruth'a değil...

Ann'in ince, uzaklaşan silüetine odaklanıyorum. "Oh. Uh, biraz soslu kıyılmış dana eti."

"Lezzetli. Hepsini alacağım. Kocam sığır eti sever." Gözleri heyecanla parlıyor.

Maşa ile bir tanesini alıyorum ve biraz sos akıyor. Altları ıslanıyor ve içimden, Bayan Mükemmel'in buna ne diyeceğini merak ederek içimden irkiliyorum. "Biraz ıslak görünüyor. Kusura bakmayın."

Mel elini salladı. "Sorun değil. Zaten hamur işini yemeyecekti."

Pastaları poşetlere koyup ona veriyorum ve o da bana uzaylıların para birimi olarak kullandıkları kare şeklindeki plastik kredilerden birkaç tane veriyor. "O zaman neden pasta alıyorsun?" diye soruyorum. "İşine karışmak istemem ama merak ettim."

"Çünkü ben berbat bir aşçıyım ve başkalarının çabalarını desteklemeyi seviyorum." Bana gülümser ve kucağındaki çantayı kaldırır. "Ve açıkçası, insan

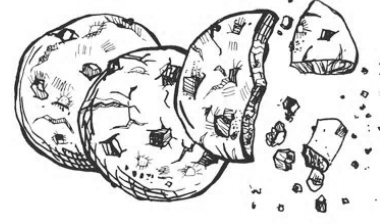
yemekler yapman hoşuma gidiyor. Arabana geldiğimde buradaki her şeyi tanıdığımda, kendimi bu dünyada bir yabancı değil, evimdeymiş gibi hissediyorum. Bunun için para ödemeye hazırım."

Gözlerim yaşlarla dolmak üzere. Bu evrenin sunabileceği en kötü şeyleri yaşadım, ama yine de burada, yaptığım yağlı turtalar yüzünden duygulanıyorum. "Teşekkürler Mel. Bu benim için çok önemli. Buradaki bazı insanlar pek destekleyici değil."

"Siktir et onları." Bir süre duruyor. "Ama gerçekten değil. Sadece, bilirsin, belki de onları görmezden gel."

Gülüyorum, sonra arkasını dönüp hapsiriyorum. "Bunu yapabilirim." *En son* istediğim şey, yargılayıcı Ruth-Ann'i sikmek.

BÖLÜM DÖRT

RUTH-ANN

Ertesi sabah kantine gitmek için yola çıktığımızda sokakta fırın arabası yoktu. Sokakta aylak aylak dolaşan genç carinoux'lar da yoktu.

"Huh, bu garip," diyorum Simone'nin arabasının normalde durduğu yerin önünden geçerken.

Aithar uzanıp kafamı okşamaya çalışır. "Belki de onu korkuttun."

Onun önerisiyle kalbimin çarpışını görmezden gelerek, onun elinden kurtulmaya çalışıyorum. "Oh lütfen. Onu korkutup kaçırmak için benden daha fazlası gerekir."

Sanırım.

Ama onun yokluğu beni meraklandırıyor. Port'ta bir restoran ve bar açıyoruz, bir kantin. Oysa Port'ta zaten bir kantin var. Port çok büyük bir yer değil. Ya o, tüm işletmeler için yeterli yer olmadığını düşünürse? Ya vazgeçerse?

Bu neden beni bu kadar rahatsız ediyor?

Endişelerimi kendime saklıyorum, çünkü arkadaşlar bana gülerler. Simone'u kovmak istediğimden değil. Sadece onun daha iyisini yapmasını istiyorum.

Kantine giriyoruz ve gece boyunca duvardan bir ss eşyası düşmüş. Aslında çoğu düşme eğilimindedir. Bazıları düz, kitap kapağı veya kartpostal gibi. Bethiah bunlara fahiş fiyatlar ödüyor ve daha da yüksek bir kr maręıyla bize gönderiyor. Ama burayı evimiz gibi hissetmek istiyoruz, bu yüzden çocuklar yine de parasını ödüyor. Bu eşya bir tuzluk ve üzerinde durduğu küçük raf biraz eğri. Onu yerine koymak için duvara doğru ilerliyorum ve tüm eşya elimde düşüyor.

"Bu rafı kim asmış?" diye soruyorum, parçalara bakarak. Arkadaki vida sökülmüş.

"Sence kim?" Kazex, Ruthie'nin gözetiminde bir taburenin metal ayaklarını şekillendirdiği barın arkasından sesleniyor.

Ugh. "Salvotor. O adam en kötüsü." Buralarda gelişigüzel yapılmış bir şey varsa, bu kolayca dikkati dağılan Salvotor'un suçu. Niyeti iyi, ama sincap beyni olanların poster çocuğu olacak birisi varsa, o da bu adamdır.

"O çok çaba gösteriyor," diyor Dopekh sadakatle. "Bu onun suçu değil."

"Bu tam anlamıyla onun hatası," diye mırıldanıyorum, ama bu tartışmayı kazanmam mümkün değil. Dopekh, öleceği güne kadar Salvotor'u savunacak. Karşılıksız aşk falan filan.

Yeni bir vida ile duvardaki küçük rafı yerine takıp, tuzluk, küçük doldurulmuş tavşan ve boş kola kutusu gibi eşyaları yerine koyuyorum. İnşaat alışmaları nedeniyle diğer eşyaların üzerinde de biraz toz var, bu yüzden bir bez alıp toz almaya başlıyorum. şu anda yardımcı olabileceğim pek bir şey yok. Yaklaştığımızda kitaplar, muhasebe ve menülerden sorumlu olacağım, ama henüz o aşamaya gelmedik. Erkekler kadar güçlü değilim, bu yüzden zor işleri onlara bırakıp çoğunlukla küçük işlerde yardımcı oluyorum. Ve planlama. İyi bir planlama seansını çok seviyorum.

Kantina güzel bir şekilde ilerliyor, ama hala yapılması gereken çok şey var. Bazen erkeklerin kantinayı açmaktan korktukları için tereddüt edip zaman kaybettiklerini düşünüyorum. Dekorasyon ve düzenleme ne kadar uzun sürerse, kendilerini motive etmek için o kadar fazla zamanları oluyor.

Bu sorun değil. Zaman sınırı yok. Erkeklerle aynı hızda çalıştığımı fark ettim, dekorasyonla oyalanıp toz alırken sokağa bakan pencereye doğru ilerleyip dışarıyı gözetliyorum. Hala fırın arabası yok. Şimdiye kadar hazır olmalıydı. İnsanlar öğleden sonra sıcağında pasta almak istemeyeceklerdir. "Nerede o?"

"Yine mi?" diyor Aithar. "Bunu unutmalısın Ruth-Ann."

"Kız kardeşimi rahat bırak," diye bağılıyor Ruthie bardan. Yeni eşi Kazex'e bir çivi uzatırken bana bir bakış atıyor. "O da aşık olabilir."

"Ben aşık değilim," diye haykırıyorum, utanç içinde. Değilim!

...değil mi?

Tabii, Simone güzel bir kız. Ama en çok parıldayan özelliği kişiliği. Canlı, ifade dolu gözleri ve sokağı aydınlatan bir gülüşü var. Müşterileri onu seviyor. Bana somurtarak baktığında bile heyecan verici, canlı, enerjik ve...

Olamaz.

"Aşık değilim," diye tekrar patladım, onları ikna etmeye çalışarak. Kahretsin, kendimi bile ikna edebildiğimden emin değilim.

"Sorun değil," diyor Ruthie. "Bu ahmaklar seni yargılamayacaklar. Burada karşılıksız aşk kaptanı var," diyor Dopekh'i işaret ederek, "Ve burada da Michaela'nın boynuma basmasına izin veren beyefendi var."

Ruthie onu işaret ederken Aithar gülümser ve başını sallar.

"Ve biz kesinlikle yargılamayacağız," diye devam eder Ruthie, önce kendini, sonra Kazex'i işaret ederek.

Kaz, "kız kardeşime" şimdiye kadar gördüğüm en hayran bakışı atıyor.

"Peki ya ben? Ve Zaemen?" Jerzec kaşlarını çatar. "Ve Erzah? Sakkar?"

"Herkesi saymayacağım," der Ruthie. "Sadece aşk acısı çeken aptallara yorum yapıyorum."

"Ben aşk acısı çekiyor olabilirim," diye savunmaya geçer Jerzec. "Çekmediğimi bilemezsin."

"Bu bir yarışma değil ve ben aşk acısı çekmiyorum," diye itiraz ediyorum, saçımı yolmak istiyorum. "Aman Tanrım! Tek yaptığım, bugün fırın arabasının orada olmadığını yorumlamak! Bu beni ona aşık yapmaz."

Hepsi bana bakıyor, gözlerinde yargılayıcı bir bakış var. "Değilim," diyorum yine, zayıf bir sesle.

"Bunu unutmalısın," diyor Dopekh. "Ve bunu söyleyen benim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, sonra açıyorum. Huzursuz bir şekilde başka bir nesne alıp toz almaya devam ediyorum. "Aşık değilim. Sadece onun... yanlış olmasını sevmiyorum. Pastaları berbat. İşiyile gurur duymalı."

Jerzec'in dövmeli yüzü şaşkınlığın resmidir. "Sence öyle değil mi?"

"Ne düşündüğünü bilmiyorum." Bükülmüş bir plaka parçası alıyorum — New Mexico'ya ait, çirkin sarı renkte — ve tozunu alıyormuş gibi yapıyorum. "Ve yanında genç bir carinoux var. Onlar kendi insanlarına aşırı derecede sahiplenici davranırlar. Onu evde tutmalı."

"Yani, evcil hayvanı olduğu için artık evden çıkamaz mı?" diye soruyor Jerzec.

Buna cevap vermeye tenezzül etmeyeceğim. "Neyse, içki konusunda ne durumdayız? Kim bununla ilgileniyor? İçkisiz bir kantin olamaz."

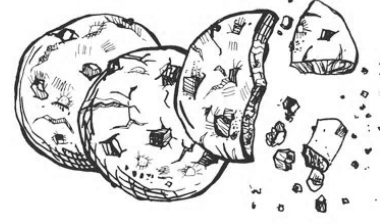
Bu, benim bildiğim en iyi dikkat dağıtma yöntemi, çünkü alkolü temin etmek Jerzec'in görevi ve bu konuda tam bir felaket yaşıyoruz. Ellerini havaya kaldırıp Ruthie'nin yanındaki bara atlıyor. "Bu arada! Biliyorsun, yerel bira almaya çalışıyordum

Yerel bira almaya çalıştığımı biliyorsun, değil mi? O deli insanın bu sefer ne yaptığına inanamayacaksın..."

Hikayesini anlatmaya başlar ve ben bir kez daha pencereden Simone'nin arabasının normalde durduğu boş yere bakarım.

Onu kovmadım, değil mi?

BÖLÜM BEŞ

SIMONE

ÖLÜYORUM.

İşte böyle gidiyorum — cehennemden gelen uzay gribi. Bir başka huzursuz uykudan uyanıyorum ve yatakhane odamın tavanına bakıyorum. Terden sırılsıklamım, hafif geceliğim cildime yapışmış, saçlarım yüzüme yapışmış. Kalkıp pencereyi açmam gerek, ama enerjim yok.

Burnumda bir gıdıklanma hissediyorum ve üç kez arka arkaya hapşıırıyorum, sonra yatağa geri yığılıyorum. Belki biraz da altıma işedim. Igh. Pelvik tabanım, huzur içinde yat. Elimi alnıma götürüp terli saçlarımı cildimden çekiyorum. Boğazım çöl gibi kurumuş, ama o kadar yorgunum ki, birkaç metre ötedeki mutfığa kalkıp gitmenin çabaya değer olup olmadığını, yoksa sadece yuvarlanıp tekrar uykuya dalmamın daha iyi olup olmadığını düşünüyorum.

Uyumaya karar veriyorum. Ama dönme kısmını atlıyorum. Çok fazla enerji harcamak gerekiyor. Elim yatağın kenarından sarkıyor, ama sıcak, endişeli bir yüz ona dokunuyor. Pluto. "Merhaba bebeğim," diyorum. "Kalkıp seni besleyeceğim. Bana bir saniye izin ver."

Pluto tekrar elime baskı yapmaya başlayana kadar, tekrar uykuya daldığımı ve uyuyamadığımı fark etmiyorum. Ona yiyecek ve su lazım. Buzdolabımı kendi başına açamaz ki. Kalan tüm gücümle kendimi yataktan kaldırıp mutfığa doğru sendeleyerek yürüyorum. Tezgaha yaslanınca başım dönüyor, ama ona büyük bir kase taze su koymayı başarırım (ve kendime de bir bardak su içirim). Sevdiği çiğ eti doğramak biraz daha uzun sürer ve onu besleyip kaseyi fayans zemine koyduğumda, tüm enerjim tükenmiştir. Fayans da güzel ve serindir. Olduğum yerde uzanır ve zemine uzanırım.

Biri kapıyı çalıyor.

Sert fayanslardan yüzümü kaldırarak inliyorum. Neden ben? Şimdi ne var?

"Git buradan," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Kapı tekrar çalınır. Ve tekrar.

Kendime acıyarak inleyerek, kendimi dikleştiriyorum. Bunu yapmak bile aşırı bir çaba gerektiriyor ve nefesimi toplamak için bir süre duruyorum, sonra kapıya doğru sendeleyerek yürüyorum. Giysilerimin yerinde olup olmadığını kontrol etmek için aşağıya bakıyorum — kolsuz bluz ve pijama pantolonu, evet — ve sonra kapıyı biraz aralayıp, koridordan gelen ışığa gözlerimi kısarak bakıyorum. Gözlerim acıyor ve başım patlamadan önce gözlerimi kapatıyorum. "Ne?"

"Benim."

Oh hayır. Bu sesi tanıyorum. Bir gözümü açıp, kapımın önünde duran mükemmel bakımlı kadına sinirli bir şekilde bakıyorum. Beni yataktan kaldıracak kişi neden o olmak zorundaydı ki? "Tanrım. Ne istiyorsun?"

Yüzündeki ifade şüpheye dönüşür, omuzları dikleşir. "Bugün arabayı dışarı çıkarmamışsın."

"Bugün şanslı günün olmalı." Kapıyı tekrar kapatmaya başlıyorum.

Ayağını kapı pervazına koyarak yolu kapatır. "Senin neyin var?"

Pluto, onun boyutuna göre çok tehlikeli ve tehditkar olan düşük ve tehlikeli bir sesle hırladı.

Ruth-Ann hemen geri çekilir.

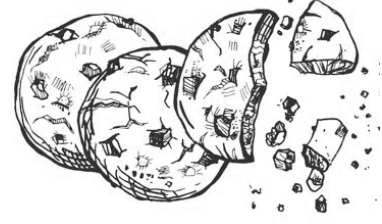
"*Senin* neyin var?" diyorum, son sözü söylemeye kararlıyım. Öksürerek her şeyi mahvediyorum, ciğerlerimde biriken pislikler tam o anda dışarı çıkmaya karar veriyor. Çok uzun süre öksürüyorum, ta ki tekrar yorgun düşene kadar.

Ruth-Ann daha da geri çekilir, öksürüğünden uzaklaşır. Kollarını göğsünde kavuşturur, evcil hayvanıma, sonra da dağınık halime bakar. "Hasta mısın?"

Ne aptalca bir soru. Ruth-Ann'in klasik tarzı, bariz olanı görmemek. "Hayır, sadece eğlenmek için bir gün izin almaya karar verdim. Para siktir et, geçimini sağlamak da siktir et, değil mi?" Sözlerimi vurgulamak için hapşırıyorum. "Şimdi git buradan."

Bunun üzerine, kapıyı yüzüne kapattım ve yatağıma geri döndüm. Neredeyse anında, uyku beni tekrar ele geçirdi. Kapıyı çalarsa, çok yorgun olduğum için duymayacağım.

BÖLÜM ALT

RUTH-ANN

SUÇLULUK DUYGUSU SIKICI BİR ŞEYDİR.

Düşmanımın hasta olması ve kimse ona bakmaması nedeniyle suçluluk duymamalıyım. Bununla hiçbir ilgim yok. Ona bulaşan hastalığı ben bulaştırmadım. Her gün birbirimizi zar zor görüyoruz. Muhtemelen kasabadan başka birinden kapmıştır. Gözleri çökmüş, teni ölüm kadar solgun, tamamen mahvolmuş görünmesi benim suçum değil. Benim sempatiye ilgi duymadığını açıkça belli etti. Sadece "iyi ki kurtuldum" deyip hayatıma devam etmeliyim.

Ama... yapamıyorum.

Son zamanlarda ona kötü davrandım çünkü gülümseyen yüzü ve herkesin sevdiği boktan unlu mamullerle dolu arabasıyla beni sinirlendiriyor. Kimse bunların berbat olduğunu ve onun daha iyisini yapması gerektiğini fark etmiyor, ve ben bunu belirtmenin benim görevim olduğunu düşünüyorum. Bunun onu kızdırdığını biliyorum. Onu üzdüğüm için kendimi kötü bir insan gibi hissediyorum, ama sonra da kimse kalitesiz hamur işleri veya ıslak hamurlarla bir sorun yaşamıyor gibi görünmesi beni aynı derecede üzüyor.

Bu, ona kötölük dilediğim veya hastalanmasını istediğim anlamına gelmez.

Bu, onun parasız kalmasını istediğim anlamına da gelmez.

Para siktir et, geçimini sağlamak da siktir et, değil mi?

Belki de suçluluk duygusu buradan geliyor, diye düşünüyorum ertesi sabah giyinirken. Simone'u, aptal pasta arabasını ve aptal soğuk algnlığını düşünerek bütün gece berbat bir uyku çektim. Şimdi ben de yorgun ve huysuzum, çünkü onun sözleri, kurtarıldığımdan beri ayrıcalıklı bir balonun içinde mi yaşadığımı merak etmeme neden oluyor. Lord Straik çok zengin. Şu anda olduğu gibi "kredisi az" olsa bile, yine de inanılmaz derecede zengin. Kız kardeşlerim beni "bulduğundan" beri, temiz kıyafetlerim ve rahat bir odam var. Para veya geçim sıkıntısı konusunda endişelenmeme gerek yok, çünkü Ruth — Straik'in karısı ve benim kız kardeşim — bana bakıyor.

Simone kadar hasta olsaydım kız kardeşlerimin nasıl tepki vereceğini hayal ediyorum. Bana bakıp çorba, sıcak içecekler ve en iyi ilaçları verirlerdi. Beni Sakkar'a sürükleyip muayene ettirirlerdi, o insan fizyolojisi hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıp burnunu havaya kaldırmayı sevse de.

Bu düşünce kafamdan çıkmıyor, geminin yemek salonuna giderken neredeyse kız kardeşime çarpıyordum.

"Ruthie!" Kazex bağırır ve çarpışmadan önce kız kardeşimi yana çeker. Kollarını ona dolayarak, yüzünde suçlayıcı bir ifadeyle onu kendine yaklaştırır. "Dikkatli ol, Ruth-Ann. Az kalsın arkadaşşıma çarpıyordun."

Ruthie, şaşkın ve korkudan nefes nefese, bana sadece göz kırpıyor. Umarım onun travma sonrası stres bozukluğunu tetiklememişizdir.

"Üzgünüm, üzgünüm," diyorum çabucak, elimi kız kardeşime uzatarak. "Bu benim hatam. Dün gece çok kötü uyudum ve bugün kafam çok bulanık. Daha dikkatli olacağım, söz veriyorum."

Ruthie elimi tutar ve sıkıca tutar, yüzünde küçük bir gülümseme vardır. Elini benim elimde titriyor.

Kazex'in koruyucu kollarının kucağından ayrılmıyor. "Sorun yok. Kalbim hızla atmayı bıraksın diye biraz zamana ihtiyacım var."

Zavallı kardeşim. Piercingleri ve yarısı traşlı kafasıyla çok sert görünüyor, ama aslında o, en kırılgan varlıklardan biri. Kaz'ın onu güvende hissettirmesine seviniyorum. Parmaklarını sıkıyorum, kendini daha iyi hissedene kadar elimi onun elinde tutmasına izin veriyorum.

Üçümüz geminin salonunun ortasında durup Ruthie'nin kendine gelmesini beklerken, dakikalar geçip gidiyor. Elimi bıraktığında, bana aptalca bir gülümseme atıyor. "Bu sabah çok kötü görünüyorsun."

"Teşekkürler."

"Öyle demek istemedim," diyor gülerek. "Sadece gözlerinin altındaki halkaları fark ettim."

"İyi bir gece uykusu çekemedim," diyorum. "Limana gidelim mi? Kantinde diğerleriyle buluşalım mı?"

"Önce gece çayı içebilir miyiz?" Ruthie beni şaşırtarak önerdi. Kaz'a dönüp iki parmağını kaldırdı. "Sence sorun olur mu, bebeğim?"

"Tabii ki hayır." Kaz, Ruthie'nin şakağına bir öpücük kondurur, başparmağını alt dudağına sürterek piercingini okşar, sonra gemideki yemekhaneye doğru koşar.

Kız kardeşime bakıyorum çünkü normalde gece çayı içen biri değildir, bu uzaylıların kafein şokuna benzeyen bir şey. "İyi *misin*?"

Ruthie gülerek kolunu koluma takar. "Oh, bu benim için değil. Biri senin için, bitirdiğinde diğerini de içebilirsin. İhtiyacın var gibi görünüyor ve ben de senin istemeyeceğini biliyorum."

Bu çok tatlı ve düşünceli bir davranış, tıpkı Ruthie gibi, ama nedense kendimi daha kötü hissettiriyor, çünkü uykum kötüydü ve şimdi kız kardeşim bana bebek gibi davranıyor. Beni önemseyen insanlar olduğu için şanslıyım. Oysa gerçekten zor bir dönemden geçen Simone'un ona bakacak kimsesi yok. Bir carinoux'u var, ama carinoux insan değil.

Belki bu sabah daha iyidir.

Port'ta iki gün üst üste fırın arabasının izi yok ve kalbim sıkışıyor.

Simone'nin iyi olduğunu öğrenene kadar rahat edemeyeceğim. En büyük düşmanıma bile böyle bir acı yaşatmak istemezdim, ama onu tam olarak nefret ettiğim de söylenemez. Beni sinir ediyor, ama bu onun ölümün eşiğinde olmasını istediğim anlamına gelmez. Onun hastalığının beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum.

Sonra, bir anı parladı. Köle olarak ilk "uyandığımda" şiddetli bir şekilde hastalandığım anı. O zamanki anılarım bulanık, ve şimdi bunun nedeninin yeni klonlanmış olmam ve zihnimin hala aktif hale gelmekte olması olduğunu biliyorum, şu anki beynimle o zamanki dağınık anılarımı analiz ediyorum. O zamanki anılarım uzak ve rüya gibi, ama bana verdikleri garip yemeklerden dolayı hasta ve zayıf olduğumu ve görmezden gelindiğimi hatırlıyorum. İnsanların acı çekişimi görüp, sanki ben önemli değilmişim gibi yanımdan geçip gittiklerini hatırlıyorum. Kimse yardım etmek için elini uzatmadı ve ben kimse için önemli olmadığımı anladım. Bu çok yalnız ve korkunç bir duyguydu ve kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Bu yüzden Simone meselesini unutamıyorum galiba.

Adımlarımı yavaşlatıp, gece çayımın son yudumlarını içiyorum. Fırın arabasını kaçırmış olabileceğimi, köşeyi dönmemiş olabileceğini ve boşuna paniğe kapılmış olabileceğimi düşünerek caddeyi tarıyorum. Ama hayır, caddenin uzak ucunda, Liman Bekçiliği ofisinin yanında boşta duran bir hava kızağı ve kaldırımlarda birkaç yaya dışında hiçbir şey yok. El ele tutuşarak önümde yürüyen Ruthie ve Kazex'e bakıyorum. O, Ruthie konuşurken onu izliyor, yüzünde en şefkatli ifade var ve kalbim onlar ve mutlulukları için eriyor.

Ve garip bir şekilde, yine Simone aklıma geliyor.

Bu yüzden sesimi yükseltiyorum. "Hey, millet? Sanırım bugün kaçacağım."

Bana dönüp bakıyorlar, Ruthie'nin yüzünde endişeli bir ifade var. "İyi misin?"

Elimdeki boş tek kullanımlık bardağı işaret ediyorum. "Belki bu sabah biraz fazla çay içtim. Genel mağazaya gidip antasit gibi bir şey var mı diye bakacağım, sonra gemiye dönüp uyuyacağım. Ben yokken idare edebilir misin?"

"Tabii ki. İnşaat bitene kadar zaten yapacak pek bir şeyimiz yok." Ruthie, Kaz'a dirsek atar. "Ağır işleri yapmamıza ya da elektrikli matkap kullanmamıza izin vermiyorlar ki."

"Sen narinsin," diye itiraz eder. "Her şeyi senin için yapabiliyorken neden kendini zorlamana izin vereyim ki?"

Ruthie burun kıvrır.

"Gerçekten, ben iyiyim. Sadece kendimi sürükliyorum ve pek bir faydam dokunmayacak. Gemiye geri döneceğim." Onlara, umarım "hasta ama sürekli bakıma ihtiyaç duyacak kadar hasta değil" bir gülümseme ve el sallama ile veda ederim.

Onlar da el sallayarak karşılık verdikten sonra kantine doğru yönelirler. Onların gidişini izlerken, Kaz'ın Kaz'ın elini tutarken bile başparmağıyla bileğini ovuşturduğunu ve Kaz'ın içgüdüsel olarak ona doğru eğildiğini fark ederim. Onun adına mutluyum ve garip bir şekilde kıskançlık duyuyorum. Normalde tek başıma olmaktan memnunum. Yalnız kalmak benim için sorun değil, çünkü bu benim tercihim.

Yalnızlık, bunu seçmediğiniz ve yardıma ihtiyaç duyduğunuzda mutsuz hale gelir. Simone'yi tekrar düşünüyorum ve caddenin karşısındaki genel mağazaya doğru dönüyorum.

Mağaza içi sıcaklık kontrollü, serin ve davetkar. Tezgahın arkasındaki kuş benzeri uzaylı bana selam vermek için ciyaklıyor ve başını eğiyor. Tezgaha doğru yürüyerek, acil durumlar için yanımda taşıdığım birkaç kredi kartını çıkarıyorum. "Simone bugün geldi mi?"

Boynunun arkasındaki tüyleri kabarıyor ve sonra başını sallıyor. "Siparişi hazır ama almaya gelmedi

."

"Siparişı mi?" diye merakla soruyorum. Bu, "ilaç al ve getir" şeklindeki ilk düşüncemden bile daha iyi olabilir.

Kuş tekrar ciyakladı, veri tabletindeki ekrana dokundu ve sonra bana gösterdi. "Arabası satıldıktan sonra pişirebilmek için her gün pişirme malzemeleri alıyor. Taze tereyağı. Süt. Un. Bal. Hayvanı için çiğ et. Her gün. Ama dünkü sipariş hala burada ve ödenmemiş."

"Her gün mü?" diye tekrar ediyorum. "Her gün tüm bunları mı pişiriyor?" "Her gün," he agrees. "En çalışkan insan I tanıdığım en çalışkan insan."

Simone'nin umursamadığı için berbat pastalar pişirdiğini kafama takmış olduğum için bir kez daha suçluluk duyuyorum. Ama onun ürettiklerini gördüm. Her gün farklı çeşitlerde kurabiye ve kekler, meyve ve fındıklı minik turtalar ve kreplerle menüsünü çeşitlendiriyor. Çok fazla pişiriyor ve yağmur çamur demeden arabasından ürünleri bitene kadar satıyor. *Gerçekten* çok çalışıyor. Sadece her şeyi yerine oturtmak için eksik bir parça var.

"Onun siparişini ödeyip ona götüreceğim," diyorum. "Ben de biraz erişte ve taze sebze istiyorum. Çorbada iyi gidecek her şey olur."

Kısa bir süre sonra, un ve Simone'nin pişirme malzemeleriyle dolu ağır çantalarım var. Hepsini taşıyamıyorum, ama dükkan sahibine ilk yükü bıraktıktan sonra geri geleceğime söz veriyorum. Pansiyona gidiyorum ve resepsiyonda, şimdiye kadar gördüğüm en yıpranmış *Outlander* kitabını dikkatle inceleyen kadına geniş bir gülümsemeyle selam veriyorum.

"Simone'nin alışverişlerini ona götürüyorum," diyorum, çantaları dengelemeye çalışarak.

Kadın kitabından kafasını kaldırmıyor bile. "Harika."

"Tamam, teşekkürler." Katil falan olmadığım için mutluyum. Torbaları daha yükseğe kaldırarak, öksürük sesini takip ederek koridora doğru ilerliyorum. Öksürüğü sert ve yıpranmış geliyor, boğazının ne kadar acıdığını düşününce içimden bir ürperti geçiyor.

Kapıyı çalıyorum ama cevap yok. Bu şaşırtıcı değil. Muhtemelen yine benim olduğumu düşünüyor (ve haklı da). Kapı kolunu deniyorum ve kol elimde dönüyor, kapı aralanıyor.

Yine, katil olmadığım için mutluyum.

Ama bir planım var. Onu koruyan bir carinoux olduğunu biliyorum, bu yüzden aldığım yiyeceklerin yanı sıra büyük bir parça taze et de aldım. Umarım bu, onunla arkadaş olmak için yeterli zamanı bana kazandırır, yoksa bugün yaptığımdan çok pişman olacağım.

Mümkün olduğunca sessizce içeri giriyorum ve havada asılı duran bayat ter kokusuna burnumu buruşturuyorum. Odanın penceresi kapalı, ışıklar sönük ve küçük dairenin her yeri dağınık, kıyafetler yere saçılmış, bulaşıklar tezgahta yığılmış. Hasta olduğu düşünülürse bu hiç de şaşırtıcı değil. Oturma odasında iki büyük raf var, birinde soğuyan hamur işlerini dinlendirmek için boş tavalar, diğerinde ise işinde kullandığı tencere ve tavalar var.

Carinoux yatak odasından çıkıp hemen bana hırlamaya başlıyor. Yatak odasının kapısında kalıyor, sahibesine olan sadakati açıkça görülüyor.

"Biliyorum," diyorum sakın bir sesle. Korku göstermeyeceğim, çünkü yanlış bir şey yapmıyorum. "Hanımına yardım edeceğim. Kendini daha iyi hissetmesi için güzel bir çorba yapacağız, ona yemek pişireceğim ve sana da yemek vereceğim. Hoşuna gider mi, dostum?"

Kedi-kertenkele hırlamaya devam ediyor, ama yaklaşmıyor. Görünüşe göre, sahibini korumak onun için öncelikli. Tamam, bunu halledebilirim.

Kalabalık küçük mutfağa sıkışıp giriyorum ve çaydanlığını buluyorum, su ekledikten sonra ısıtmak için açıyorum. Tezgahın üzerinden yatak odasının açık kapısına bakıyorum. İçeride, battaniyesinin altında kıvrılmış Simone'u görebiliyorum. Çıkardığım sese bile kıpırdamadı ve ona karşı bir kez daha acıma duygusu hissediyorum. Çay — hafif bir bitki karışımı —havayı güzel kokutur ve boğazını rahatlatmak için bir kaşık bal eklerim.

Ama önce, boğazımı yememesi için carinoux'u beslemem gerekiyor.

"Aç mısın dostum?" Sesimi tatlı tutarak et parçasını çıkarıp küpler halinde kesmeye başlıyorum. Çiğ mi yoksa pişmiş mi yediğini bilmediğim için pişirmeye karar veriyorum. Tavayı ısıtıp eti kızartıyorum ve itiraf etmeliyim ki kokusu gerçekten çok güzel. Carinoux'a bakıyorum, ağzını yalıyor ve gözleri üzerimde. Zavallı bebek muhtemelen insanının hasta olmasından korkuyor ve üstüne üstlük aç da.

Kızartılmış biftek küplerini bir kaseye doldurup yere koyuyorum.

O ise olduğu yerden kıpırdamadan sadece kaseye bakıyor. Yine dudaklarını yalıyor.

"Sana getirebilirim." Kaseyi alıp yatak odasına doğru birkaç adım dikkatlice ve yavaşça yürüdükten sonra kaseyi ona doğru kaydırıyorum. Hemen açgözlülükle yemeği yemeye başlıyor ve bu küçük adam için üzülüyorum. Bir carinoux için küçük, büyük bir midilli yerine küçük bir midilli büyüklüğünde.

"Şimdi, annen için çay," diyorum, ses tonumu tatlı tutarak. Kupa'yı alıp yatak odasına doğru ilerliyorum, ama yaratık, onun yanından geçemeyeceğimi açıkça belli ediyor. Kasesi ile ilgisini kaybediyor ve tekrar hırlamaya başlıyor.

O zaman yeni bir taktik deneyeyim.

Olduğum yerde kalıyorum, çayı elimde tutuyorum. "Hey, Simone.

Uyan. Sana çay yaptım."

Tahmin ettiğim gibi yavaşça kendine gelir ve yataktan bana gözlerini kısarak bakar. Yüzü dünden daha da çökmüş, saçları dağınık ve yapış yapış. Pijamaları yine terden sıırılsıklam. "Ne..."

Simone tekrar öksürmeye başlar, sesi derin ve acı vericidir.

"Sana çay yaptım ve evcil hayvanını besledim. Ona iyi olduğumu söyleyebilir misin, böylece bu soğumadan sana verebilirim?"

Bir anlığına bana bakar, sonra yatağı okşar. "Buraya gel, Pluto."

Carinoux onun yanına giderken ben de dikkatlice ilerlerim. Yaklaştıkça beni ihtiyatla izler, ben de elimi koklaması için uzatır ve tepkisini beklerim. Tepki gelmeyince, tereddütle uzanıp çenesini okşarım. "Ben bir arkadaşım, Pluto. Sadece annenize yardım etmek istiyorum."

Parmaklarımın yaladı, sonra Simone'a baktı.

"Aferin oğlum," diyor Simone. "Ben de neden burada olduğunu bilmiyorum, ama sorun yok."

En azından bir başlangıç. "Bana sonra kızabilirsin, ama ben sana bakmak için buradayım. Hadi. Otur ve bunu iç. Boğazını rahatlatacaktır."

Zayıf bir şekilde oturmaya çalışıyor ve ben ona yardım etmek için kolumu sırtına doluyorum. Pluto bir süre daha bizi izliyor, sonra sanki benim durumumun iyi olduğuna karar vermiş gibi yemeğine geri dönüyor. Simone'nin arkasına yastıkları yığıyorum ve onu yeterince desteklemek için yastıklar yetmediğinde katlanmış havlular ekliyorum. Gözleri ağırlaşmış bir şekilde bardağı ellerinde tutuyor ve bir yudum alıyor. Sonra bir yudum daha.

"Daha fazla," diyorum. "Hepsini iç, sonra sana biraz su içireceğim. Susuz kalmışsın."

"Sen çok otoriterisin."

"Sen gerçekten hastasın. Otoriter olmaya hakkım var."

O sadece homurdanır. "Pluto'yu beslediğin için teşekkürler. Dün onu besledim, ama bugün mağazaya gidip daha fazla yemek almaya gücüm yetmedi."

"Sorun değil." Kasesi yalayan carinoux'a bakıyorum. "Pluto mu? izgi filmdeki köpek gibi mi?"

The bakış Simone bana bana bakışı soluyor.

“Gezegen gibi gibi mi?”

"Hala ona gezegen mi diyoruz?"

"Evet. Boyutuna göre yargılamıyoruz."

"Bu konuda hemfikiriz," diye şaka yapıp ayağa kalktım.

O yavaşça çayını içmeye devam ederken, ben mutfağa dönüp sebzeleri ve çorba malzemelerini hazırlayıp hepsini tencereye atıyorum. Fırıncılık konusunda çok bilgiliyim, ama yemek pişirme konusunda, malzemeleri tavaya koyup kızartmaktan öteye geçemiyorum. Straik'in gemide bizim için her şeyi yapan makineleri var, ama ben markette ev yapımı çorba malzemeleri buldum ve ona çorba yapmaya karar verdim. orba pişerken mutfağı temizliyor ve bulaşıkları yıkıyorum. Son birkaç bulaşığın altında (muhtemelen onun hasta olması nedeniyle) küçük mutfağın düzenli ve temiz olduğunu fark edince rahatlıyorum. Carinoux umutla beni izliyor, parlak kasesini yalıyor, ben de daha küçük bir porsiyon biftek küpü yapıp ona tekrar yediriyorum.

Ben bunu yaparken Simone beni izliyor. "Burada ne yapıyorsun ki?"

"şu anda evcil hayvanını besliyorum. Ayrıca orba yapıyorum ve mutfağını temizliyorum. Sonra mağazaya gidip kalan market alışverişini yapacağım ve geri döndüğümde senin için kurabiye pişirip satacağım, çünkü doktora gitmek için paraya ihtiyacın var."

Kaşlarını atıyor. "Ben iyiyim."

"Oh, tabii ki." Yeni yıkanmış kaseleri istifleyip, marketten aldığım yeşil yapraklı sebzelerden birini doğramaya başlıyorum. Tadı nasıl bilmiyorum ama yıllarca yıldızlararası gemide yemek yedikten sonra, yeşillikler ağzımı sulandırıyor. "Hiçbir şeye alerjin yok, değil mi? orbaya bir sürü taze sebze eklemenden önce kontrol ediyorum."

"Alerjim yok," diyor ve biraz daha çay içiyor. Simone çalışmamı izliyor ve başımı kaldırdığımda kaşları çatılmış. Bir süre sonra konuşuyor. "Neden bana karşı bu kadar naziksin?"

Onun sorusu karşısında suçluluk duymamalıyım, ama duyuyorum. Yeşillikleri doğramayı bitirip kaynayan çorbanın içine atıyorum ve hepsini karıştırıyorum. "nk geçimini sağlaman gerekiyor ve sanırım ben şanslıyım. Lord Straik, halkı için her şeyi hallediyor."

"Bunca zamandır senin sahibin miydi?"

Kötü anıları geri püskürterek duraksıyorum. "Hayır."

"O zaman sen de bizim kadar şanslısın."

Bu, doğru olmasa da, onun için hoş bir söz. "Oldukça abuk kurtarıldım, bunun için her gün şükrediyorum." Klon konusunu açmıyorum. Yasadışı klonlar ötenaziye tabi tutulur ve Simone'u, kim olduğumun gerçeğini ona güvenecek kadar iyi tanımıyorum. "Her neyse, çalışkanlığını takdir ediyorum ve mükemmeliyetçi bir cadaloz olmamam gerektiğini biliyorum. İşler tam olarak istediğim gibi yapılmadığında, onları bırakmak benim için zor oluyor."

"Kontrol sorunları ve travma tepkisi olarak mükemmeliyetçilik.

Anlıyorum."

şaşkınlıkla ona bakıyorum. Travmam olmadığını söylemek üzereydim ama... bu yalan olurdu. Ruthie'nin piercingleri, sa kesimleri ve yapışkanlığıyla yaptığı gibi, benimkilerin hayatımı yönetmesine izin vermiyorum. Ya da... veriyor muyum? Çünkü düzenli, "toparlanmış", sorun çıkarmayan ve her şeyi kurallara göre yapan kişi olmak için elimden geleni yapıyorum. Mükemmel kişi. Huh.

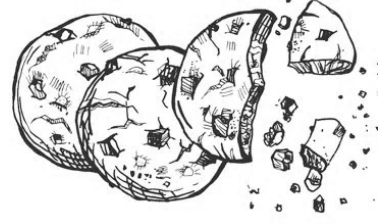
Belki de bu bir travma tepkisidir.

Harika. şimdi kendi davranışlarım hakkında takıntı yapacağım. "Her neyse, yardıma ihtiyaın var gibi grndn ve benim de biraz vaktim vardı, o yüzden buradayım."

şimdi boş olan bardağı ellerinde tutuyor ve burnunu çekiyor. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

Nedense yüzüm kızardı. "Öyle bir şey demedim." "Oh. Tamam." Kupasıyla oynadı ve sessizleşti.

BÖLÜM YEDİ

SIMONE

RUTH-ANN BENİ SEVİYOR.

Yani, *beni seviyor* gibi seviyor.

Bu farkındalık şaşırtıcı. Bunca zamandır bana çok kötü davranıyordu, her gün sürekli tezgahıma uğrayıp yorumlar yapıyordu. Neden yaptıklarına bu kadar odaklandığını anlayamıyordum, şimdi ise bunun benim dikkatimi çekmek için saçımı çekmesine eşdeğer olup olmadığını merak ediyorum.

Bunu nasıl gözden kaçırdım? Mutfağında hareketlerini izliyorum, büyük bir karıştırma kabına un ölçüyor. Gözlerime bakmıyor, ama bakışlarımız kesiştiğinde saçlarını kulaklarının arkasına atıyor ve yüzünde telaşlı bir ifade belirliyor.

Doymuş ve mutlu olan Pluto yatağıma atlayıp yanıma uzanıyor ve mırıldanıyor. Sıcak ve çok ağır ama beslendiği ve bakıldığı için minnettarım. Onu okşuyor ve minik kulaklarını kaşıyorum, sanki bu son birkaç gündür onu ihmal ettiğimi telafi edebilirmiş gibi. Yalnız olmak zor ama birisi ya da bir şey sana bağımlıyken sen başarısız olursan durum daha da kötüleşir.

Onlar. Zavallı Pluto. Ruth-Ann'in burada olmasına saçma sapan bir şekilde seviniyorum, beni ağlatacak kadar büyük bir minnettarlık dalgası hissediyorum.

Neyse ki fark etmedi.

"Arabana yulaf kurabiyesi yapıyorum," diyor, ben sormamış olmama rağmen. "Buradaki tahıl, öğütülmemişse yulafın dokusuna çok benziyor ve bal ile çok iyi gider. Bazı meyveleri fırında kurutabiliriz, o zaman kuru üzüme çok benzerler."

"İnsanlar yulaf ezmeli kuru üzümlü kurabiyeleri sevmez," diyorum.

"Hayır, sevmezler. Sadece kurabiye lezzetleri arasında en alt sırada yer alırlar. Kurabiyelerin en basit çeşididirler, dondurma dükkanındaki vanilyalı dondurma gibi. Yulaf ezmeli kuru üzümlü kurabiye çekici olmadığı için insanlar başka çeşitler varsa onları tercih ederler. Ama rahatlatıcıdır ve insanlara evlerini hatırlatır. Buradaki malzemelerle de benzer bir tada ulaşabilirsin, bu çok önemli." Malzemeleri ölçmeyi bitirip buzdolabımı işaret eder. "Dondurulmuş tereyağın var mı?"

Pluto'nun pullu burnunu okşayarak ona şaşkın bir bakış attım. "Neden tereyağını dondurmam ki?"

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Tabii ki turta hamuru için. Ayrıca, kurabiyelerinde tereyağını eritiyorsun ve bu yanlış bir şey. Bu yüzden kurabiyelerin dağınık bir hal alıyor. Hamuru bir gece buzdolabında dinlendirmen gerekir ki şeklini korusunlar. Sana pişirmeyi kim öğretti?"

"Kimse."

Ruth-Ann'in gergin omuzları gevşer. "Bu birçok şeyi açıklıyor. O zaman neden pasta işine girmeye karar verdin?"

Ona uysal bir bakış attım. "Pazarda bir boşluk gördüm ve eski kız arkadaşım çok fazla pişirir ve bunun hakkında çok konuşurdu."

"Oh." Saçları yine kulaklarının arkasına gider, yüzünde yine telaşlı bir ifade belirir. "Tamam, peki, bunu nefret edemem. Yani, edebilirim, ama bilmediğin şeyi bilemezsin. Bugün için birkaç parti hazırlayacağım ve

yarın için birazını soğutacağım, farkı görebileceksin."

"Tamam." Eski sevgilimden bahsettiğimde ne kadar tedirgin ve heyecanlı olduğunu fark etmeden edemedim. Aslında oldukça sevimliydi. koyuyor ellerini ellerini koydu kalçalarına kalçalarına inceliyor küçük küçük mutfağı mı inceliyor. "Buradaki iş akışı berbat. Birkaç şeyi yeniden düzenlememin birkaç şeyi yeniden düzenlememin sakıncası var mı?"

Kafamı sallıyorum. "Sorun değil."

Sonra hapşırıyorum. Hem de çok. Bu, Pluto'yu uyandırıyor ama kalkmıyor.

Ruth-Ann hemen yanıma koşar ve kupamı alır. Parmakları alnımı okşayarak ateşimi ölçer. "Ateşin var. Sana bir fincan çay daha ve biraz çorba getireyim, sonra biraz uyu. Beni takma kafana. Sessizce çalışırım."

Uyumak harika olur. Onunla konuşmak bile beni yordu. Onun dairemde dolaşmasını izlemek yorucu. Başımı sallayıp battaniyenin içine giriyorum, beni sevmediği bir yabancı olmasına rağmen benimle ilgilenmesine izin veriyorum. Ben de onu sevdiğimden emin değilim.

Ama elleri hoştu. Cildime değdiğinde yumuşak ve serindi.

Uyandığımda Pluto hala yanımda uyuyordu. Beni uyandıran ses, Ruth-Ann'in arabamı içeri ittiğinde ön kapının çıkardığı gıcırtıydı. "Kusura bakma, seni uyandırdım mı?" diye sordu, arabayı oturma odamdaki yerine koyarken.

Esniyorum ve oturuyorum. Hâlâ sersemim, ama artık ölüm gibi hissetmiyorum. "Sorun yok. Nasıl gitti?"

"Her şey satıldı." Gururla gülümsüyor, yatağın benim tarafına yaklaşıyor ve elini alnıma koyuyor

"Hala ateşin var. Doktora gitmek ister misin?"

Port'taki doktora göründüm. O bir uzaylı ve bu yüzden ondan kaçınıyorum. "İyiim. Sadece uyumam lazım."

"Peki, sana biraz daha çorba ısıtacağım. Uyumadan önce yemek yemen ve daha fazla su içmen gerekiyor." Mutfğa doğru telaşla uzaklaşıyor. "Ve yarınki fırın ürünlerine başlamam gerekiyor. Bugün yaptığımdan daha fazlasını yapacağım, ama işler o kadar yoğunlu ki, eminim yine hepsi satılır."

Sözlerinde büyük bir gurur var. Bana bu kadar yardımcı olduğu için çok heyecanlı. Her gün ürünlerimi sattığımı, insanların mükemmel olmasa da pişirdiklerimi sevdikleri için sattığımı söylemiyorum. Ama bunu bilmesine gerek yok. Ruth-Ann kendine bir uğraş arıyor gibi görünüyor ve şu anda onun projesi benim. Bana bakması hoşuma gidiyor. Başka birinin hayatımda olmasını ne kadar özlediğimi, o ellerini alnıma koyana kadar fark etmemiştim. Başka birinin sana battaniyeyi örtüp rahatlamayı söylemesi hoş bir şey. Her şeyi halledeceklerini söylemesi.

Bana karşı çok nazik davrandı, bu da en şaşırtıcı kısmı.

"Teşekkür ederim," diyorum ona tekrar, Pluto uyuklarken kedinin kalın boynunu okşayarak. "Ve özellikle Pluto'ya baktığın için teşekkür ederim. Hasta olduğum için ona ilgi gösteremediğim için kendimi çok kötü hissediyorum."

Ruth-Ann başını sallıyor. "Carinoux'ların evdeki her şeyi yiyip bitirdiğini duydum. Arkadaşım Dora kedisini çok seviyor, ama kedinin sürekli yemek yemesinden şikayet ediyor."

Bu beni duraklatır. Biraz daha dik otururum. "Dora mı dedin? Sarışın Dora mı?"

Durup bana bakar. "Evet? Birlikte esirdik. Onu ve arkadaşlarını tanıyor musun?"

Kafamın içinde evrenin birdenbire ne kadar küçük olduğuna şaşıracak başımı sallıyorum. "Dora, Bethiah ve Jamef beni kurtaranlardı.

Pluto'yu bana veren oydu."

"O zaman ortak bir arkadaşımız var." Ruth-Ann en büyük bıçağımla fındıkları doğrayarak, "Bunu daha önce fark etmemiş olmamıza şaşırdım," dedi.

Ben o kadar da şaşırmadım. Risda'da yaşayan hepimiz bir dereceye kadar yaralıyız. İnsanlarla bağlantı kurmak ve onlara kölelik, istismar ve diğer türlü korkunç şeyleri içeren geçmişlerini sormak zor. Kimse buraya eğlenceli bir şekilde gelmedi. Bir bakıma, çoğumuz güvenli bir yere vardığımız için şimdi yeniden başlıyoruz. Geçmiş silip önümüze bakabiliriz.

Dora hakkında daha fazla bilgi vermediğinde, sadece "Dora iyi biridir" diyorum. Beni neyden "kurtardığını" sormuyor, ben de kendim söylemiyorum. Aramızda sessizlik oluyor, ama rahatsız edici bir sessizlik değil. Yastıklarına yaslanıp, çorbayı ısıtıp fırın tepsilerini çıkarırken mutfakta dolaşmasını izliyorum. Ben çorbamı içerken satışlar hakkında konuşmuyor. Sanki tüm sözlerini tüketmiş ve benim bir konu açmamı bekliyormuş gibi sessiz kalıyor. Ama ben bunun için çok yorgunum. Bana verdiği suyu içip tekrar uzanıyorum, uykum var.

İlk parti kurabiyeleri fırına koyduktan sonra tezgâhın üzerinden bana bakıyor. "Yine uyuyacak mısın?"

"Sanırım." Gözlerim şimdiden ağırlaşmaya başladı.

"Uyumadan önce duş almana yardım etmemi ister misin?"

Ona hoşlandığımı söylediğimde utangaç ve garip ifadesini hatırlıyorum. Bu beni utandırıyor ve bu kadar iğrenç, dağınık ve terliyken onun beni soyduğunu hayal edemiyorum. Bu, bana olan ilgisini tamamen yok eder ve nedense bunun olmasına izin vermek istemiyorum. Bu yüzden gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. "Bir gün daha kokuşmuş olacağım, sorun olmazsa."

"Neden sorun olsun ki? Hasta olan sensin." Ayak sesleri yerde yankılanıyor ve sonra yatağın kenarı onun ağırlığıyla çöküyor. Gözlerimi açıyorum ve onu

, nadiren kullandığım veri pedini elinde tuttuğunu gördüm. "İletişim numaramı giriyorum. Birkaç tepsi pişirip sonra çıkacağım. Sabah yine uğrayacağım, ama o zamana kadar bir şeye ihtiyacın olursa, düğmeye basman yeterli, tamam mı?"

"Buna gerek yok, biliyorsun." Veri tabletini masaya koyup yastığımı düzeltmek için eğildiğinde onu izliyorum. "Benim için pişir."

"Zorunda olmadığını biliyorum, ama yine de yapacağım." Bakışlarımız kesişti ve alnımı öpecek mi diye merak ettim, ama o uzaklaştı ve ben garip bir şekilde üzuldüm.

Derin bir uykuya daldım ve uyandığımda daire karanlık ve boştu. Ama koku çok lezzetliydi. Kendimi yataktan kaldırdım ve pasta arabasındaki tepsilerin dolu olduğunu fark ettim. Bunları nasıl uyuyarak kaçırdım? Bir şeyler içmek için mutfığa gittim ve tezgahın köşesinde düzgünce istiflenmiş bir yığın kredi kartı ve tek kullanımlık plastik peçetenin arkasına yazılmış küçük bir not vardı.

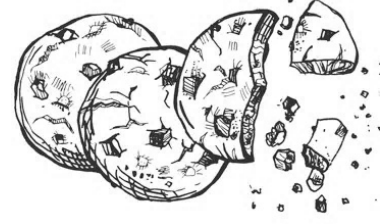
*Yulaf ezmeli kuru üzümlü kek çok başarılı oldu! Sabah kullanman için buzdolabında hamur var. Sen veya Pluto'nun bir şeye ihtiyacı olursa bana haber ver. —
Ruth-Ann*

Buzdolabına doğru ilerlerken, etiketli kaplarla dolu olduğunu görüyorum. Bazıları turta hamuru, bazıları kurabiye hamuru, bazıları da etli turta için pişmiş sosis. Pluto için pişmiş tavuk bile var. Bana bir sürü işten kurtarmak için hepsini hazırlamış ve düşmanıma karşı bir kez daha minnettarlık duyuyorum. Hatta benim için kalan çorba bile var. Bu çok düşünceli bir davranış ve yine, bu kadar düşünceli bir insanın

her gün arabama gelip eleştirilerde bulunan kişi benim için çok uğraşıyor. Telefonum olsaydı, ona teşekkür mesajı gönderirdim, ama veri tabletlerinde insan alfabesi yok. Sesli mesaj göndermek zorunda kalırdım, ama bu çok kişisel olurdu.

Onu tekrar gördüğümde teşekkür ederim.

BÖLÜM SEKİZ

SIMONE

ERTESİ SABAH, kendimi ölümden dönmüş gibi hissetmiyorum, bu yüzden duş alıp iş gününe hazırlanıyorum. Pluto, benim uyanık ve hareketli olmamdan heyecan duyuyor, ayaklarımın altında koşturup her şeyi çiğniyor, dikkatimi çekmeye kararlı. Onunla biraz oynadıktan sonra koşum takımını takıyorum ve fırın arabamı gün için dolduruyorum. Ruth-Ann'in pastalarıyla dolu arabamı sokağın her zamanki yerine götürüp, üzerine renkli şemsiyeyi açıyorum. Şemsiyeyi açar açmaz ilk müşterim geliyor, son zamanlarda her yerde görünen kedi uzaylılardan biriyle yeni evlenmiş genç bir kadın.

"Merhaba!" Gözleri parlayarak bana seslenir. "Dün burada olan kurabiyelerden daha var mı?"

"Sanırım var," diyorum gülümseyerek. Maşaımı çıkarıp kutulardan birini açıyorum, neredeyse yulaf ezmeli kuru üzümlü kurabiyelerden birini çıkarıp ona gösteriyorum. "Bunlar mı?"

"Aman Tanrım, evet. İki düzine istiyorum. Etli turta var mı? Onlardan da bir düzine istiyorum." Ellerini

"Son zamanlarda ne yaptığını bilmiyorum ama yemin ederim, senin yemeklerine doyamıyorum."

Onun siparişi için kurabiyeleri alırken, benimkilerden çok farklı olduklarını fark ettim. Benimkiler yassı ve ince olurken, bunlar kalın ve mükemmel dairelerdi. Ruth-Ann'in benden çok daha iyi pasta yapması gururumu incitmeliydi, ama mutfağında çalışırken verdiği tüm ipuçlarını hatırlıyorum. Tereyağıyla ilgili bir şey hatırlıyorum.

Soğuk parmaklarıyla alnımı okşadığını ve bana çorba içirdiğini hatırlıyorum. Yurt müdürü bile beni kontrol etmemişti. Sadece Ruth-Ann. Bu yüzden müşteriye gülümserim ve çantaya fazladan bir etli börek (yumuşak! gevrek! dağılmayan!) atarım. "Dün bir arkadaşım bana yardım ediyordu ve harika bir tarifi var. Onu ondan çalacağım."

"Lütfen gelin. Her gün burada olacağım. Çok teşekkür ederim." Çantaları sıkıca tutarak bana gülümser, parasını öder ve işlerini bitirmek için aceleyle ayrılır.

Ondan sonra daha fazla insan gelir, çünkü düzenli müşterilerimin çoğu en iyi seçimi yapmak için erken gelmeyi bilir. Bazıları nasıl olduğumu sorar, bazıları dünkü yemeklerden övgüyle bahseder, ama tüm işler hoş karşılanır. Bir süre yoğun bir kasa sırası olur, sonra sabah ısınmaya başladıkça işler yavaşlar ve son hamur işlerini tepsilerin önüne iterek görsel olarak daha çekici hale getiririm. Tanrıya şükür neredeyse hepsini sattım, çünkü enerjim hızla tükeniyor ve şu anda uyumaktan daha çekici bir şey düşünemiyorum. Yorgunum, ama mutluyum.

Kendi işini yürütmenin çok korkutucu bir yanı var. Bir gün işe gitmezsen, insanların seni unutacağını, sana ihtiyaçları olmadığını fark edeceklerini düşünerek endişeleniyorsun. En azından bugün için bunun doğru olmadığına seviniyorum.

Bir sonraki müşterimden sonra pastaları iterek, kaç tane kaldığını sayıyorum. Kalanları indirimli satıp işimi bitirip eve gideceğim.

"Yorgun görünüyorsun."

Başımı kaldırıp baktığımda, Ruth-Ann'i, omuzlarına kadar uzanan, mükemmel düzgünlükteki siyah saçlarıyla görüyorum. Kollarında yalıtımlı bir termos tutuyor ve beni ihtiyatlı bir gülümsemeyle izliyor. Her zamanki gibi, ütülü, kusursuz bir görünümü var.

"Dur, bu kadar iltifatla kafamı şişireceksin," diyorum kuru bir sesle.

Yüzünde utanmış bir ifade belirir. "Öyle demek istemedim. Demek istediğim..."

"Sorun değil. Alınmadım. Çok *yorgunum*." Sepetimde kalan unlu mamulleri işaret ediyorum. "Ama bugünlük işim bitti sayılır. Yardımın için tekrar teşekkürler."

Termosu bana uzatıyor, vücudu gergin ve garip bir şekilde. "Yorgun olabileceğini düşündüm. Sana gece çayı getirdim."

Yine, onun düşünceli davranışından çok etkilendim. Ağzını açtığında ilk akla gelen olumsuz şeyler olabilir, ama davranışları farklı bir şey gösteriyor. Bunu unutmamam lazım. Termosu ondan alıyorum. "Gerçekten çok teşekkür ederim. Enerjiye ihtiyacım var."

Ruth-Ann kollarını göğsünde kavuşturur, bakışları arabama düşer. Tepsileri inceler, sonra bana bakar. "Kalanları satın alabilirim. Çocuklar atıştırma alırları seveceklerdir."

Ona surat yapıyorum. "Aman Tanrım. Kendi pişirdiğin kurabiyeleri satın *alamazsın*. Sana vereyim!"

"Ne? Hayır!" Başını sallayarak cebinden kredi kartlarını çıkarmaya başladı. "Senin de dediğin gibi, geçimini sağlamalısın. Sana para ödüyorum."

"Kesinlikle

olmaz!"

"Kesinlikle olur!"

Birbirimize sertçe bakıyoruz. Maşa kaldırıp birbirine vuruyorum. "Beni seni bununla dövmek zorunda bırakma."

Ağzı seğirir ve sonra kıkırdamaya başlar. Sanki hiç gülmemiş gibi, paslı ve sevimli bir ses çıkar ve onun ne kadar sevimli olduğu kalbimi çarptırır. Kıkırdadığında burnu kıvrılır. Dayanamıyorum. Ona gülümserim ve onun daha çok gülmesini sağlamak için maşa ile tekrar tıkırdatırım.

"Tamam, peki, sen kazandın. Maşa ile ölümüne dayanmak istemiyorum." Kredilerini cebine geri koyar ve gülümser. "Lütfen, bana bedava hamur işleri yağıdır."

"Böyle daha iyi." Kalanları poşetlemeye başlıyorum, yaparken ona bakıyorum. "Bu arada, herkes kurabiyeler hakkında çok övgüde bulundu. Teşekkürler."

"Bu senin fikrindi," diye itiraz ediyor. "Ben sadece biraz değiştirdim." "Her türlü tavsiyeye minnettarım. Fırın arabası fikri aklıma geldiğinde Fırın arabası fikri aklıma geldiğinde kimseye danışmak aklıma gelmemiştir. Uzun zamandır fikirlerimi paylaşabileceğim kimse yoktu, anlıyor musun? Bir ada olmadığımı unutmuşum. Bu yüzden yardımın için gerçekten minnettarım. Çorban da harikaydı." Vay canına, görünüşe göre ona bir sürü şey söylemeye karar vermişim.

"Tabii ki," diyor Ruth-Ann basitçe ve ben ona kelimeleri kusarak daha da aptal gibi hissediyorum.

Uzun bir süre sessizlik hakimdir ve ben pastaları poşetlemeye bitirip ona uzatırım. Ortam çok sessizdir ve o poşeti alıp bir an için orada garip bir şekilde durur. Sonra omzunun üzerinden bir işaret yapar. "Sanırım gitmeliyim."

O arkasını dönerken, onunla konuşacak bir konu bulmak için çaresizce kafamda bir şeyler arar ve aklıma gelen ilk şeyi

"Turta!"

Gözleri ilgiyle dolarak tekrar bana döndü. "Ne?"

"Ben hasta olduğumda turtalar hakkında ne dediğini hatırlayamıyorum." Onu biraz daha burada tutmak için kasten konuşacak konular mı uyduruyorum? Hasta olduğumda

düşünceli davranışını ne kadar takdir ettiğimi göstermek için mi? Ya da az önce, beni düşündüğü için bana sıcak bir içecek getirdiğinde mi?

Ruth-Ann bir an durup düşündü. "Tereyağını dondurmakla ilgili mi?"

Parmaklarımla şakladım. "Aynen öyle! Neden tereyağını dondurursun ki?"

Rahatlayarak, arabama doğru bir adım geri attı. "Şey, pişirirken kıvrımlarından akmasın diye."

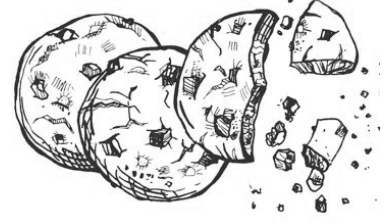
Uh oh. "Um, hangi kıvrımlar?"

"Hamuru katlamak için katladığında, hani?" Ona boş boş bakıyorum.

Yine, paslı bir kahkaha attı. "Tamam, tamam. Sana pasta hamurunun nasıl yapıldığını anlatayım."

"Lütfen." Ona gülümserim, çaydan bir yudum alırım ve belki de biraz enerjim olduğunu fark ederim.

BÖLÜM DOKUZ

Aylar Sonra

RUTH-ANN

"Bunun tadı ne olduğunu bana söylemeyecek misin?" Simone, bir kurabiyayı plastik film peçeteye sarıp bana uzattığında soruyorum.

Dudakları, zorlukla bastırıldığı bir gülümsemeye titriyor. "Hayır. Bu, denediğim yeni bir lezzet. Senin fikrini merak ediyorum."

Uh oh. Kurabiyeyi kokluyorum, beni bu kadar hevesle izlemesi kalbimi çarpıtıyor. Koyu renkli gözleri heyecandan parlıyor, rüzgar yüzünün etrafındaki narin saç tellerini uçuruyor ve onu olduğundan daha da güzel gösteriyor.

Pluto'ya bakıyorum. "Bu bir tuzak mı?"

Pluto bana ilgisizce bakıyor. Klasik bir kedi.

Son birkaç aydır sabah rutinim değişti. Simone'un arabasına gidip her şeyi eleştirmek yerine, ona her gün bir fincan

sıcak gece çayı getirip satışlarının nasıl gittiğini görmek için uğruyorum. Ona pişirme konusunda tavsiyeler veriyorum ve o da çalışırken gerekli ayarlamaları yapıyor. Kurabiyeleri artık çok güzel, içi yumuşak ve kenarları tam kıvamında çıtır çıtır olan mükemmel küçük diskler.

Bana uzattığı kurabiye çok güzel, koyu bej renkli ortasında yeşil benekler ve kahverengi kenarları var. Kokladığımda bal ve genel bir "kurabiye" kokusu dışında başka bir koku gelmiyor, ben de bir ısırık alıyorum.

Ve hemen tükürdüm. Toprak ve çim tadı dilime çarptı ve bu tadı gidermek için biraz çay içtim. "Aman Tanrım, bu berbat. Lütfen bana bütün gün bunları servis etmediğini söyle."

Simone, önlüğünü beline sıkıca tutarak histerik bir şekilde kıkırdadı. "Yüzünü görmelisin."

Bir şaka. Kızmak yerine gülerek ona atıldım ve kurabiyeleri ağzına soktum. "O zaman sen ye!"

"Hayır! Hayır!" diye bağırır, kaçarak uzaklaşır ve her zaman yanında taşıdığı maşa ile bana vurmaya çalışır. Ona yapışır, o berbat kurabiyesini yemesini sağlar ve gülerim, çünkü Simone'nin sevinci beni neşelendirir. Pluto bizim oynadığımızı görür ve katılmaya çalışır, ön patilerini üzerime koyar ve beni neredeyse yere devirir. Bu Simone'yi daha da güldürür.

Yakınlarda biri boğazını temizledi.

İkimiz de durduk. Dopekh orada duruyor, yüzünde yargılayıcı bir ifadeyle. "Ruth-Ann, Kaz seni almamı söyledi. Tabii işin bittiyse."

Yüzüm kızarıyor. Bizi bir çift çocuk gibi birbirimizi kovalarken yakaladı. Artık bu konuyu hiç kapatmayacaklar. Simone ile olan arkadaşılığım ile ilgili zaten yeterince dalga geçiyorlar. "Bir dakika sonra gelirim."

Dopekh uzaklaşırken, içimden bir ürperti geçer çünkü gördüklerini diğerlerine anlatacağını biliyorum. A'ani'ler harika arkadaşlardır ama korkunç dedikoduculardır. Simone'a bakarım

Simone'ye bakıyorum. O da yine kıkırdamayı bastırıyor ve ben de kendimi tekrar gülümserken buluyorum. Bırakın dedikodu yapsınlar. Şu anda kendimi çok iyi hissediyorum, umursamıyorum.

Pluto pençelerini ayakkabıma koyar ve sanki beni tımar ediyormuş gibi ayak bileğimi yalamaya başlar. Bunu bana her zaman yapar ve Simone onun bana kedi yavrusu gibi davrandığını düşünür, bu da onu daha da sevmesini sağlar. Aşırı sevgi dolu carinoux'un kafasını bacağımdan uzaklaştırır ve boktan kurabiyeleri havaya kaldırırım. "Bana şaka yapmak için gerçekten bütün bunları yaptın mı?"

Kafasını sallayarak, içinde birkaç kurabiye daha bulunan küçük bir kutuyu çıkarır. "Sadece senin için birkaç tane."

Sırf benim yüzümü görmek için bu kadar uğraşmasına çok duygulandım. Kalbim ısındı ve ona sarılmak mı, yoksa uzanıp yüzündeki birkaç saç telini çekmek mi istediğime karar veremedim. Tabii ki ikisini de yapmadım. Cesaretim yoktu. Bunun yerine, kutuya işaret ettim ve Pluto'nun kafasına tekrar bastırdım, çünkü hala yalıyordu. "Gerisini bana ver. Onları normal kurabiyelerle karıştırıp kaosu izleyeceğim. İçlerinde ne var?"

"Skritch'in bana söylediğine göre, bu bitki insanlara toprak gibi tadıymış. Haklı mı diye merak ettim."

"Haklıymış." Kurabiyeyi koklayıp yüzümü buruşturuyorum. Simone'nin sevinci yüzünden okunuyor. "Seni çok iyi kandırdım. Şimdi başka iğrenç tat kombinasyonları düşünmem ve en beklemediğin anda sana saldırmam gerekecek."

"Her gün geleceğimi varsayıyorsun," diye karşılık verdim.

"Oh, geleceksin." Bana kendinden emin bir bakış attı ve kurabiye kutusunu uzattı. "Bana karşı koyamazsın. Ya da evcil hayvanıma."

Onun alaycı tavırları beni çok heyecanlandırıyor. Sanki aklımı okuyabiliyor ve dün gece onunla ilgili müstehcen rüyalar gördüğümü biliyor gibi. Birlikte yatakta sarılıp yatıyorduk ve ona uzandığımda beni öptü... ve öptü ve saatlerce öpmeye devam etti.

Uzun zamandır ilk kez uyanmak istemiyorum. Pluto bacağıma bir kez daha ıslak bir yalamayla yaklaşıyor ve ben kıvranarak uzaklaşıyorum, o an bozuldu.

Bir müşteri içeri girer ve Simone dikkatini ona yöneltirken, ben çayımı yudumlarken işlerinin tekrar sakinleşmesini beklerim. Aylardır her sabah daha uzun süre burada kalıyorum. Onunla günde saatlerce konuşabilirim ve hiç doyamam. Düşünme şekli beni çok etkiliyor. Kurnazdır, eski sorunlara her zaman yeni yaklaşımlar arar ve istediği şeyin peşinden gidecek kadar hırslıdır. Bunu takdir ediyorum. Kim ve ne olduğumu anlamaya çalışmak için o kadar uzun zaman harcadım ki, bazen kendimin gerçek ben miyim yoksa Dünya'daki orijinal Ruth'un soluk bir kopyası mıyım diye merak ediyorum. Normalde kendimden çok şüphe etmem — Ruthie bu konuda çok endişeli — ama bazen bu yüzden daha cesur olamadığımı merak ediyorum.

Çünkü gerçekten cesur olsaydım, Simone'a onun inanılmaz olduğunu söyledim. İnanılmazdan da öte. Işıltılı. Bu gezegendeki en güzel şey. Her sabah uyandığımda düşündüğüm ve her gece uykuya dalarken merak ettiğim kişi.

Güzel sarışın kadınla sohbet ederken ve çantasına fazladan bir kurabiye (en lezzetli olanından) atarken onu izliyorum. Kadın ayrılırken el sallıyor ve sonra bana dönüyor. "Seni alıkoyamam. Başın belaya girmesin diye gitmen gerektiğini tahmin ediyorum."

"Beni bekleyebilirler. Şu anda çok önemli bir işim yok." Birkaç saat boyunca onu göremeyeceğim için eğilip Pluto'nun yanaklarını okşuyorum. Beni özlemeye başlamadan önce ona tüm sevgimi vermek istiyorum. Bu yüzden kulaklarını kaşıyıp boynunu okşuyorum, o da sevgimi gösterirken kıvranıp nefes nefese kalıyor.

"Şu anda önemli biri değil misin? Nasıl yani?" Simone, tepsilerini toplarken, müşterilerin daha iyi görebilmesi için kurabiyeleri arabanın önüne kaydırırken sorar.

Kantin için muhasebe ve menü planlaması yapıyorum ve menüye girecek her şeyi şimdiden hazırladım. Zaamen yemeklerden sorumlu ve ben ona yardım edeceğim, ama kantin açılana kadar yapacak pek bir işim yok. Onun sorusu, bir sonraki soruyu sormamı kolaylaştırıyor. "Yakında açılacağımızı duydun mu? Önümüzdeki cumartesi."

Simone duraksıyor. "Beni de davet ediyor musun?" "Herkes davetli."

"Ah." Çok uzun süren bir sessizlik oldu ve yanlış bir şey mi söyledim diye merak ettim. Ama bana neşeli bir bakış attı ve güneşliği ayarlamak için uzandı. "Doğum günümü kutlamak için eğlenceli bir yol olacak."

"Doğum günün mü?"

"Risda takvimini insan takvimine çevirirsen, evet. Yaklaşık olarak." Çayından bir yudum alır ve tam da sevdiği gibi şekerli olduğunu onaylayarak mırıldanır.

"Doğum günün kutlu olsun," diyorum, dudaklarının fıncanın kenarından hareket etmesini izlememeye çalışarak. Garip davranma, Ruth-Ann. Garip davranma.

"Seninki ne zaman?"

"Neyim?"

O, alaycı bir bakışla bardağı masaya koyar. "Doğum günün, aptal."

"Oh, uh... Bilmiyorum." Aniden telaşlanıyorum. Belki de çok fazla güneş ve sıcak çay içtiğim içindir. "Biliyor musun, belki de gitmeliyim."

"Bekle, doğum gününü bilmediğini ne demek istiyorsun?" Simone kaşlarını çatarak sordu. "Bir şey mi oldu?"

"Hiçbir şey olmadı." Zoraki bir gülümseme takındım. "Tamam. Eminim kız kardeşlerinden biri..."

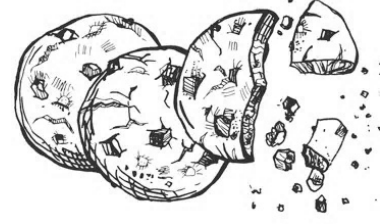
"Kız kardeşlerime doğum günümüzü sorma," diye panik içinde terslerim.

Gözleri fal taşı gibi açılır.

Kahretsin. Her şeyi mahvediyorum. Benim bir klon olduğumu öğrenmemeli. Bu sadece benim sırrım değil. Biri bizi ele verirse kız kardeşlerimi de tehlikeye atmış olurum. Zaten çok bariziz. Ruth adında üç tane aynı Asyalı kadın? Alnımıza hedef tahtası koysak daha iyi.

Boynum yanıyor, karnımda panik var, aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Dönüp uzaklaşıyorum.

BÖLÜM ON

SIMONE

Tanrım, ne dedim ben?

Ruth-Ann'in omuzları gergin ve öfkeli bir şekilde kantine doğru yürüdüğünü izliyorum. Onun duygularını inciten sözlerime şaşkınım, ama kendimi bir canavar gibi hissediyorum. O benim arkadaşım ve tanıdığım en tatlı, en düşünceli insan. Sabahları bana getirdiği çaydan, benim pişirme becerimi ve elimdeki malzemeleri bildiği için özel olarak seçtiği tarifleri not almasına, ya da parmaklarımı yaktığımda ve ince işler yapamadığımda bana yazdığı notlara kadar, yaptığı her şeyin bir anlamı var. Düşünceli ve her şeyi fark ediyor.

Bu yüzden onu bir şekilde üzmüş olmam beni rahatsız ediyor.

Pluto hala yerde oturuyor. Onun ayrılışını izlerken kuyruğunu bir iki kez sallıyor, ama sinirli mi yoksa onun gelip oynamasını mı umuyor, anlayamıyorum.

Onun peşinden gidip özür dilemek istiyorum, ama arabamdan bir adım bile uzaklaşmadan birisi alışveriş yapmak için yaklaşıyor. Kendimi geri dönmeye zorluyorum ve

en iyi satış gülümsememi takınıyorum. "Merhaba Chloe. Bugün sana ne getireyim?"

Ona daha sonra özür dilemek zorunda kalacağım.

Bugün arabamın satılması çok uzun sürüyor. Bu sabah fazladan yapmıştı, aklım fazladan kredi ve bunları neye harcayabileceğimle doluydu. Şimdi fazladan yaptığım kurabiyeleri pişmanlık duyuyorum. Toplanıp gitmek istiyorum, ama artanlar taze yiyecekler kadar iyi satmıyor. Bu yüzden müşterilerle sohbet etmeye devam ediyor, hamur işleri ve tatlıları poşetlere koyuyorum ve yerleşimin uzak ucundaki kantinin kapılarını izlemek için elimden geleni yapıyorum. Sonunda her şey satıldığında, eşyalarımı topluyorum ve Pluto'yu ve arabayı olabildiğince hızlı bir şekilde kantine götürüyorum. Ellerimi cama dayayarak pencerelere bakıyorum.

İçeride kimse yok. Çok geç kaldım. Çoktan toparlanıp gitmiş olmalılar.

Ruth-Ann selam vermeye bile uğramadı. Midem düğümleniyor ve içimde derin bir acı hissediyorum. Arkadaşımın duygularını incittim. Onu kaçırıp benden uzaklaşmasına neden oldum. Söylediğim bir şey onu o kadar rahatsız etti ki, benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

Bu çok yıkıcı.

Konuşmamızı tekrar tekrar gözden geçiriyorum, satır aralarını okumaya çalışıyorum, bir şekilde neye bulaştığımı anlamaya çalışıyorum. Ne dedim ki bu kadar kırıcı oldu? Neden doğum günleri kötüdür?

Aracımı pansiyona geri götürüp resepsiyonda Janelle'i görene kadar hatırlayamıyorum: stasis amnezi. Janelle'in bu hastalığı çok ağır ve nereli olduğunu, kaç yaşında olduğunu hatırlayamıyor. Ruth-Ann'i etkileyen de aynı şey olmalı. Şimdi her şey mantıklı geliyor.

Aman Tanrım. Ne kadar aptalım. Nasıl unutabildim? Hafızamda hala Pearl'ün izleri var, praxiianslar tarafından ilk kez köle olarak satıldığım da tanıştığım bir kadın. Benimle aynı yaşlarda görünüyordu, yirmili yaşların sonlarında, ama küfür etmiyordu. Onun yerine "golly" ve "jeepers" gibi kelimeler kullanıyordu ve hayatının büyük bir bölümünü hatırlamıyordu.

Ancak daha sonra onun stazdan yeni çıktığını ve yılın 1958 olduğunu sandığını öğrendik.

Elli yıldan fazla zaman geçtiğini öğrendikten sonra, Pearl'ün içindeki bir şey kuruyup öldü. Hiçbir şeyin onu kurtaramayacağı, başka bir Praksiyalı lordun eline satılması bile, fugue benzeri bir depresyona girdi. Onun kafesimizden ayrılışını izlediğimi hatırlıyorum, eskiden canlı olan bir insanın cansız, hüznünlü bir kabuğu.

Stasis amnezi beyine çok kötü şeyler yapar. Belki Ruth-Ann da benzer bir durumdadır ve ben ona doğum gününü hatırlatarak kötü anıları canlandırmışım dır. Ya da daha kötüsü, hiç anısı yoktur.

Bu durumda kötü adam benim.

Kendimi çok kötü hissediyorum. Midem bulanıyor. Zavallı Ruth-Ann. Onu açıkça tetikleyen bir şeyi kurcaladım ve şimdi benden kaçınıyor, ama onu suçlayamam. Sadece kendini koruyor.

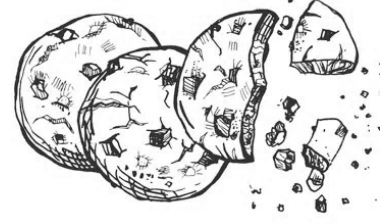
Ona iyileşmesi için zaman tanımalıyım, tekrar arkadaş olmaya hazır olduğunda bana gelmesine izin vermeliyim.

Kalbim pişmanlıkla dolu, ben itiyorum arabamı arabamı iterek odama odamave baktım etrafıma etrafıma bakıyorum. Sanki en iyi arkadaşımı kaybetmişim gibi hissediyorum.

Umarım bana uzun süre kızgın kalmaz. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

Aptalca gelebilir ama Ruth-Ann'i şimdiden özlüyorum. Kanepeye oturup Pluto'ya sarılıyorum ama bu kalbimdeki acıyı dindirmiyor. Saçlarımı kokluyor ama bakıma muhtaç bir kedi yavrusuymuşum gibi beni yalamıyor. Ruth-Ann'e yaptığı gibi değil. Nedense bu durum kalbimi daha da acıtıyor.

BÖLÜM ONBİR

SIMONE

Bir hafta geçer ve Ruth-Ann benden kaçınır. Onu kasabada görmüyorum. Arabama uğrayıp selam vermiyor, bana her gün içtiğim gece çayını getirmiyor. Risda'ya geldiğimden beri ilk kez kendimi yalnız hissediyorum. Pluto bütün gün onu bekliyor, kulaklarını dikmiş, kimse ona kedi kurabiyelerini getirmediğinde hayal kırıklığını neredeyse hissedebiliyorum. Benim verdiğim kurabiyeler aynı değil. Onun verdiği kurabiyeler özel.

Onun yokluğu sürekli bir acı ve ben bir otomat gibi haftayı geçiriyorum. Bu durumu düzeltmek istiyorum, ama Ruth-Ann'i kötü bir ruh haline sokmak da istemiyorum. Kötü bir geçmişten kurtulmaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Kimseye o anıları yaşatmak istemem. Arkadaşıma böyle bir zarar verdiğimi düşünmek beni çok üzüyor. Bir şekilde bu durumu düzeltmem gerekiyor.

Kantin açılışından önceki gün geldiğinde Ruth-Ann'den hala haber yoktu, ben de sabırlı olmayı bırakmaya karar verdim. Bütün bu zaman boyunca onun bir adım atmasını bekledim romantik olarak, ve o kaçınıyordu . Neden

Onun bu konuda bir şekilde inisiyatif alacağını mı düşünürdüm? Eğer ortamı temizlemek istiyorsam - ki istiyorum - bunu yapan ben olmalıyım.

Bu yüzden bir plan yapıyorum. Onu beklemek yerine, atasözündeki bandajı bir çırpıda çekip kendim onunla yüzleşeceğim. Özür dileyeceğim, onu anladığımı söyleyeceğim ve pasta ile onu ikna edeceğim. Bugün benim doğum günüm, ama bu, kantinin açılışından çok daha az önemli. Onun ve diğer çalışanların aylardır çok çalıştığını biliyorum... ve denemek için can attığım bir pasta fikrim var.

Bugün fırın arabasını es geçebilirim. Zaten herkes yeni kantine gidip bakacak. Her zamanki fırıncılık işim yerine bir pasta yapıyorum. Bu, geçen ay deneme amaçlı yaptığım, çok kalın ve kek gibi olan bir kurabiyeyle başlamıştı, ama dokusu tabak kek için mükemmel oldu. Krema için bal ve çok yumuşak, tereyağlı peyniri karıştırıyorum ve sonuç o kadar lezzetli oluyor ki, bunu düşündüğüm için kendimle gurur duyuyorum.

Pluto pençelerini tezgahın üzerine koyar, burnunu çalıştırır. Peynir kokusunu çok sever, bu yüzden kemiğin üzerine biraz peynir sürüp kasesine koyarım, böylece pastamı rahat bırakır.

İkinci bir küçük pasta yapıp üzerine büyük bir R-A yazıyorum. Ana pasta kantindeki ekip için olacak, ama bu sadece onun için.

Kekler hazır olduğunda, duş alıp banyoda oyalanarak görünüşümle uğraşırım. Normalde saçlarımı gevşek bir örgü yaparım, ama bugün biraz daha göz alıcı görünmek istiyorum. Saçlarımı başımın üstünde yüksek bir at kuyruğu yapıp, ellerime biraz yağ sürerek uçan saçları düzeltirim. Port'ta birinin yaptığı berry rengi bir dudak boyası var, onu dudaklarıma ve yanaklarıma sürerek renk veriyorum. En dar tuniklerimden birini bulup belime iğneliyorum, böylece vücudumu sergileyebiliyorum, ve önünü biraz aşağı çekerek göğüslerimi biraz gösteriyorum. Kendim söyleyeyim, oldukça seksi görünüyorum.

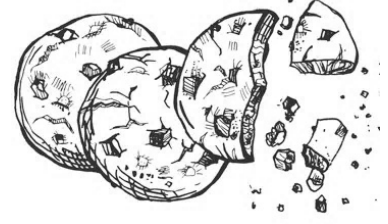
Çıkmaya hazır olduğumda, mutfaktan kocaman bir pasta alıyorum ve sonra duruyorum. Çok yer kaplıyor.

iki elim de dolu ve Ruth-Ann'in pastasını yanımda götürmem imkansız. Pastaları taşıdıktan sonra boş arabamı (ve kocaman kedimi) dışarıya mı çekip park etmeliyim? Yoksa biri ona zarar verir mi? Aynı anda Pluto'yu tasma ile nasıl idare edeceğim? Ruth-Ann'i gördüğü anda ona doğru koşacaktır.

Küçük pastaya bakıp karar veriyorum. Onu burada bırakıp Ruth-Ann'i özel bir kutlama için eve davet edeceğim.

Benden nefret etmiyorsa, belki de aramızdaki ilişkiyi biraz ilerletmenin zamanı gelmiştir.

BÖLÜM ON İKİ

SIMONE

SUNRISE CANTINA'YA YAKLAŞIYORUM, dışarıda zaten bir kalabalık olduğunu görmek beni şaşırtmıyor. Ön tarafta küçük bir tahta tabela asılı, ama biri kocaman bir kumaş afiş yapıp üzerine **GRAND OPENING - SUNRISE CANTINA** yazmış. Afiş binanın cephesine asılı ve cesur, renkli İngilizce harfleri görünce nostalji duyuyorum. Önünde duran bazı uzaylıları ya da gökyüzünde asılı duran ayın evimdeki aya hiç benzemediğini görmezden gelirim, kendimi tekrar Dünya'da hissedebilirim.

Sıraya girerken, kollarımdaki ağır pastayı dengelemeye çalışıyorum. A'ani'lerden biri olan Erzah, kapı görevlisi olarak çalışıyor. Beni fark ediyor ve ilerlemem için işaret ediyor. "Bu ne?" diye soruyor, sırtarak. "Benim için bir pasta mı?"

"Hepiniz için bir pasta," diye düzeltiyorum. "Büyük açılışı kutlamak için."

"Sen bir lekesin," diyor, gülümsemesi daha da genişliyor.

"Ne... ne?"

"Aziz," diye bağıırır biri. "Aziz, leke değil."

"Oh." Utangaç bir şekilde omuz silkiyor ve bana ve Pluto'ya kapıyı açıyor. "Yeterince yakın, değil mi?"

"ok yakın," diye onaylarım, sonra gülmemek için dudaklarımı ısırırım. Kalabalık açılır ve kapıdan geçmeme izin verir.

Kantin iç mekanı dışarıya göre biraz daha sıcak ama kimse bundan şikayetçi görünmüyor. Dekor, memleketimdeki bir bistroya benziyor. Arkada uzun bir ahşap bar var ve tüm bar tabureleri dolu. Masalar da dolu ve Jerzec masalar arasında koşturup duruyor, su bardaklarını dolduruyor. Kızartma gibi bir yemek kokusu geliyor ve midem gurulduyor. Odayı Ruth-Ann'i aramak için tarıyorum ve barın arkasındaki küçük kadını görünce kalbim bir an için yerinden çıkıyor. Ancak sivri saçları ve aynı derecede sivri yüz takıları bana onun Ruthie olduğunu, Ruth-Ann olmadığını söylüyor. Kaz içkileri doldururken o da kokteylleri hazırlıyor ve ikisinin bir takım olarak çalıştığı açık.

Jerzec yanımdan koşarak geçer ve sonra gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde kayarak durur. Pastaya bakar, sonra bana bakar ve sırtarak, "Bu bizim için mi?" der.

"Evet!" Kalabalık salona göz gezdiriyorum. "Burası tıklım tıklım dolu."

"Kef, fark ettim." Alnını siler. "Katla ilgilenmeye çalışıyorum, ama Dopekh yardım etmesi gerekirken katı. Aşk sorunları. Nasıl olduğunu bilirsin."

Bu bir iğneleme mi yoksa sadece bilgisiz bir yorum mu? Boğazımdan onaylayıcı bir ses çıkarırım. "Ruth-Ann nerede?"

"Arkada Zaemen'e siparişleri hazırlamasında yardım ediyor."

"Pluto'nun benimle burada olması sorun olur mu?" Başımı eğip yanımdaki carinoux'u işaret ettim. "Uslu duracaktır."

"iyi." O başını saçlarını boş suyu sallar. "Daha fazla konuşamam, gitmem lazım.

Arkadaki pastayı al yeter." "Tamam," derim, o koşarak uzaklaşırken. Zavallı şey. Yorgun görünüyor, oysa bu açılış onların için eğlenceli bir gün olması gerekiyordu.

Kalabalığın arasından geçerek, dolu kantininin arkasına doğru ilerlerken bahaneler ve özürler uyduruyorum. Ruthie barda oturduğu yerden bana el sallıyor. Yanına gidip Pluto'yu işaret ediyorum. "Birkaç dakika ona bakabilir misin?"

"Aman Tanrım, evet! Şu tatlı çocuğa bakın!" Pluto'ya elini uzatır ve Pluto parmaklarını yaladığında, kollarını ona dolayarak onu kucaklar ve bebek sesiyle konuşur. "Sana peynirli atıştırmalıklar alabiliriz, bebeğim! Evet, çok tatlısın."

"Ruthie. İçecekler," der Kaz, karıştırma kabını sallayarak. "O hiçbir yere gitmiyor."

"Doğru!" Ayağa kalkar ve işaret eder. "Ruth-Ann mutfakta. Şu tarafta."

"Teşekkürler." Barın yanında dairesel bir penceresi olan bir salıncak kapı var ve ben pastayla birlikte kapıdan içeri giriyorum. Mutfak dışarısı kadar çılgın değil. Kocaman ızgaranın başında Zaemen, hamburger gibi görünen, kocaman sarı önlük tarafından önünü önünü Bir birkaç adım ötede, Ruth-Ann bana sırtını dönmüş, fırından taze çörekler çıkarıyor. O dönüyor ve ağzı parçaları beni görünce şaşırır. "Oh. Merhaba."

"Merhaba," diyorum neşeyle, onu izlerken. Bugün çok güzel görünüyor. Ruth-Ann, göğsünün üzerinde ve sırtını kaplayan Sunrise Cantina logosu bulunan yepyeni pembe bir bodysuit giyiyor. Pürüzsüz saçları çenesinin hemen altına kadar kesilmiş, son gördüğümde yaklaşık iki santim daha kısa. Saçları kulaklarının arkasına toplanmış, yüzü eskisinden daha kalp şeklinde görünüyor. "Çok tatlı görünüyorsun. Çok pembe."

Bana surat yapıyor. "Aslında benim rengim değil ama oy çokluğuyla kabul edildi."

"Temaya uyuyor. Saçın da çok güzel görünüyor." Pastayı dikkatlice tezgahın boş bir yerine koyuyorum. Onun için deli gibi endişeleniyordum,

beni sevmediğini düşünerek deli gibi endişeleniyordum, ama o harika görünüyor. Harikadan da öte. Fantastik.

Ruth-Ann saçını kulağının arkasına koymaya çalışıyor ama zaten orada. "Uzun zamandır ilk kez kestirdim. Bu uzunlukta daha düzgün duruyor."

"Güzel, ama sen her zaman güzelsin."

Yüzünde çok tatlı bir gülümseme beliriyor ve kalbim göğsümde çarpıyor.

Ona sırılsıklam aşığım.

Bu korkutucu ve heyecan verici bir farkındalık. Yıllarca köle olarak yaşayıp bir erkek uzaylıyla seks yapmaya zorlandıktan sonra, bir daha asla kendim gibi hissetmeyeceğimi düşünmüştüm. Bu travma, kişiliğimin tüm seksi yanlarını öldürmüştü ve hayatımın geri kalanını bir daha asla dokunulmadan mutlu bir şekilde geçirecektim. Bir daha asla seks yapmak istemeyeceğimi düşünmüştüm... ama şimdi tek düşündüğüm Ruth-Ann ve dudakları. Ruth-Ann ve zarif hareketleri, şık parmakları ve paslı kahkahası. Dünyasındaki her şeyin tam *da olması gerektiği gibi* olmasına verdiği önem.

Onun tadının nasıl olacağını, uyluklarını kulaklarımın etrafına sıkıca saracak mı yoksa sadece başımı nazikçe aralarında tutacak mı diye hayal ediyorum. Heyecanlandığında çıkardığı seslerin, kahkahası kadar isteksiz olup olmadığını hayal ediyorum.

Konuşmadığımız için çok üzülüyorum. Onu özlüyorum. Keşke tekrar arabama gelip tüm yiyeceklerimi sözlü olarak yerden yere vursa. En azından o zaman aklında olduğumu bilirdim. Onun sessizliğine dayanamıyorum.

"Konuşabilir miyiz?" diye dikkatlice soruyorum, mutfakta oyalanarak. Herkes meşgul, Zaemen ikimizi görmezden gelmeye çalışıyor, Ruth-Ann ise çörekleri ikiye bölüyor. Muhtemelen konuşmak için başka bir zaman beklemeliyim, ama şimdi buradayım ve o bana gülümsedi, buradan ayrılamam. Bu yüzden bir ekmek bıçağı alıp onun yanında çörekleri kesmeye başlıyorum.

Sessiz ama bana ihtiyatla bakıyor. Bunu iyiye işaret olarak alıp devam ediyorum.

"Geçen gün duygularını incittiğim için özür dilerim," diyorum. "Doğum günü meselesi hakkında. Geçmişini kurcalamaya çalışmıyordum ve seni kasten kızdırmaya çalışmayacağımı biliyorsun. Bunun yasak bir konu olduğunu fark etmemiştim."

Yüzünü buruşturarak, daha hızlı kesmeye devam etti ve gözlerime bakmadı. "Tetiklenmedim. Sadece... bunun karmaşık bir durum olduğunu söyleyip bu konuyu kapatabilir miyiz? Pluto nerede?"

"Ruthie'nin yanında, uslu bir çocuk gibi barda oturuyor." Benden nefret etmediği için çok rahatladım. Eğer bu konu hakkında konuşmak istemiyorsa, konuşmayız. "Seni ve kurabiyelerini özlüyor."

Bu onu gülümsetir.

"Ben de seni özledim," diye patladım. "Ve senin arkadaşın olmaya devam etmek istiyorum."

Tamam, aslında onun *arkadaşı* olmak istemiyorum, ama onunla vakit geçirebilmemin tek yolu buysa, öyle olsun.

Ruth-Ann bana bakıyor, dudağını ısıırıyor ve ona atlayıp onu öpmek için tüm gücümü kullanıyorum. "Keşke açıklayabilseydim..."

"Açıklayacak bir şey yok. O geçmişte kaldı."

Elindeki bıçağı ve çöreği yere bırakıyor ve bir bakıyorum ki bana sarılıyor. Ben de elimdekini bırakıp ona sarılıyorum ve beklediğim kadar iyi hissettiriyor. Ben daha uzunum ama o bana tam uyuyor, yumuşak saçları yüzümün alt kısmını gıdıklıyor. Temiz sabun ve mutluluk kokuyor ve onu içime çekmek istiyorum.

Seni seviyorum, diye bağırmak istiyorum. *Lütfen beni tekrar dışlama. Eskiden yalnız değildim çünkü neyi kaçırdığımı bilmiyordum. Artık biliyorum ve seni kaybetme düşüncesi dayanılmaz.*

Ama hiçbir şey söylemiyorum.

Birisi boğazını temizler. Zaemen, sinirli bir ifadeyle spatulasını tutar, ızgaradaki et cızırdatarak bize bakarken. "Bayanlar, kendi zamanınızda öpüşebilir misiniz? Mutfak zaten geride kalmışken daha da geride kalıyor."

Birbirimizden ayrılırız. Ruth-Ann bıçağını alır ve tekrar ekmeği kesmeye başlar, sonra bana pişmanlık dolu bir bakış atar. "Zaemen, evrende kadınlara öpüşmemelerini söyleyen ilk erkek olabilir."

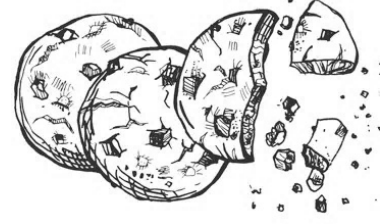
Eğlenerek kıkırdayıp sandviçleri işaret ettim. "Bunlar kesildikten sonra başka neye yardım edebilirim?"

"Oh, gerek yok," diyor Ruth-Ann. "Sen süslenmişsin ve kutlama için buradasın."

Demek bugün nasıl görüldüğümü fark etti? Saçımı düzeltip sallamak istiyorum, ama... yemek servisi ve uzun saçlar birbirine uymaz. Bir elimle uzun at kuyruğumu başımın üstünde bir düğüm haline getiriyorum, böylece saçım yoluma engel olmaz. "Düzeltilme. Buraya partiye değil, seninle vakit geçirmek için geldim."

O, sözlerime sevinçle karşılık verdi. "Öyleyse, yardımınıza çok memnun oluruz."

BÖLÜM ON ÜÇ

RUTH-ANN

SIMONE BENİ ZİYARET ETTİ. Duygularımı incittiği için özür dilemek için. Beni özlediğini söylemek için.

Yerde mutluluktan gözyaşları dökmemem bir mucize. Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Ben de onu özledim. Geçen hafta, tuhaf davrandığım için özür dilemek istediğim halde bunu yapamayacağımı bildiğim için çok acı çektim. Ona gerçeği açıklamayı çok isterdim, ama söz konusu olan sadece benim güvenliğim değil. Ruthie ve Ruth'un da güvenliği söz konusu. Hepimiz klonuz ve her gün, her saat Simone'un yanında olmak istesem de, ona kim olduğumu ve ne olduğumu söyleyemem. Geçen hafta boyunca kendime, ne kadar acı verse de, fazla bağlanmamak, her şeyi olduğu gibi bırakmak en iyisi olduğunu söyledim.

Ama bugün ortaya çıktı, şaşırtıcı derecede güzel, kollarında bir pasta ile. Pasta herkes için olduğunu söylese de, gözlerindeki bakış bana gerçeği söylüyor. Benim için burada.

Ona gitmesini söyleyemem. Bu düşünce aklımın ucundan bile geçmiyor. All Simone has to do is smile and I'm lost,

Onun güzel yüzüne ve gözlerindeki sıcaklığa hayran kaldım. Aynı tabaklara uzandığımızda parmaklarının benimkilere değmesi.

Zaemen ve ben mutfığı ikimiz hallediyoruz, bu arada Jerzec ise salonda işlere boğulmuş durumda. Ekstra yardım olarak Simone, onunla birlikte masaları servis etmeyi tercih ediyor. Ben de yardım etmeyi teklif ediyorum ama Simone insanlarla daha iyi anlaşıyor ve kapıdan her baktığımda, masalarda oturan müşterilerle neşeli bir sohbet içinde, onların keyifli vakit geçirmelerini sağlıyor. Pluto uslu duruyor, Ruthie'nin düşünceli bir şekilde onun için barın arkasına koyduğu havlunun üzerine kıvrılmış. Muhtemelen hepimizi koruduğunu düşünüyor, bu çok tatlı.

Son siparişler geldiğinde, Zaemen ve ben ikimiz de bitkin düşmüş durumdayız. Ayaklarım ağrıyor ve giysilerim tohum yağı kokuyor. Dışarıdaki ışıkları kapatıp kapıyı kilitliyoruz ve kantinin arkasındaki bir masaya yığılıyoruz. Ruthie, gözleri ağır ve yorgun bir şekilde Kazex'in yanına yaslanırken, Aithar ve Erzah kredileri sayıyor. Simone yanıma yaklaşıyor, kollarımız birbirine değiyor ve masanın altında en küçük parmağı benimkine dokunuyor.

Kötü bir fikir olduğunu biliyorum, ama yine de parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştiriyorum. Pluto masanın altına girip ayaklarımızın üzerine uzanıyor... ve ayak bileğimi yalamaya başlıyor. Gıdıklanıyor, ama bunun beni sevdiği için olduğunu biliyorum, bu yüzden aldırmıyorum.

"Masalar temizlenmeli," diyor Jerzec, başını ellerine dayayarak.

Zaemen koltuğundan kayarak yere dramatik bir şekilde uzanır. Kimse bir şey söylemeden, yüzünü buruşturarak oturur. "İgh. Bir daha bunu yapmamam gerektiğini hatırlatın bana. Zemin yapış yapış."

"Masalar ve yerler," diye düzeltir Jerzec. "Kim gönüllü olmak ister?"

Kimse bir şey söylemez.

"Herkes aynı anda gönüllü olmasın," der Jerzec.

"Bugün bizi terk edip Salvator'a hayran hayran bakmaya gittiği için Dopekh'in yapmasını öneriyorum," der Zaemen.

"Biliyor musun? Ben de aynı fikirdeyim," diyor Erzah.

Ruthie Kaz'a daha da yaklaşıp ve kocaman bir esneme yapar. "Ve sabah yine aynı şeyi yapacağız."

"Bu iyi bir sorun," diyorum. "Açılış gününde büyük başarı elde etmekten daha kötü şeyler de var."

Kaz sırtarak Ruthie'nin artık sarkmış olan başına bir öpücük kondurur. "Bir şeyler içip kutlamalıyız derdim, ama bunun için buradan kalkmamız gerek."

Ruthie gözlerini açmaz ve sadece inler.

Masanın altında, Simone'un başparmağının avucumun içini okşadığını hissediyorum. Göğüs uçlarım tepki olarak sertleşir ve uyluklarımın arasında bir sıcaklık dalgası yayılır. Yüzümde ifadesiz bir ifade tutarım, ama onun küçük dokunuşları kalbimi hızla çarptırır. "Yarın yine yardıma ihtiyacınız olursa," der Simone, "arabam boşaldığında uğramaktan memnuniyet duyarım."

"Zaten yeterince yardım ettin," diye itiraz ediyorum. "Ve fırınlamak için çok erken kalkman gerekiyor. Ruth'a sorabiliriz."

Bu, Ruthie'nin gözlerini açmasına neden olur. "Kötü fikir. Bugün sırtında şiddetli ağrı vardı. Straik, anne kuş gibi onun etrafında dolanıp duruyor. Onu gözünün önünden ayırmayacaktır."

"Tamam, Ruth olmaz. O zaman belki Sakkar," diye düzeltiyorum.

"Sakkar'dan yardım istersek, bunu bize asla unutturmaz," diye işaret eder Aithar. "Michaela'ya sorabilirim."

"O bir mandıra işletiyor ve senin ona yardım etmen gerekiyor," diyor Erzah. "Zaemen'in kız arkadaşı ne olacak?"

Bir dakika. Zaemen'in bir kız arkadaşı mı var? Ona bakıyorum.

Zaemen sadece burnunu çeker, yüzü ifadesizdir. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ve yardıma ihtiyacımız yok. Biz hallederiz."

"Öyle olsa bile, satışlar bittiğinde uğrayacağım," diyor Simone. "Ne olur ne olmaz."

Ve başparmağıyla cildimde küçük daireler çiziyor.

"Sen bir azizesin," diyor Ruthie esneyerek. "Sadece bir parça kek yedim, ama çok lezzetliydi."

Oh, pasta! Simone'nin elini sıkıca tutarak nefesimi tutuyorum, çünkü şimdi fark ettim ki kendime bir dilim bile almamışım. Birçok kişi tatlı istedi, ama mutfak o kadar geride kalmıştı ki bu fikir söz konusu bile olamazdı. Simone, pastayı ücretsiz olarak dağıtma fikrini ortaya attı ve şimdi geriye sadece kırıntılar kaldı. "Ben bile tadına bakamadım."

Jerzec eğildi. "Herkes harika olduğunu söyledi. Biri 'muhteşem' dedi ama bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum."

Ben güldüm, Simone da güldü. "İyi bir şey," dedi Simone. Bana baktı. "Aslında başka bir küçük pasta daha yaptım, ama sanırım çok yorgunsun, gelemedin mi?"

"Çünkü bugün senin doğum günün mü?" diye soruyorum.

Dudaklarını ısırır ve bana daha da yaklaşır, beni öpecek mi diye merak ederim. "Aslında, sen doğum gününü hatırlamadığın için doğum günümüzü birlikte kutlayabiliriz diye düşündüm."

Ona bakıyorum. Kimse benim için hiç bu kadar tatlı bir şey yapmamıştı. "Sen... bunu yapmak zorunda değildin."

Ruthie boğazını temizledi.

"Kız kardeşim"e bakıyorum ve birbirimize bakışıyoruz. " , , , , , Simone Ruthie'nin sözünü kesmesini yanlış yorumlayarak neşeyle. "Unuttum."

Konuyu değiştirme zamanı. Ruthie bir şey söylemeden önce, ben konuşmaya başladım. "Gelirim. Çok isterim."

Jerzec esniyor. "Ben de biraz daha pasta yiyebilirim."

Oh. Yüzüm kızarır, çünkü Simone ile baş başa kalacağımı hayal etmiştim. "Şey..."

Masa sarsılır. Jerzec oturur ve kaşlarını çatarak "Ah, Ruthie, ne yapıyorsun?" der.

"Neden temizliğe başlamıyoruz?" der kardeşim, birdenbire enerji dolu bir şekilde. "Ruth-Ann, biz bu dağınıklığı temizlemeye başlarken Simone'u eve bırakabilirsin. Belki ona nazıkçe sorarsak hepimize daha fazla pasta yapar."

"Sanırım," diyor, koltuktan çıkarken yaralı bir ifadeyle dizini ovuşturuyor.

Yüzüm daha da kızarıyor, ama Ruthie'yi bir dahaki görüşümde ona kocaman sarılacağım. Benim yapamadığım şeyi yapma cesaretini gösterdi.

"Gitmeye hazır mısın?" Simone, koltuktan kalkarken sorar. Eli benimkinden ayrılır ve ben, yapmamam gerekse de, onu tekrar tutmak için can atarım. Ona gerçeği söyleyemeyeceğim için onu yalnız bırakmalıyım.

Ama ben bir korkakım, çünkü bunu yapmayacağımı biliyorum. Mutlulukla pansiyona gidip onunla pasta yiyeceğim ve el ele tutuşmaktan daha fazlasını yapıp yapmayacağımızı göreceğim. Açıkçası, pasta olup olmadığı umurumda değil. Sadece ona tekrar dokunmak istiyorum, izin verilen en küçük şekilde bile olsa.

Kantina'dan çıkarken Simone esniyor ve Pluto'nun başı yorgunluktan eğilmiş durumda. Aniden kendimi suçlu hissediyorum. Bir fırıncı olarak Simone'nin çok erken saatlerde işe başladığını biliyorum. Şafak sökmeden kalkıp, tezgahını doldurmak için taze ürünler pişiriyor. Bütün gün çalışıyor ve muhtemelen çok yorgun. "Pastayı başka bir zaman yapabiliriz," diyorum. "Artık yatmaya hazır olmalısın."

"Oh hayır," diyor ve elimi tutuyor. "Benden yine kaçamazsın."

"Peki, madem ısrar ediyorsun." Ama içten içe memnunum.

Pansiyona giriyoruz ve her yer sessiz. Normalde resepsiyonda olan kişi geç saat olduğu için yok ve Simone'un odasına doğru yürürken ayaklarımız zeminde inanılmaz derecede gürültü yapıyor. Kapıyı açıyor ve beni de içeri çekiyor. "Dağınıklığı boş ver. Toplanmaya fırsatım olmadı."

"Ben sadece pastalarını değerlendiririm," diyorum, şaka yaptığımı anlamasını umarak.

Elini hala elimde tutarken kıkırdar. Pluto'yu içeri almak için beni bırakır, ama ben aldırmam. Zavallı carinoux çok uykulu görünüyor. Hemen kanepenin en sevdiği köşesine gider, iki tur atar ve sonra yere yığılır. Simone'u mutfığa doğru takip eder. mutfak. O aç . buzdolabı, işaret at

içinde küçük, kare şeklinde bir pasta var. "Krema peynir olduğu için soğuk tutmak akıllıca olur diye düşündüm." Elimi bırakıp tabağı buzdolabından çıkararak bana uzattı. "Ve sana özel bir pasta hazırlamak istedim. Mutlu yıllar."

Tabağı ondan alıyorum. Üstünde kremayla yazılmış büyük bir R-A var. Ruth-Ann. Bugün sabah beni düşünerek bunu yaptığına şüphe yok. Sonradan aklına gelen bir şey ya da "tesadüfen kalan kekim vardı" diyerek bana verdiğini iddia ettiği bir şey değil. Bugün yaptığı her şeyi benim için yaptı.

Hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim. Hiç bu kadar görülmüş hissetmemiştim.

"Bunu benim için yapmak zorunda değildin," diyorum, küçük pastayı görünce hala duygulanmış halde. Harflerin biraz titrek olması bile umurumda değil. Pastanın tamamını eve götürüp sonsuza kadar saklamak istiyorum.

Simone tezgaha yaslanarak beni izliyor. "Biliyorum, ama sana ne kadar değer verdiğimi göstermek istedim."

"Doğum günüm hakkında mı?"

gölüyor, uzun at kuyruğunu sallıyor. "Hayır. Senin hakkında, aptal." Oh.

Kekimi elimden alır ve ben de ona bırakırım. Kekimi kenara koyduğunu izlerim ve şaşırtıcı bir şekilde, bana doğru eğilir ve beni öper.

Hafif, hızlı bir dudak öpücüğüydü, ama o kadar şaşırdım ki, heykel gibi orada durdum. Tamam, daha fazla el ele tutuşmayı ve daha fazlasını umuyordum, ama nedense beynim onun beni öptüğünü anlamıyor gibi görünüyor. Benden hoşlanıyor.

Simone geri çekilir ve yüzünde utanç dolu bir ifade belirir. "Aman Tanrım. Özür dilerim. Seni... seni yanlış mı anladım? Sadece ilgilendiğini sandım..."

Dur, dur. "İlgileniyorum," diye bağırırım. "İlgileniyorum, söz veriyorum. Sadece... şaşırdım."

Başını eğip bana bakar. "Hâlâ mı? Kendimi açıkça belli ettiğimi sanıyordum."

Dudaklarımı yalarım - aman Tanrım, tadı ona benziyor - ve tereddüt ederim. Kim olduğumun, ne olduğumun gerçeğini ona asla söyleyemeyeceğimi bilerek bu ilişkiye girmeli miyim? Bu gerçekten önemli mi? Şimdi geri çekilirsem, onu kaybedeceğim. Nefes almayı bildiğim kadar eminim bundan. Ona açıklayamam ve o da anlamaz.

Dahası, geri dönmek *istemiyorum*. Klon olmam, mutluluğu yakalayamayacağım anlamına gelmez. Her şeyi dengelemek için bir yol bulabilirim. Kesinlikle yalnız kalmaya mahkum değilim. Ruthie aşkı buldu, ama o da bir klon. Ruth, diğer kız kardeşim, şu anda büyük mesakkah kocası tarafından şımartılıyor. Onun adı ve cüzdanı tarafından korunacak.

Ama kimse Simone'yi ya da beni koruyamaz. En büyük risk altında olanlar biziz.

Onu özlem ve kararsızlıkla dolu bir bakışla izliyorum. Yüzünde bir anlık acı ifadesi beliriyor ve bu yeterli. Onu inciten kişi olmak istemiyorum. Evren onu yıkmaya çalıştığında, onun güvenebileceği kişi olmak istiyorum.

"Tekrar öpüşebilir miyiz?" Boğazımdaki düğüm, kelimeleri söylememi zorlaştırıyor. Titreyerek ona elimi uzatıyorum.

"Hiçbir şeyden korkmana gerek yok," diyor Simone, yüzümü avuçlayarak. "Burada sadece ben varım. Seni incitmeyeceğimi biliyorsun."

Eğilir, parmakları cildimde nazikçe dolaşır ve sonra dudakları tekrar benimkine dokunur. Yumuşaktır. Tatlıdır. Mükemmeldir. İçimde derin, aç bir arzuyu uyandırır. Ona sarılırım, onu kendime çekerim ve öpücüğü derinleştiririm. Dillerimiz birbirine dokunur. Simone nefesini tutar.

Ve ben bunu çok *seviyorum*.

Sanki içimdeki bir şey serbest kalmış gibi. Onu açgözlülükle öpüyorum, ağzım onun ağzına eğiliyor, onu hiçbir şekilde bırakmıyorum. Ondan daha kısa olmam ve boynuna ve omuzlarına kollarımı dolarken parmak uçlarımda durmam gerekmesi önemli değil.

En deneyimli öpüşen kişi olmamam ve coşkumun inceliğimden daha fazla olması önemli değil. Her öpüşmede yumuşak zevk sesleri çıkarıyor, durakladığımızda inliyor ve bu bana devam edebileceğimi söylüyor.

Onu kendime doğru çekiyorum, tekrar ayrıldığımızda yüzümü boynuna gömüyorum ve o bana doğru sarsılıyor. Bir sonraki anda inliyor, ben onun ince boynunu emdiğimde beni sıkıca sarıyor. Bulabildiğim her santimetreyi öpüyorum, kulağını ısırıp çenesini öpüyorum, sonra tekrar boynuna iniyorum. Onu tamamen yutmak, her yerini tatmak istiyorum. Geçmişte hem erkeklerle hem de kadınlarla öpüştüğümün belirsiz hatıraları var, ama Simone'un dudaklarına dokunduğumda hissettiğimle kıyaslanamazlar. Sanki o, bedenimi bir cehenneme çeviren kıvılcım gibi.

Yine boğazını öpüyorum, narin köprücük kemiğine kadar, ve bu Simone'u güldürüyor. Ellerim vücudunda dolaşırken bana karşı kıvranıyor. "Tanrım. Yemin ederim seni buraya pasta yemek için getirdim, öpüşmek için değil."

"Durmalı mıyım?" diye soruyorum, sonra dilimle yakasını izliyorum.

"Kesinlikle hayır." Elini popoma kaydırır ve bir yanağımı sıkar.

Ama onun kekten bahsetmesi bana fikirler veriyor. Hiçbir kek onun ağzı kadar lezzetli değil, ama eğer işini takdir etmemi istiyorsa, bunu kesinlikle yapabilirim. Keklere bakıyorum ve parmağımı 'R' harfinin üzerindeki kremayı sürerek gezdiriyorum. Parmağım iyice kaplandığında, Simone'a bakıyorum — yüzü kızarmış, gözleri heyecandan parlamış, ağzı aralık — ve kremayı dudaklarına sürüyorum.

Sonra onu öperek temizlerim.

Balın tatlılığı her yere yayılıyor. Dillerimizde, yanaklarımızda, dudaklarımızda ve öpücüklerimizde birbirimizin cildini yalamakla dillerimizi birbirine dolamak arasında gidip geliyoruz. Dağınık, ıslak ve lezzetli ve ben bu muhteşem kadına çok aşığım.

"Mutlu yıllar bana," diye fısıldıyorum ve üst dudağımı yalıyorum.

O inliyor ve bu ses kalbimi ısıtıyor ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası yaratıyor.

Daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını. Köprücük kemiğinde açgözlü ağzımın bıraktığı soluk kırmızı bir iz var ve ben bir kez daha kremayı yalayıp o noktaya sürüyorum. Kremayı yaladığımda başı geriye doğru eğiliyor ve kollarıma yaslanıyor. "Kemerin yakınında veya altında olmamalı."

"Kesinlikle olmaz," diyorum, dilimle yalarken, kolumu beline doluyorum. "Orası ağzımın gideceği yer."

Simone inliyor. "Ben de sana bunu yapmayı hayal ediyordum."

"Sırayla yapabiliriz. Ben açgözlü değilim." Tunikasının yakasından görünen dekolteyi ısıırıyorum. "Aslında, biraz açgözlü olabilirim."

Nefes nefese gülüyor. "Bana açgözlü olabilirsin."

Güzel. Daha aşağı inip, giysisinin üzerinden bir göğsünün ucunu ısıtırım.

Simone çığlık atar ve sonra elleri saçlarıma dolanır, beni orada tutar. Şimdi inleyen benim, elim bir göğsünü kavrarken dilimle meme ucunu ıslatırım, kumaşın içinden ıslatırım. Durma, onunla olmamayı düşünmeyi bıraktım. Ondan ya da yumuşak çığlıklarından, çaresiz inlemelerinden, beni yakın tutan saçlarıma dolanan parmaklarından uzaklaşamam.

bir şey bulmalıyız... yarın.

Bu gece, ona dokunmak istiyorum.

Giysilerinin üzerinden tekrar meme ucunu ısıırıyorum, sonra başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Tezgahın üzerine otur."

"Çok otoriterisin," diye fısıldıyor, pastayı kenara itip arkasındaki tezgahın üzerine atlayarak. "Bunu seviyorum."

İyi, çünkü

her yerde. Pantolonunun belini tutup aşığı çekiyorum ve o da ağırlığını tezgahın üzerine kaydırarak pantolonunu ayak bileklerine kadar indirmeme yardım ediyor. Pantolonunu çıkardıktan sonra bir kenara atıyorum. Gözleri parıldayarak beni izliyor, şimdi dağınık olan at kuyruğı omzuna düşüyor.

İleri doğru ilerleyip saygıyla bacaklarını ayırıyorum. O duvara yaslanıyor, ben ona doğru kayarken gözleri üzerimde.

Amcığı çok güzel. Dudakları hafifçe düzensiz, bir tarafı diğerinden daha fazla dışarı çıkıntı yapıyor. Burada daha koyu, kıvrımlı kılları var ve kızarmış, parlak cildi, görüldüğü kadar ıslak olacağına dair söz veriyor. O doğal ve hafifçe kusurlu, ve ben bunu seviyorum çünkü onu benzersiz kılıyor. Başka hiçbir amcık onunki gibi görünmeyecek ve sanki bir hazineyi keşfetmişim gibi hissediyorum.

"Utangaç mısın?" diye soruyorum, çünkü sessizleşmiş. "Hayır. Sadece uzun zaman oldu."

Bakışlarında bir parça belirsizlik var ve bu beni onun için üzüyor. Esaret altında neler yaşadığını bilmiyorum. Kendisi anlatmadı, ben de sormadım. Ama istismara uğradıktan sonra tekrar seks yapmaya başlamanın büyük bir adım olduğunu biliyorum. Onun sevildiğini, değer verildiğini ve güzel olduğunu hissetmesini istiyorum. "Durmamı ister misin? İstedığın zaman durabiliriz."

"Durmak istemiyorum." Elini uzatıp bir eliyle yanağımlı okşadı. "Söz veriyorum, iyiyim."

İyi olduğundan emin olacağım, karar veriyorum. Her ihtimale karşı.

Bir adım geri çekilip, ince bir ayağını elimle tutuyorum. Simone benden uzun olduğu için ayağı da uzun. Yine de güzel ve zarif. Ayak kemerine saygıyla bir öpücük konduruyorum. "Ben de durmak istemiyorum."

Sonra bacağımlı öpmeye başlıyorum.

Onu kırılgan bir müzik aleti veya narin bir sanat eseri gibi davranıyorum. Hafif dokunuşlarla onu okşuyorum, bacağımlı okşarken ve cildini öperken onu takdir ediyor ve hayranlık duyuyorum. Vücudunun yumuşaklığını, uyluğundaki sallantıyı,

ayak kemerini seviyorum. Bacaklarında ince tüyler var ve ben onları da seviyorum. Bu, benim yanımda rahat olduğunu ve cildinde yeterince rahat olduğunu, tıraş olmak zorunda hissetmediğini gösteriyor. Bazı sevgililer bunu sevmeyebilir, ama ben seviyorum. Onunla ilgili her şeyi seviyorum - vücut kılları ve her şeyi - ve hepsine hayranım.

Yavaşça, bacağına öperek uyluk iç kısmına doğru ilerliyorum. Sonra duruyorum.

Simone yumuşakça nefes verir, parmakları saçlarımı tarar. "Sana dokunabileceğine söz veriyorum."

Ona bakıyorum. Heyecandan dağınık ve bulanık görünüşünü seviyorum. Parmaklarımı içine sokmak, vücudunun elim etrafında kasılmasını hissetmek istiyorum. Ama yine buzlanmayı düşünüyorum. İki parmağımı kaldırıp, gözlerimiz buluştuğunda onları emerek ağzımla temizliyorum.

Beni izlerken inliyor. Islak parmaklarım ortaya çıktığında, elimi tutuyor ve eğilip aynı parmakları emiyor. Sıcak, açgözlü ağzı beni acıtıyor, amım ihtiyaçtan zonkluyor. Dağınık Simone'yi, davetkar bir şekilde bacaklarını açmış halini görünce kendime dokunmak istiyorum.

Onu öne doğru çekiyorum, tezgahın kenarına doğru hareket ettiriyorum ve vücudunu, amcığı düzgün bir şekilde görünür hale gelecek şekilde eğiyorum. "Şimdi seni tadacağım."

"Tanrım, keşke yapsan." Eli uyluğuna kayıyor, cinsel organına doğru ilerliyor.

Açgözlülükle, o eli kenara itip yüzümü bacaklarının arasına gömüyorum. O çığlık atıyor, bacakları titriyor, ama ben bir bacağına kolumla kavrayıp omzumun üzerine koyuyorum ve burnumu gömüp onu tadıyorum. O, beklediğim gibi misk kokulu, keskin ve mükemmel, bu da benim heyecanımı daha da artırıyor. Dilimle onun ıslaklığını yalıyor, vücudunu tanıyor ve her yerini öpüyorum. Uyluklarımın arasında dokunulduğunda hoşuma giden şeyleri biliyorum ve Simone'da deniyorum, onu kıvrandıran şeyin ne olduğunu belirliyorum. Dilimle klitorisini okşuyorum, yanlarını ovuyorum. Daha aşağıya iniyorum, dilimin ucunu onun sıcak merkezine sokuyorum. Labiasını ısıırıyorum ve

klitorisinin küçük tomurcuğunu emiyorum. Bu sırada, ona dokunmak beni çılgınca tahrik ettiği için uyluklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum.

Bir kadın, başka bir kadına zevk vermek için ona nasıl dokunacağını bilir ve Simone tüm okşamalarımı karşılık veriyor. Klitorisini emiyorum, dilim klitoris başını okşarken iki parmağımla kıvrımlarını okşuyor ve vücudunun girişine doğru iniyorum. Burası sıcak ve ıslak, parmak uçlarımla girişinde daireler çizerek en hassas olduğu yeri okşuyorum. Kalçaları ağzıma doğru sarsılıyor ve nefes nefese boğazında hıçkırıklar çıkıyor. "İçime gir," diye nefes nefese diyor. "Lütfen, parmaklarını içime sok."

Kafamı kısa bir süre kaldırıp dilimle klitorisini okşuyorum. "Seni boşaltmamı mı istiyorsun?"

"Evet!"

"Yoksa bunu... uzatmamı mı istiyorsun?" Her duraklamada, dilimi tekrar klitorisine dokunduruyorum.

Gözleri kapanır, başı geriye doğru eğilir. "Beni boşalt."

O muhtaç, çılgın sözler amımı heyecanla titretir. İki parmağımla onun içine gömdüğümde, ağzımı bir kez daha klitorisine bastırırım. Diğer elim pantolonumun içine girer ve bacaklarımın arasına uzanır. Külotum sırlıdır ve ona dokunduğum için çok ıslaktır.

Simone'ye zevk verirken kendimi parmaklıyorum, vücudum ıslak sesler çıkarıyor. Elleri yine saçlarımda, kalçaları dalgalanan parmaklarımla aynı ritimde hareket ediyor ve bir parmağımla onun içinde kıvrılmaya özen gösteriyorum, iç duvarındaki onu Tanrı'yı görmesine neden olacak o mükemmel noktaya dokunmak için. Hareketleri düzensizleşiyor, doruğa yaklaşırken nefesi hızlanıyor ve ben sabit ritmimi hiç bozmuyorum. Yalamak. Parmaklamak. Alay etmek. Okşama. Daha hızlı olmamı, ona daha fazlasını vermemi istiyor ama ben ona tam olarak aynı şeyi vermeye devam ediyorum, hiç durmadan, hiç durmadan, çünkü onu doruğa ulaştıracak olanın bu olduğunu biliyorum. Gerisi sadece dikkat dağıtıcı şeyler.

O geldiğinde, eli saçlarıma dolanmış, uylukları titriyor ve gergin, boğazından boğuk bir ses çıkıyor. Bu, şimdiye kadar duyduğum en güzel ses ve ben onu orgazm olana kadar parmaklarımla, dilimle ve ağızımla tatmin ediyorum. O kadar uzun ve şiddetli bir şekilde orgazm oluyor ki, o bittiğinde ben de orgazm oluyorum. Külotum boşalmamla ıslanır ve yüzüm hala en sevdiğim yerde gömülü halde, labiyasına karşı onun adını inlerim.

Nefesimi toplayana kadar iç uyluklarına yaslanıyorum, uzun parmakları saçlarımla oynuyor. "Bu inanılmazdı," diyor nefes nefese. "Çok uzun zamandır boşalmamıştım."

Onun için bunu yapabildiğim için mutluyum. Tabii ki kendim için de yaptığım için mutluyum. Ancak onun sözleri çok anlamlı. Geçmişte maruz kaldığı istismar yüzünden gelmemiş olabilir mi? Yoksa başka bir nedeni mi var? Ayrıntılara girmesini bekliyorum ama girmiyor. Henüz çok erken. Ya da belki hiç hazır olmayacak, ama bu da sorun değil. Uyluk içini öpüyorum, elimi pantolonumdan çıkarıyorum ve ayağa kalkıyorum. Kendimi iyi hissediyorum. Rahat, gevşek ve dünyayı fethedebilecekmişim gibi.

Simone tezgahıtan kayarak hemen bana doğru düşer. İkimiz de kahkahalara boğuluruz, çünkü geldiğinde yeni doğmuş bir tay kadar dengesiz olduğu açıktır. Kollarını boynuma dolayarak kıkırdatarak beni öper. Tadı hala ağızımda ama onun umurunda olmadığı açıktır. Şefkatle öpüşürüz ve onu sıkıca sararım. Kollarımda mükemmel hissediyorum.

"Yatağa gelir misin?" diye sorar öpüşmelerin arasında.

"Çok isterim." Bütün gece ona sarılıp yatmak mı? Evet, lütfen.

Bana son bir öpücük verir. "Uyarıyorum, ben erken uyanırım."

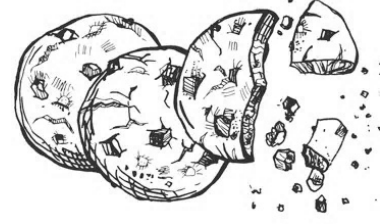
Sanki bunu bilmiyormuşum gibi. "Biliyorum. Sabah arabayı hazırlamana yardım edebilirim." Ve eğer erken bitirirse, belki biraz daha öpüşüp okşayabiliriz.

Simone elimi tutup beni mutfaktan dışarı çeker. "Hadi duş alalım. Sırtımı ovabilirsin."

"Vay canına. Burada hediyeler bitmek bilmiyor," diye alay ediyorum. "Önce şafak vakti uyanma, şimdi de el emeği."

Onun kıkırdaması her şey demek. Küçük banyoya girerken parmakları benimkilerle iç içe geçiyor ve içimden bir ses, bu kadar mutlu olup da bu yoğunluktan patlamadan duramayacağımı söylüyor.

BÖLÜM ON DÖRDÜNCÜ

RUTH-ANN

SIMONE İLE BİRLİKTE OLMAK... DOĞRU GELDİ. Sanki eve dönmüşüm gibi. Bunu başka türlü tarif edemem.

Onun kollarında uyanıyorum ve uyanana kadar ona dokunuyorum. Ben onu yanlarından gıdıklamaya başlayana kadar uykusu çok ağırdır, ama o zaman çabucak uyanır. Pluto da katılmaya çalışır, ama sevişmemiz bitene kadar onu odadan dışarıda tutmak zorundayız. Öpücükler ve parmaklarımızla birbirimizi tatmin ediyoruz ve mutfğa gidip yemek pişirmeden önce bir duş daha alıyoruz. Carinoux ile oynuyorum, oyuncaklarını atıyorum ki o da onları getirsin. Simone çalışırken mırıldanıyor, kurabiyeleri tepsiye koyuyor ve bu çok sevimli bir şey. O tanıdığım en mutlu insan ve bu özelliğini çok seviyorum.

Simone'nin rehberliğinde, büyük açılış için yaptığı aynı pastayı pişiriyorum. Pastanın üzerine sürülecek krema için aşırı miktarda peynir gerekiyor, ancak Simone, özel siparişleri seve seve kabul edecek bir Risda peynir üreticisi olduğunu söylüyor. Bu kadını bulup toplu indirim hakkında konuşmak için zihnimde bir not alıyorum. Simone kasabadaki herkesi ve ne yemeyi sevdiklerini biliyor gibi görünüyor. Bu benim için çok ilginç, çünkü

O açıkça insanlarla iyi geçinen birisi, ben ise değilim. En mutlu olduğum yer mağazanın arkası (ya da gemideki boş bir odada saklanmak), menü ve restoranın lojistiği üzerinde çalışmak. Bu şaşırtıcı derecede çok iş gerektiriyor, çünkü düzenli olarak ne kadar yiyecek tükettiğinizi, kullanılmadığında ne kadarının bozulacağını ve tüm bunların bütçeye göre ne kadar mal olacağını bilmeniz gerekiyor. Açılış öncesinde birkaç örnek senaryo denedim ve gerçek rakamları sahte olanlarla karşılaştırmak için sabırsızlanıyorum.

Simone fırından son tepsiyi taze kekleri çıkardığında, parti boyu kekin üzerindeki son krema parçalarını kullanıyorum. "Kahverengi tereyağı ve bal kekleri, tamam ve tamam," diyor neşeyle. "Bu son parti. Şimdi para kazanma zamanı."

Saate bir bakış, yakında kantinde diğerleriyle buluşmam gerektiğini söylüyor. Dopekh'in hazırlanıp temizlenmesini bekliyorsak, muhtemelen *hâlâ* bekliyoruzdur. Önceden hazırlanabilecek şeyler de var, örneğin daha fazla hamburger ekmeği ve buzlu çay. "Ben de gitmeliyim. Güne erken başlamak fena olmaz."

"Giysi ödünç almak ister misin?" diye soruyor, bana bakarak. "Pantolonum uzun olacak, ama paçalarını kıvrırsan."

Sütyenime ve külotuma bakıyorum. Yani, sütyenime ve ödünç aldığım külotuma. Onun gibi muhteşem bir popom olmadığı için kalçalarımda sarkıyorlar. Kırıksık kantin üniformamla gemiye geri dönebilirdim, ama mutfak yağı ve, şey, am kokuyor. "Sakıncası yok mu?"

"Neden umurumda olsun ki?" Yanımdan geçip giderken burnumun ucunu öpüyor. "Orada bekle."

Atılmış üniformamı bulup, plastik bir torbaya tıktırıyorum ve onunla ne yapacağımı düşünmeye çalışıyorum. Burada mı bırakayım? Bu çok cüretkar mı olur? Yanımda götürüp erkeklerin alaycı sözlerini mi dinleyeyim? Pluto esneyerek kanepeden kalkıyor ve

kafasını bacağıma vuruyor. Giysilerimi burada bırakırsam yerse ne olur? Son zamanlarda çiğneme havasında.

Simone çantayı elimden kapar ve kararı benim yerime verir. "Onu burada yıkayabilirsin. Sonra. Bütün şehri dolaşmanın bir anlamı yok."

Burada mı? Sonra mı? Sanki bizim için bir "sonra" olacağı kesinmiş gibi konuşuyor. Tanrım, bunu çok istiyorum, ama varsayımda bulunmak istemiyorum. Benim sırrımı bilmediği için bu biraz yanlış geliyor.

Yedek kıyafetlerini bana uzatıyor. "Hadi Ruth-Ann. Acele et. Çok beklersem, insanlar beni aramaya çıkacak."

"Öyle mi?" diye soruyorum, ödünç aldığım pantolonumu giyerken. "Şey, hayır. Sadece sen." Ve gülümsemesi güneşin doğuşu gibi. bulutların arasından. Yine başım dönüyor. Tanrım, ona tamamen aşık oldum.

Simone'nin kıyafetleri bana hiç uymuyor. Tunik bana gömlek yerine elbise gibi oluyor, pantolonunu belden iki kez, paçadan da bir kez kıvrırmak gerekiyor. Ama kumaş onun sabununun kokusunu taşıyor ve onun kıyafetlerini giymekten çok mutluyum.

Kasabaya vardığımızda bir öpücükle ayrılıyoruz. Kocaman pastamı Sunrise Cantina'ya doğru yürüyerek, onun arabasından uzaklaşıyorum.

"Daha sonra gelip yardım etmemi istemediğinden emin misin?" diye arkamdan sesleniyor.

"Eminim," diye bağıriyorum. "Pluto'yu eve götür ve biraz uyu. Seni bulurum."

Jerzec kapıda süpürgeyle durmuş, yaklaşmamı izliyor. İçeri girdiğimde bana öpücük gönderir. "Sen *biraz uyu, sevimli insan. Seni sonra bulurum,*"

yüksek sesle taklit ediyor. "*Kurabiyelerin çok lezzetli, ama dudakların kadar lezzetli değil, tatlı Simone.*"

Doğru, ama ona bunu söylemeyeceğim. Ona ve pastayı işaret ediyorum. "Bir şey daha söylersen bunu giyeceksin."

O sadece gülüyor ve kapıyı benim için daha fazla açıyor. "Ruth dün gece eve gelmediğini söyledi, ama ben onun yanıldığını düşündüm. Bizim tatlı, kurallara uyan Ruth-Ann'in böyle bir şey yapmayacağını düşündüm. Sanırım o haklıymış."

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum. Ama kulaklarım yanıyor.

Pastayı mutfağa geri götürüyorum ve arkada, Zaemen'in yanında, hamile ikizim Ruth var. Uzun saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış ve karnının şişkinliği üzerine Zaemen'in renkli önlüklerinden birini giymiş. Yuvarlak bir kalıpla tezgahın üzerinde köfteleri şekillendiriyor, yüzünde tiksinti dolu bir ifade var.

"Ruth, burada ne yapıyorsun?" diyorum şaşkınlıkla. "Nasılsın?"

Hamile kaldığından beri Ruth neredeyse hiç gemiden ayrılmadı. Risda'yı çok seviyor ama Lord Straik'in onunla paylaştığı lüks odalarda çok daha rahat ve kocası da genellikle her zaman yanında. Kocasının ona bu kadar bağlı olması beni çok mutlu ediyor. Ruthie, onun iyi adamlardan biri olduğunu şaka yapmayı sever.

Bu yüzden kız kardeşimi limanda görmek sürpriz oldu, mutfakta görmek ise daha da büyük bir sürpriz.

"Yardım ediyorum," diyor, burnunu kırıştırıp eldivenli parmağından biraz kıyma silerek. "Kaz ve Ruthie bu sabah dünün ne kadar çılgın geçtiğini anlatıp duruyorlardı, ben de gelip yardım edeyim dedim."

"İyi misin?" diye soruyorum, pastayı etlerin hazırlandığı yerden uzakta bir yere koyarak. "Bugün miden nasıl?"

"Ellerimle eti ezmeye başlayana kadar iyiydi," diyor, çalışma yerinden bir adım geri çekilerek. "Şimdi

seçimlerinden pişman oldum. Seçimlerden bahsetmişken, boynundaki öpücük izini bize anlatacak mısın, yoksa yokmuş gibi mi davranacağız?"

Gözlerimi kocaman açarak boynuma elimi koyuyorum. "Yanlış taraf."

Diğer elimi boynumun diğer tarafına koyuyorum.

O tezgaha yaslanır. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Hiçbir şey," diye alay ediyorum. "Neden bir şey olsun ki?"

"Sen ve fırıncı arkadaşın... Bilmiyorum.

rekler gibi ateşli misiniz? Böyle bir şey var mı ki? Çünkü olmalı." Ruth başını eğip bana bakar.

Nedense kendimi savunmaya çalışıyorum. Klon olduğum için bir ilişkim olmamalı mı? Onun demek istediği bu mu? Yoksa sadece meraklı mı davranıyor? Kendimi veya Simone'u suçlu duruma düşürmeyecek, ya da kız kardeşimi tedirgin etmeyecek bir cevap bulmaya çalışırken tereddüt ediyorum. Ruthie her an panik atak geçirebilir, ama Ruth çoğu konuda daha rahat davranır.

Çoğu konuda. Ayrıca hamile ve kocasının annesi köle ticareti yaptığı için soruşturma altında. Yani şu anda hayatında kesinlikle birkaç stres faktörü var. Ben de bunlara bir yenisini eklemek istemiyorum, özellikle de durumu kendim çözemediğim sürece.

Neyse ki Zaemen büyük bir teneke yemeklik yağla geri döner. Beni ve getirdiğim pastayı görünce yüzü aydınlanır. "Evet! Daha fazla pasta mı? Yemin ederim dün gece yarısını tek başıma yedim."

İlişki sorunlarımı tamamen unutuyorum. "Ne? Onu yememen gerekiyordu! O müşteriler için."

"Belki de müşteriler için daha az lezzetli olanları saklıyoruzdur," der omuz silkerek. Yağı fritze götürür ve kabı takar, mühür tıslayana ve bir ışık onay sinyali verene kadar yuvaya çevirir. "Sen yedin mi Ruth? Hayatını değiştirecek."

"Şey, şimdi ben de istiyorum," diyor Ruth, et yağlı eldivenlerini çıkararak. "Ve başka biri bu hamburger köftelerini devralmalı. Kokusu midemi bulandırıyor."

"Ben yaparım," diye mırıldanarak onunla yer değiştiriyorum. "Ve küçük bir dilim al. *Küçük*," diye tekrar ediyorum, Zaamen geniş bir gülümsemeyle. "Her gece yemeğin yarısını yerseniz, iflas ederiz."

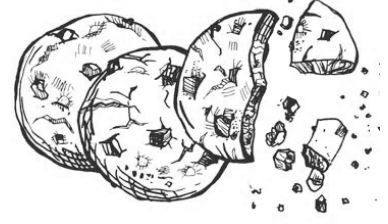
"Ben mi?" diye masumca sorar. "Asla yapmam."

Ruth sadece burnunu çeker ve pasta bıçağını alıp küçük bir köşeyi keser.

Simone konusu kapanır ve ben rahatlarım. Ödünç aldığım büyük beden tunikimin yakasını biraz daha yukarı çekerim ve sevgilimin sabununun kokusunu içime çekerim, sanki yine onunla yatakta yatıyormuşum gibi hissederim.

Neredeyse.

BÖLÜM ON BEŞ

Haftalar Sonra

SIMONE

Tezgahın üzerinde duran baharatları inceleyerek, Ruth-Ann'i şaşırtacak kombinasyonu bulmaya çalışıyorum. Lezzetlendirme oyunumuz devam ediyor ve her seferinde onu "kandırmak" gittikçe zorlaşıyor. Fırında pişirildiğinde kokusu gizlenemeyen daha kokulu baharatlara kaldım ve yiyecekleri israf etmek istemiyorum. Her zaman onun için sürpriz kurabiye yapmak için biraz hamur ayırırım, ama numaram işe yaramazsa hayal kırıklığına uğrarım.

Belki de kurabiyenin içine bir şey saklamam gerekir. Geçen gün dolgulu cupcake yapmayı denedik, ama buradaki hamur buğday bazlı değil ve biraz daha süngerimsi. Dolgu koymak için ortasını kesmek, birkaç dakika sonra bütününün çökmesi anlamına geliyor ve çökmüş bir sürü cupcake iyi satılmıyor. Ama kurabiyenin içine bir şey saklayabilirim, sanırım. Sarımsak gibi bir şeyim var mı?

Pluto'ya bakıyorum. "Ne dersin, dostum?
Sebze mi? Et mi?"

Dizime burnunu sürter ve pençesini ayakkabıma
koyar. "Haklısın. Turşu olsun."

Kendi kendime kıkırdayarak, Ruth-Ann esneyerek mutfağa
girmeden önce sekiz hamur topunun içine ekşi turşu kökü
parçalarını saklamayı başarırım. Bana yaklaşıp, kollarını açar,
belime sarılır ve koluma yaslanır.

"Günaydın, güneş ışığı," diyorum gülerek.

O inleyerek duşa doğru sürünerek gider. Zavallı bebeğim.
Kantin açıldığından beri büyük bir başarı elde etti, ancak
personel talebi zar zor karşılayabiliyor. Yardımcı personel
almaları gerekecek, ancak bunu yapana kadar hepsi geç
saatlere kadar çalışmak zorunda kalacak. Sevgili kız
arkadaşım biraz kontrol delisi olduğu için işe erken gidip
kapanış saatine kadar kalıyor. Tabii sonra eve bana geliyor,
sarılıp konuşuyoruz, sevişiyoruz... Sonuç olarak, dört saatten
az uykuyla idare ediyor.

O güne hazırlanırken, ben Pluto'ya kahvaltısını
veriyorum ve onun için yaptığım pasta dilimlerini
buzluyorum. Peynirli krema kaplı ballı pasta büyük bir
başarı elde etti ve Ruth-Ann her gün kantin için bir tane
yapıyor ve bana ödeme yapmakta ısrar ediyor. Sadece
malzemeler için değil, "tarifin kullanımını" için de. Gerekli
değil, ama birikimlerime yardımcı oluyor, bu yüzden her
seferinde kabul ediyorum.

Ruth-Ann tariflerime yardım etmeye başladığından beri
işlerim çok iyi gidiyor. Eskiden de işlerim kötü değildi ama
şimdi düzenli müşterilerimin daha büyük siparişler verdiğini
ve ürünlerin eskisinden daha hızlı tükendiğini fark ettim.
Sabahları fırına atabilmek için akşamları birkaç parti daha
pişirerek yavaş yavaş pişirdiğim miktarı artırıyorum, ama
yerim kalmadı. Daha fazla tezgah alanı, daha fazla
buzdolabı, başka bir fırın ve her şeyden daha fazlasına
ihtiyacım var.

Bu durum, kasabadaki Custodians'a yaklaşıp yakınlarda bir
ev inşa etme olasılığını konuşmam gerektiğini düşündürüyor.

Çiftlik istemiyorum, çünkü bu çok fazla ek çaba gerektirir. Ama buradaki binaların eteklerinde şirin bir bungalov? Ruth-Ann ve benim için kraliçe yatak sığacak kadar büyük bir mutfak ve yatak odası olan bir bungalov? İşte bu benim hayalim. Paranın her şeyi çözdüğünü düşündüğüm için, fazladan kazandığım tüm kredileri biriktiriyorum.

Sonuçta, Ruth-Ann sonsuza kadar gemide kalamaz. Gemiler denize açılmak içindir ve *Scarlet Gaze* bir süredir limanda demirli olsa da bunun kalıcı bir durum olmadığını ima ettiler. Eninde sonunda uzaya geri dönecek. Mürettebatın bir kısmı geride kalacak, bir kısmı da gemiyle birlikte ayrılacak.

Onun planlarını sormalıyım. Son tepsiyi son tepsiyi fırına koyarken bunu düşündüm. Benimle kalmak için geride kalacağını varsaymıştım, ama hiç sormamıştım.

Aslında, şimdi düşününce, ben de gemiyi hiç ziyaret etmedim.

Bu beni duraksatıyor. Yakındaki bir havluyla ellerimi silip tezgaha yaslanıyorum, Ruth-Ann duştan çıkıyor. Her gece burada benimle kalıyor ve bazen kantin çok yoğun olduğunda yardım gerekip gerekmediğini görmek için uğruyorum. Ruth-Ann her zaman beni kovuyor ve bunun nedeninin zaten bütün gün çalıştığım olduğunu söylüyor. Yorgun düşmemi istemediğini söylüyor.

Ama... ya başka bir şey varsa?

Ruth-Ann esner ve uykulu bir gülümsemeyle yatak odama doğru gider. Onu takip ederim ve o giyinirken kendime temiz bir takım elbise çıkarırım. "Bugün planın ne?" diye sorarım. "Yine kapanışa kadar çalışacak mısınız?"

"Şimdilik," diye onaylar. "Düzenli olarak ne kadar kazanacağımızı iyi bir şekilde anladıktan sonra, maaşları ve ne kadar yardım alabileceğimizi belirleyebiliriz. Şu anda biraz fazla temkinli davranıyoruz çünkü işler yavaşladığında birini işe alıp sonra tekrar işten çıkarmak istemiyorum. Bu haksızlık olur."

"İşten sonra gelip yardım etmemi ister misin? Sorun olmadığını biliyorsun."

SUNRISE CANTINA logosu bulunan tek parça tulumunu giyer ve otomatik fermuarı kapatır. Fermuar vücutunu sararak giysiyi vücutuna göre şekillendirir. "Arabana bakman gereken çok iş var. Buna gerek yok."

"Sadece teklif etmek istedim," diyorum rahat bir şekilde. "Hiç izin alacak mısınız? Gemideki odanı görmek isterim."

"Özel bir yanı yok." Bir çift çorap çıkarır ve ayağını kaldırıp birini giyer. "Sadece bir yatak ve giysilerin olduğu bir sandık var. Eskiden Ruthie ile odayı paylaşıyordum ama o Kaz'ın yanına taşındı."

"Yine de yaşıadığın yeri görmek istiyorum." Onun klasik Ruth-Ann tavrını takınıp çekingen davranıyor mu, yoksa gerçekten beni gemiye almak istemiyor mu, karar veremiyorum.

Diğer orabını giyip, Pluto'nun çenesini sevdiği gibi kaşımak için eğiliyor. Ağır carinoux ona doğru itiyor ve yakında ondan daha büyük olacağını anlıyorum. Islak saçları kafa derisine yapışmış ve carinoux ile birlikte, fırtınada kaybolmuş bir ocuk gibi görünüyor. "Neredeyse seninle birlikte burada yaşıyorum."

Buna gülümserim, çünkü bu doğru ve endişelerimi bir kenara bırakırım. Sadece paranoyak davranıyorum. Bu evrenin bu ucunda bir ilişkiyi saklamak için hiçbir neden yok. Lezbiyen olmamız kimsenin umurunda değil.

Öyle mi?

Sabah için hazırlanırken, hava durumu ve büyük beğeni toplayan yeni tarif hakkında konuşuyoruz. Popüler pastanın daha küçük versiyonları, bal-peynir kreması ile doldurulmuş sandviçler ve yemin ederim hepsini kendim yemek istiyorum, o kadar lezzetliler ki. şaka kurabiyelerini dikkatlice ayrı ayrı poşetlere koyup, yüklü arabamı sokağa çıkarırken, Ruth-Ann kocaman kantin pastasını kollarında taşıyor

Pluto her zamanki gibi aramızda yürüyor. Sanki ikimizi de korumaya çalışıyor gibi, bu çok tatlı.

Arabam her zamanki yerine geldiğinde, Ruth-Ann yüzünü öpmem için kaldırıyor. "Görüşürüz?"

"Onu taşımanda yardım edebilirim," diye teklif ediyorum öpüştükten sonra. "Bir an için arabayı başıboş bırakırsam kimse ondan bir şey çalmaz."

"Gerek yok," der ve Pluto'ya seslenmek için hafifçe eğilir. "Annen için uslu bir çocuk ol."

Sonra uzaklaşır.

Onun gitmesini görmek, şüphelerimi yeniden uyandırır. Onu çağırırım. "Bizi saklıyor musun?"

Bu onu durdurur. Ağır pastayı kollarında taşıyarak arkasını döner ve bana kaşlarını çatarak bakar. "Simone, bu şey gittikçe ağırlaşıyor. Gitmem gerek, ama ne demek istediğini söyle. Neyi saklıyorsun?"

"Bizi." Kendimi, sonra onu işaret ettim. "Seni ve beni." Yüzünü buruşturdu. "Ciddi misin? Bu çok saçma."

"Öyle mi? Gemide odanı görmem için geri dönmemi istemiyorsun. Kantinde çalışmamı istemiyorsun. Bunun nedeni ikimizin de kadın olmamız ve kız kardeşlerinin erkeklerle birlikte olması mı?"

Kahkaha patlaması yaşar ve Ruth-Ann'in yüzünde inanamama ifadesi belirir. "Ne? Hayır. Saçmalama."

Kollarımı kavuşturuyorum. "O zaman başka ne olabilir? Bu kadar önemli olan ne?"

"Önemli bir şey yok..."

"Madem personeliniz yetersiz, neden yardım etmeme izin vermiyorsunuz? Görülecek bir şey yoksa, neden gemideki odanızı ziyaret etmeme izin vermiyorsunuz? Sadece beni memnun etmek için?"

Yüzünde ihtiyatlı bir ifade belirir ve kalbim sıkışır. Demek ki bu sadece benim hayal gücüm değil. Bir şeyler dönüyor ve o beni kasten uzak tutmaya çalışıyor. Kantine bakar, sonra tekrar bana döner. "Bunu sonra konuşabilir miyiz?"

"Belki de sonra diye bir şey *olmamalı*." O irkilir. "Ben bunu istemiyorum..."

"Ben de birinin kirli sırrı olmak istemiyorum. Risda'da bu tür şeylerin geride kaldığını sanıyordum." Etrafımızı işaret ettim. "Kimse bizim eşcinsel olup olmadığımızı umursamıyor!"

Yüzünde şaşkınlık, ardından da sinirlilik belirir. "Hadi ama. Mesele lezbiyen olmamız değil."

"O *zaman nedir?*"

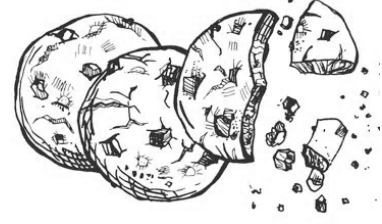
Dudakları düzleşir ve sessiz kalır.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Boş ver. Pes ediyorum. Git eğlen. Hayatının bir parçası olduğumda bana haber ver. O zaman konuşabiliriz."

Onun itiraz etmesini, her şeyi yanlış anladığımı söylemesini beklerim, ama o sadece bana en üzgün bakışını atar ve kollarında ağır kekle kantine doğru yürür. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, duygularımın incindiği, ama yine de nedense kendimi kötü adam gibi hissettiğim.

Ne oluyor be?

BÖLÜM ON ALTI

RUTH-ANN

Kız kardeşlerimle konuşmam LAZIM. Acilen.

Pastayı Sunrise Cantina mutfağına bırakıp Ruth'u elinden tutuyorum. Kız kardeşim her öğleden sonra yemek hazırlıklarına yardım ediyor, bu yüzden onu mutfaktan çıkarıp Ruthie'yi ön tarafta buluyorum. Ruthie'nin elini de tutuyorum ve ikisini kapıya en yakın masaya götürüyorum. "Konuşmamız gerek."

"Bu çok endişe verici," diyor Ruthie.

"Klon olduğumuzu gizlemek için sahte kan işaretleri almamız önerildiğini hatırlıyor musun?" diyorum, ses tonumu sabit tutarak. "Bunu gerçekleştirmek konusunda ne düşünüyorsunuz?"

Ruth bana kaşlarını çatarak Ruthie'ye, sonra tekrar bana bakar. "Bunu neden sordun?"

"Simone. Benim klon olduğumu bilmiyor."

Ruthie'nin gözleri büyür ve kabinde öne doğru eğilir. "Ona söylemedin mi?"

"Tabii ki söylemedim," diye tısladım. "Bu sadece benim sırrım değil, biliyorsun. Hepimizin sırrı! Neden ikinizi de tehlikeye atayım ki

ve bebeği tehlikeye atayım ki?"

Ruth'un eli hemen kocaman karnına gider. "Anlıyorum." Sanki kendini teselli edercesine elini karnının kıvrımları üzerinde gezdirir. "Ama biyobelirteç testini yaptırmayacağım. Senin bir klon olduğunu gizler, doğru, ama suçlu bir müdahale olduğunu gösterir ve kimsenin beni hapse atmasını istemiyorum."

"Lütfen, Straik'in adının arkasına saklanabilirsin," diye karşılık veriyorum. "Sen de saklanabilirsin. Sen onun baldızısın," diye karşılık veriyor.

"Bu önemsiz bir şey değil." "Aynı şey değil!"

Ruthie ellerini kaldırır ve yemin ederim ki bunu yaparken parmakları şingirdar. "Zaten bana şüpheli tıbbi zırvalar enjekte edilmesini istemiyorum. Kaz beni koruyacaktır. O bir klon ve ben de onun yanında bir klon olmaktan memnunum."

"Peki Simone'u nasıl koruyacağım?" diye soruyorum.

Ruth gözlerini kısarak bana baktı. "O yetişkin bir kadın. Neden korunmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorsun? O da senin gibi Risda'da güvende. Lord va'Rin'in adı Straik'inkinden bile daha ağır basıyor. Ayrıca bir carinoux'u var! O şey kocaman olacak. Ona iki kez bakan her şeyi yiyecek."

Bu beni duraksatır, çünkü o haklıdır. Simone ona benim arkadaşım olduğumu söylediğinden beri Pluto bana karşı sevimli davranıyor, ama ilk karşılaşmamızı ve neredeyse yüzümü yiyeceğini hala hatırlıyorum. "Sence bu yeterli mi?"

"Çoğu insanın sahip olduğundan daha fazla," diyor Ruth pratik bir omuz silkmeye.

"Şöyle düşün," diye araya girer Ruthie, elimi tutup sırtımı okşayarak. "Risda'da kalırsan, olabileceğın en güvenli yerde olursun. Lord va'Rin'in izni olmadan kimse bu gezegene gelemmez. Liman işçileri bile başlarına bela açacağını düşünürlerse göz teması kurmazlar."

Dudaklarımı ısırarak düşünmeye başladım. "Belki de bir blaster'a ihtiyacım var."

"Belki de bazı şeylerin senin kontrolün dışında olduğunu kabul etmelisin," diyor Ruthie. "Bunu söyleyen ben, endişeli bir karmaşa, ama bir düşün. Lord va'Rin'in burada bir insana bir şey olmasına izin vereceğini gerçekten düşünüyor musun? Klonlanmış birine bile? Çocukları yarı insan. Karısı bir insan. Her hafta daha fazla insan Liman'a geliyor. Buradaki düzinelerce insan arasında bir klon ne fark eder ki?" Geriye yaslanıp kulak memesine dokunur, birçok küpesinden biriyle oynar. "Sadece geride kal ve kalabalığa karış."

"Yani... *burada kalmak* mı? Bir ev tutup burada kalmak mı?"

Ruthie kıkırdar. "Evet, öyle. Kantin işinden vazgeçecek miydin? *Scarlet Gaze* sonsuza kadar Liman'da kalmayacak."

Kız kardeşlerime göz kırpyorum, çünkü... bunu gerçekten düşünmemiştim. Gerçekten. Sadece eldeki işlere yardım etmek için katkıda bulunuyorum ve kantinin işleyişini sağlamak için lojistik detayları çözmek eğlenceli bir bulmaca gibiydi. Bir yıl sonra veya beş yıl sonra geleceğimin nasıl olacağını düşünmek aklıma gelmemişti. Tabii ki kantini işletmek için yerleşiyorlar. "O kadar ileriye düşünmemiştim."

"Hayal etmesi garip, değil mi?" Ruthie omuzlarını kamburlaştırıp utangaç bir gülümsemeyle diyor. "O kadar uzun süredir günü gününe yaşıyorum ki, geleceğin nasıl olacağını hayal etmekte zorlanıyorum. Ama Kazex varken, bunu görmek çok daha kolay."

"Bebekler mi?" Ruth, Ruthie'ye dirsek atarak sorar.

Ruthie ellerini kaldırır. "Tanrım, hayır. İkimiz için de yeterince var. Ben daha çok rahat bir küçük ev ve uzanabileceğim kadar büyük bir yatak düşünüyordum. Belki bir bahçe."

"Bahçe mi?" diye tekrarlarım. "Sen *kimsin* ve Ruthie'ye ne yaptın?"

Hamile Ruth'a bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü. "Bilmiy . Sadece yüksek sesle düşünüyordum. Çiçekler güzel olabilir

güzel, tek söylediğim bu." Ruth'a dönüyor. "Peki ya sen?"

"Bebekler, tabii ki." O, şişkin karnını işaret etti. "Belki birden fazla. Ama Straik'in annesi ve ailesinin hukuki durumu nedeniyle, bundan sonra ne olacağını düşünmek için çok zamanım oldu. Bir süreliğine gemiyi evimiz olarak kullanmaya devam edeceğiz, ama mutlaka burada kalacağımız anlamına gelmez. Bu da beni konuşmamız gereken başka bir konuya getiriyor: Zebah, Straik'le iletişime geçti."

İnlerim. Ruthie de öyle.

"O bela biridir," diyor Ruthie şüpheyle. "Bethiah'tan bile beter. Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup Ruthie'ye kaşlarımı çattım. "Zebah beni kurtardı, unuttun mu? Onun hakkında kötü konuşma."

"Gerçekse kötü konuşmak mı oluyor?"

"Tamam, tamam," diyor Ruth, ellerini kaldırarak aramıza bir bariyer oluşturuyor. "Kendi köşelerinize gidin, bayanlar." Bana bakıyor. "O biraz kontrolsüz biri, ama aynı zamanda iyi bir kalbi var."

Ruthie boğazından bir ses çıkarır.

"Her neyse, Michaela'nın kardeşi Rafaela hakkında bir ipucu var ve Zebah sessiz bir destek istiyor. Aithar gitmemiz için ısrar ediyor ve Straik, etrafında sağlam bir ekip olmadan onu göndermek istemiyor."

Korkum artar, kendim için değil, Ruth için. "Bu iyi bir fikir mi? Straik'in burnunu temiz tutması gerekiyor."

"Zebah'ın dediğine göre biz sadece nakliye ekibiyiz..." Ruthie boğazından yine bir ses çıkarır.

Ruth, Ruthie'nin ağzını eliyle kapatır ve devam eder. "Rafaela'nın yerini biliyor, ama kendi gemisini kaybettiği için bir gemiye ihtiyacı var."

"Bir gemiyi nasıl kaybedersin?" Ruthie, Ruth'un elinin altından mırıldanır.

"Aslında o gemi onun değildi de ondan mı? Ben soru sormadım. Önemli olan Aithar'ın

bize ihtiyacı var ve bu yüzden onunla gidiyoruz." Ruth, elini Ruthie'nin ağzından çeker. "Ama biz sadece onu götüreceğiz. Straik'in beni tehlikeye atmayacağını biliyorsun."

"Bu akıllıca mı?" Ruthie taktik değiştirerek sorar. "Milyar yıldır hamile olduğunu düşünürsek?"

"On dört ya da on beş ay." Ruth bana yüzünü buruşturarak bakıyor. "Ama belim için sanki milyarlarca yıl gibi geliyor."

Bu durum hoşuma gitmiyor, ama durumun anlatıldığı gibi olduğuna inanmak zorundayım. Lord Straik, Ruth'u hiçbir şey için tehlikeye atmaz, bu yüzden bu durum güvenli olmalı. Zavallı Aithar ve Michaela da bir süredir kayıp kız kardeşi Rafaela'yı arıyorlar. "Kimler gidiyor?"

"Fazla kişi yok," diyor Ruth. "Aithar, tabii ki. Dopekh, Aithar yokken Michaela'ya tereyağı işinde yardım edecek. Salvator hâlâ Maeve'nin çiftliğini bakıyor, o yüzden o da gelemeyecek."

Dopekh ve Salvator takımın kas gücü olduğu için kaşlarımın çatıldığını hissedebiliyorum. Kazex de öyle, ama o ve Ruthie kantine bağlılar. "Zaemen? Erzah? Jerzec?"

"Erzah evet, Jerzec evet. Zaemen kalıyor." Ruth'un ağzı yarı gülümseme yarı yüz buruşturma şeklinde sıkışıyor. "Ve tabii ki Sakkar da var."

"Vay." Ruthie daha az heyecanlı olamazdı.

"Peki ya sen?" Ruth bana soruyor. "Her iki durumda da baskı yok, ama köprü iletişimde bir çift el daha her zaman işimize yarayabilir."

Bunu düşünürüm. Çok kısa bir saniye. "Simone'yi geride bırakmak istemiyorum."

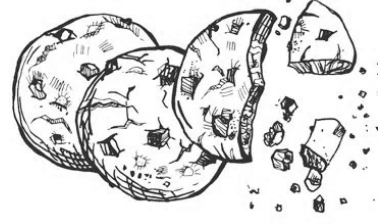
Ruthie piercingli kaşlarını kaldırır. "Ama ona gerçekte ne olduğunu söylemeyeceksin."

Yutkunuyorum. "Ben sadece... Onu belaya bulaştırmak istemiyorum. Tek istediği huzur ve sükunet." İki kız kardeşim de bana bakıyor — biri anlayışla, diğeri yargılayıcı bir bakışla. "Biliyorum. Biliyorum. Bir şey söyleyeceğim. Beni bırakmayın

beni bırakmayın. Eğer kötü tepki verirse, gezegeni terk edip sizinle birlikte kaçırım."

Sonuçta evren, kırık bir kalbi saklayacak kadar büyük.

BÖLÜM ON YEDİ

RUTH-ANN

KANTİN HER ZAMAN KALABALIKTIR. Bu durum, Simone ile konuşmak için erken ayrılma umudumu imkansız hale getiriyor. Bir bakıma memnunum, çünkü bir sonraki siparişi hazırlamaktan başka hiçbir şey için endişelenmeden işime odaklanabiliyorum. Zaamen mutfakta çalışmaktan hoşlanıyor ve sürekli gülüyor ve sohbet ediyor. Garsonlar Jerzec ve Erzah ile yaptığı şakalı sohbetler eğlenceli ve ben sohbete katılmasam bile kendimi hoş karşılanmış ve ekibin bir parçası gibi hissediyorum. Temizliği bitirip yiyecekleri kaldırdığımızda saat çok geç olmuştu.

Diğerleriyle birlikte gemiye geri dönmeyi kısaca düşünüyorum. Her gece geç saatlere kadar çalışıyoruz ve ben her zaman Simone'un evine gidiyorum. O beni bekliyor, yatmadan önce bir süre sarılınıp öpüşüyor ve Pluto ile oynuyoruz... sonra daha fazla öpüşüyor ve sevişiyoruz. Onun evine gitmezsem, ona ilişkimizi bitirdiğimi çok açık bir şekilde belirtmiş olacağım.

Simone için en güvenli yolun bu olduğunu bilsem de, bunu yapamam. Onunla birlikte olmak istiyorum. Sadece düşünmek bile...

Benim bir klon olduğumu öğrenince ne tepki vereceği beni özlemle dolduruyor. Ya dehşete kapılırsa? Ya benimle hiçbir şey yapmak istemezse? Ya olası tehlike onu o kadar korkutursa da beni terk etmemi isterse?

Karnım endişeden sıkışıyor.

Sırrımdan memnun kalmazsa, bununla yaşamak zorunda kalacağım. Öyle ya da böyle, bunu bilmesi gerekiyor. Aksi takdirde ona haksızlık olur.

Pluto kapıda beni karşıyor, bacaklarıma sürtünüyor ve ben içeri birkaç adım attığımda mutlu bir şekilde homurdanıyor. Onun küçük kulaklarını kaşımak için eğilirken daireye göz gezdiriyorum, ama mutfak sessiz. Havada kurabiye kokusu var, bu da onun çalıştığını gösteriyor. Ancak normalden farklı olarak, benimle vakit geçirmek için uyanık kalmamış. Işıklar kapalı ve beni beklemiyor.

Bunu bekliyordum, ama yine de canımı yakıyor.

Çömelerek Pluto'yu kucaklamaya çalışıyorum. Gerçek bir kedi gibi, kıvrılarak uzaklaşıyor ve sonra bir kez daha bacaklarıma sürtünmeye çalışıyor, baldırıma kafasını vuruyor. Sadece yataktayken kucaklanmayı ve okşanmayı seviyor, ama bağımsızlığı beni daha da istenmeyen hissettiriyor. Yatak odasına dönmeden önce, bir süre daha bacaklarıma sürtünmesine izin veriyorum. Kapı yarı açık, ışıklar açık, ama yine de sessizce kapıyı çalıyorum. "Simone?"

"Uyanığım. Girebilirsin." Sesi kızgın gelmiyor.

Bu umut verici, umarım.

Kafamı içeri sokup, yatakta oturmuş, battaniyenin bacaklarına dolanmış halini görüyorum. Elinde yıpranmış, şişmiş bir *Outlander* kitabı tutuyor. Okuyor. Tamam. Belki de beni bekliyormuş. "Kitabın mı var?"

"Kasabadan birinden ödünç aldım," diyor ve kitabı kenara koyuyor. Beni izlerken ifadesinde ihtiyatlılık var. "Bu gece geç saatlere kadar çalıştın."

"Evet." Bir an birbirimize bakıyoruz, sonra Pluto başını elimden geçirip okşanmak istiyor. Alnını okşuyorum ve başımı sallayarak mutfağı işaret ediyorum, kendimi garip hissediyorum. "Pişirmeyi bitirdin mi?"

"Bitirdim." Ellerini kucağında birleştirip bana baktı. "Konuşmak ister misin? Çünkü aramızdaki bu durum hoşuma gitmiyor. Bir çözüm bulmalıyız."

O benim kadar açık sözlü olmadığı için, durumu dolambaçlı bir şekilde ele almadığı için ona minnettarım. Simone sorunları doğrudan ele alır ve ben bu özelliğini çok seviyorum. "Konuşmamız gerek. Ben..." Sözler boğazımda düğümleniyor ve tekrar deniyorum. "Ben... senden bir şey saklıyordum."

"Hadi canım."

"Bu... bu oldukça tehlikeli bir sır. Hem senin hem de benim hayatımı tehlikeye atabilecek bir sır." Konuyu yüksek sesle konuşmak bile beni endişelendiriyor. Ruthie'nin sürekli gergin olmasına şaşmamalı. Kim olduğumun gerçeğini ilk kez başka biriyle konuşuyorum ve bu beni çok korkutuyor.

Simone beni süzerken gözlerini kısar. "Ne tür bir sır?"

"Ben... saklanıyorum."

Endişemi fark etmiş olmalı ki, yatağın üzerindeki battaniyeyi okşayarak bana sessizce yanına gelmem için işaret eder. Ben de öyle yaparım ve dizlerimin ne kadar titrediğini fark ederim. Elim eline alır ve cildimin ne kadar terli olduğu konusunda hiçbir şey söylemez. "Hepimiz burada saklanıyoruz," der nazikçe. "Hatırladın mı? İnsanlar evrenin bu ucunda hoş karşılanmıyorlar. Saklanmak o kadar da garip bir şey değil."

Kafamı sallıyorum. "Hayır, bu farklı bir tür saklanma. Daha kötü bir tür saklanma."

Yüzünde endişe dolu bir ifade var, elimi sıkıca tutuyor. "Paraya mı ihtiyacın var?"

"Ne için?" Anlamıyorum.

"Rüşvet mi? Biri sana şantaj mı yapıyor?"

Kafamı sallıyorum. "Şantaj yok." O eğiliyor. "Daha mı kötüsü var?"

"Daha mı kötüsü?"

Daha da yaklaşarak, ciddi bir ifadeyle konuşmaya devam etti. "Söyle yeter, neye ihtiyacın olursa yardım ederim. Bize uyması gereken hikayeyi anlat, ben de senin tanığın olurum." Simone'un yüzü gergin ve odaklanmış bir ifadeyle konuşmaya devam etti. "Mezarın üzerine kokuyu gizleyecek bazı bitkiler ekilebilir, biliyorsun."

Şaşkınlıkla geri çekildim. "Ceset yok ki!"

"Varsa, bana söyleyebilirsin. Onu *ortadan* kaldırabiliriz." Son kelimeyi fısıltıyla söylüyor.

Kafamı sallayarak tekrar hayır diyorum. "Ceset yok Simone. Ben... bekle. Gerçekten bir *cesedi* saklamama yardım mı edeceksin?"

Gözleri büyüdü, yüzü şaşkınlıkla doldu. "Tabii ki yardım ederim. Bu işte birlikteyiz. Seni seviyorum ve yükünü paylaşmak istiyorum. Neden bunu tek başına yapmana izin vereceğimi düşünüyorsun?" Elimi inanılmaz sıkı tutuyordu. "Yalnız değilsin."

Nedense, boğazımda kahkaha patlaması olsa da ağlamaya başlıyorum. Onu çok seviyorum ve konuşmamızın absürtlüğü hem kendimi daha iyi hem de daha kötü hissettiriyor. "Yalnızlık benim sorunum olmadı *hiç*, Simone. Ben bir klonum."

Bu kelimeyi havada asılı bırakıyorum. Yüksek sesle söylemek bile tehlikeli geliyor. Sanki şimdi söylediğim için, korkunç bir şey olacakmış gibi.

Simone sabırla bana bakmaya devam ediyor. "Arkadaşların da klon değil mi? Dövmeli adamlar?"

"A'ani. Ve onlar farklı bir tür klon. Kayıtlı, yasal türden. Bu yüzden derileri kırmızı. Biri beni ve kız kardeşlerimi gizlice klonladı ve bizi gerçek insanlar gibi göstermeye çalıştı, bu yüzden bu bir sorun. Ben yasal değilim ve yakalanırsam beni yok edecekler. Yani temel olarak saklanmam ve en iyisini ummam gerekiyor."

Göz yaşlarım yüzümden akıp duruyor. Neden ağladığımı bilmiyorum. Üzgün değilim. Sonunda sözleri ağzımdan çıkardığım için duyduğum duygu ve onun tepkisiyle ilgili endişemden dolayı. Simone şu ana kadar üzülmedi, ama ben hala kötü haberin gelmesini bekliyorum. Her şeyin yerine oturmasını ve benim kim olduğumu ve ne olduğumu fark etmesini. Benimle ilgili her şeyin belirsiz bir şekilde yanlış olduğunu, ama gizlendiğini. "Kimse bilemez. Asla."

Simone boş eliyle kolumu okşuyor ve beni kendine çekiyor. Saçımı kulağımın arkasına koyuyor, şefkatli bakışlarıyla benimle ilgileniyor. "Hepimizin saklanmak zorunda olduğunu biliyorsun, değil mi? Bu yüzden Risda'dayız."

"Ama benimki farklı. Benimki ölüm cezası."

Beni kendine doğru çekip başımı omzuna yasladı. Biraz garip bir pozisyonda ona yaslandım, ama burnum boynuna değiyordu ve o kolumu okşuyordu, sonsuza kadar burada kalabilirdim. "Bu hepimiz için ölüm cezası, aşkım. Sence beni canlı olarak yakalamalarına izin verir miyim? Sence beni tekrar köle yapmalarına izin verir miyim? Önce kendimi öldürürüm ve biliyorum ki tek ben değilim."

Onun sözleri beni şaşırttı. Kendini öldürmek istemesini düşünmekten nefret ediyorum, ama... aynı zamanda onu da anlıyorum. Kısa süren köleliğim bir kabustu. O kadar kafam karıştı, düşüncelerim bulanıktı ki, karşı koymak ya da kaçmaya çalışmak aklıma bile gelmedi. Kurtarıldığım için şanslıydım, kız kardeşlerim ve *Scarlet Gaze*'in mürettebatı iyileşmeme yardım etti. Simone'un ise kendisinden başka kimsesi yoktu.

Aslında Dora da vardı, ama Dora artık bu gezegende değil. İki arkadaşıyla birlikte gezintiye çıktı.

Simone yine kolumu okşadı. "Keşke bana tüm bunları anlatsaydın. Ne olduğunu bilmiyordum, sadece beni yanında istemediğini biliyordum. Bu gerçekten canımı yaktı."

"Senin etrafımda olmanı istemediğimden değil," diye açıklıyorum, başımı kaldırıp gözlerine bakarak. "Bu sır sadece bana ait değil. Kız kardeşlerim de bundan etkileniyor. Eğer biri benim

klon, otomatik olarak onları araştırmaya başarlardı ve ben onları tehlikeye atmak istemedim."

"Peki şimdi?" Koyu renkli gözleri sorularla doluydu.

"Şimdi, kim ve ne olduğumu bilmeden seninle gerçekten birlikte olamayacağıma karar verdim. Kız kardeşlerim kendilerini koruyabileceklerini söylediler ve ben de senin de kendini koruyabileceğine güvenmenin zamanının geldiğini düşündüm. Sessizliğimi korumak onları benim tarzımla koruyabilir, ama herkes yalnız ve güvende olmak istemez." Bir süre durup ekledim, "*Ben* yalnız ve güvende olmak istemiyorum. Seninle olmak istiyorum. Her gün, bütün gün."

Beni kendine çekip öper. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum. Seni korkuttuğum için çok üzgünüm."

"Önemli değil. Sebeplerin vardı." Yüzümü avuçları arasına alır ve bana şefkatli bir gülümseme atar. "Ve bu da bir gizem çözüldü. Kim üç çocuğuna Ruth, Ruthie ve Ruth-Ann gibi isimler koyar ki?"

Kıkırdayarak gülerim. Histerik kahkahalarla birlikte gözyaşlarım da akmaya başlar. O gülerek bana sarılırken, ben de ona yaslanıp bir bebek gibi ağlarım. Bir an sonra, pantolonumun paçasına ıslak, pürüzlü bir dilin dokunduğunu hissedirim. Pluto da beni teselli etmeye çalışıyor.

Onlar da Ruthie ve Ruth kadar benim ailem. Simone'a sıkıca sarılır, yüzümü boynuna dayarım. "Seni sevdiğimi söylemiş miydin?"

"İstediğin kadar sık söyle." Kulağıma öpücük kondurur.

"Seni seviyorum. Berbat bir partner olduğum için özür dilerim."

"Sen berbat bir partner değilsin. Sadece diğer insanları etkileyen bir sırrı olan birisin. Tetikte ve savunmacı olmak çok doğal." Ben geriye yaslandığımda, saçlarımı yüzümden çekip beni inceliyor, gözleri şefkatle dolu. "Ama ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Ve bir ceset varsa, senin o korkunç turşuları sakladığın gibi, onun parçalarını da pastanın içine saklayabiliriz."

Simone kıkırdayarak güldü. "Onları hiç tattın mı diye merak ediyordum."

"Oh, tattım. Isırmadan önce neden bu kadar kalın olduğunu merak ediyordum. Sonrasında, birkaç saat boyunca o dokuyu hatırlayarak öğürerek geçirdiğimi söyleyebiliriz. Teşekkürler."

Gülümsemesi daha da genişliyor ve ben de ona gülümsediğimi fark ediyorum.

"Yani... aramız iyi mi?" diye çekinerek soruyorum. Aramızı bozduğumu hissediyorum ve o bu konuda gerçekten anlayışlı davranıyor.

"Öyleyiz... sen benim korkunç sırrımı duyduktan sonra." Yüzünde ciddi bir ifade var.

İkimizin de aynı anda korkunç sırları olması biraz fazla uygun kaçtığı için biraz şüpheleniyorum. "Nedir o?"

"Ben Oğlak burcuyum."

Onun kötü şakasına inleyerek tepki veriyorum ve o kahkahalara boğuluyor. Bu kadarı yeter. Onu yakalayıp hassas beline dokunmaya çalışıyorum. Yarı gıdıklanarak, yarı güreşerek birlikte yatağa düşüyoruz. "Komik değil," diyorum, onun eğlencesine gülerek. "Bu çok ciddi bir konu."

"Beni cezalandıracak mısın?" diye alaycı bir ses tonuyla sorar, sonra dudağını ısırır.

Bu sefer inlememin sebebi tahrik olmam. Ne kadar da cilveli bir alaycı. Yaklaşıp, az önce ısırıldığı dolgun alt dudağını öpüyorum, hafifçe emiyorum. Nefesini tutuyor ve göğsüme uzanıp sıkıyor. Dolaşan, hevesli parmakları ucunu buluyor ve giysimin üzerinden hafifçe okşuyor, ileri geri okşuyor. Meme uçlarım anında sertleşir ve ağrır. Yeterince kez birlikte olduk, ikimiz de birbirimizi neyin tahrik ettiğini biliyoruz. kişi deli deli deli ne Seks seks çok çok hızlı ilerleyebilir ya da birbirimizi çılgınca tahrik edebiliriz. Bu gece,

Simone'nin hızlı ve kirli bir şey istediği açık.

Bana uyar. Hem de çok uyar. Öpüşmeye devam ediyoruz, eli pantolonumun önünü okşarken dili dilime değiyor.

"Sana bir oyuncak alacağım," diye fısıldıyor öpüşmelerin arasında, parmakları klitorisimi kavrarken. "Bulabileceğim en büyük, en müstehcen oyuncak, ve saatlerce seni onunla sikeceğim."

Dudaklarına inleyerek, "Oyuncak istemiyorum. Sadece seni istiyorum," diyorum. Elini daha aşağı kaydırıyor, vücudumun girişine dokunarak içimi ısıtan bir heyecan dalgası yayıyor. "Sen ve mükemmel parmakların."

"Parmaklarım hoşuna gidiyor mu?" Birini içime sokar. "Gidiyor. Tanrım, gidiyor."

"Seni boşaltmamı mı istiyorsun?" Parmağını içimde hareket ettiriyor, şimdi G noktamı okşuyor. "Çünkü senin boşalmanı izlemek istiyorum."

Ben bunu cevap cevap Tüm yapabileceğim yapabileceğim yap yap belirsiz belirsiz inleme sesleri çıkarmak ve o beni öperken ve müstehcen şeyler fısıldarken ona sarılmak. Parmakları beni doğru yerlerden okşuyor ve tahrik ediyor, ve dişlerimi sıkarak orgazm olduğumda, ben onun üzerinde gevşeyene kadar tatlı tatlı fısıldıyor. Eli bacaklarımın arasında kalıyor, sanki doyamıyormuş gibi labiyamı okşuyor ve beni sevgiyle okşuyor. Boynuna burnumu sürterek, yoğun ve lezzetli orgazmımın ardından keyfini çıkarırken cildine öpücükler konduruyorum. Simone ile seks her zaman iyidir. Beni çılgına çevirmek için nasıl dokunması gerektiğini çok iyi bilir ve ben hiç zorlanmadan boşalırım. O bunu kolaylaştırır ve şimdi nefesimi topladığım için, ona da aynı rahatlamayı yaşatmak istiyorum. "Beni seni de boşaltmak için mi?"

"İstediğimi biliyorsun." Kıkırdar. "Bu, Noel'de bir çocuğa hediyelerini erken almak isteyip istemediğini sormak gibi bir şey. Cevap her zaman evettir."

Haklısın. Amımdan çektiği elini öperim ve parmaklarından kendi tadımı yalarım. Simone boğazından mırıldanır ve ağzıma doğru iter. Parmak uçlarını emerken geceliğini yukarı çekerim ve amını kaplayan güzel saç tutamını ortaya çıkarırım. Daha aşağıya inerim, kıvrımlarını ayırır ve onun bana yaptığı gibi onu da aynı şekilde parmaklarım.

Onun kontrolünü kaybetmesini, zevke kapılırken dudaklarının açılmasını, gözlerinin kapanmasını izlemeyi seviyorum. Amcığı gittikçe ıslanıyor, ben alaycı, sabit bir ritimle devam ederken kaygan sesler çıkarıyor. Bacakları daha da açılıyor, ben onu çalıştırırken topukları yatağa gömülüyor. Boşaldığını hissedebiliyorum, iç duvarları benim acımasız parmaklarımın etrafında kasılmaya ve spazm geçirmeye başlıyor. Dizini öpüyorum ve onun boşalması neredeyse benimki kadar iyi hissettiriyor. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, yumuşak tenini öpüyorum. "Seni çok seviyorum."

Yatağa geri yığıldı, bacakları uzanmış ve güçsüz kalmıştı. Alnında ince bir ter vardı ve ben yanına uzanıp ona sarıldım. Kolumu beline doladım ve Simone beni sıkıca tuttu, çünkü o da benim kadar seks sonrası sarılmayı seviyordu. "Ben de seni seviyorum," dedi nefes nefese. "Bu harikaydı."

"Harika bir partnerim var," diye cevap veriyorum. "Bu işleri kolaylaştırıyor."

Simone eğlenerek homurdanır. Ayak bileğini baldırlarımın arasına sıkıştırır ve birbirimize dokunarak, keyifle uzanırız. Hâlâ giyinik durumdayım, giysilerim aşağıya ve yana doğru itilmiş, kalkıp yatmak için giysilerimi çıkarmam gerektiğini düşünüyorum ama henüz hareket etmeye hazır değilim. Simone, en sevdiğim iki şey olan kurabiye ve kadın kokuyor ve önümüzdeki birkaç yıl boyunca burnumu ona gömmek ve bir daha hiç havaya çıkmamak istiyorum.

Soğuk ve ıslak bir şey baldırıma dokunuyor.

Şaşkınlıkla irkiliyorum ve bir an sonra Simone da kıpırdanıyor. "İğrenç, Pluto."

Pluto, adının söylenmesiyle onaylayıcı bir *ses* çıkarır. İki saniye sonra, büyük carinoux kedisi yatağımıza girer ve kucaklaşmamıza katılmaya çalışır.

Simone gülmeye başlar, geceliğini aşağı çeker ve ben de aceleyle pantolonumu yerine çekiyorum. "Sanırım zavallı Pluto'yu ömür boyu travma yaşattık."

"Ölmez," diyor Simone, kedinin çenesini kaşıyarak. Bana şakacı bir bakış atıyor. "Eğer sorarsa, kaşıntım vardı ve sen kaşıyordun de."

İçimde kahkahalar yükseliyor. Pluto'nun bir şey isteyeceği düşüncesinin gülünçlüğünden mi, yoksa sadece mutlu olduğumdan mı emin değilim. Ama gülüyorum ve gülüyorum, ona yaslanıyorum ve bu çok iyi geliyor. Pluto yatağa girerken yatağı yoğurmaya başladığında ve büyük pençeleri ara sıra cildime takıldığında bile umursamıyorum. Sekiz pençesi yukarı aşağı hareket ederken ve o kadar çok mırıldanıyor ki salya akmaya başlıyor, sanki kocaman, mutlu bir tırtıl izliyorum.

Simone bana bakıyor, yüzünde sevgi dolu bir ifade var. Pluto'yu okşuyor, ama gözleri sürekli benim üzerimde. "Artık senin büyük sırrını bildiğime göre, planın ne?"

Onu izleyebilmek için kolumu başımın altına koyuyorum. "Sanırım gemiden ayrılıp bu gezegene kalıcı olarak taşınacağım."

"Öyle mi?" Bu habere şaşırmış görünüyor. "Kız kardeşlerin ne düşünüyor?"

"Ruth, geminin yakında bir süreliğine ayrılacağını söyledi. Birkaç hafta ya da ay sonra geri dönecekler, ama artık kendi evime taşınmamın zamanı geldiğini düşünüyorum. Ruthie, Kazex'le kalıp kantini işletecek. Yani burada bir kız kardeşim ve *Scarlet Gaze* mürettebatının yaklaşık yarısı olacak. Ve sen. Ve Pluto."

"Pluto'yu unutmamak lazım." Ona sevgiyle kaşıyor. "Demek kendi evine taşınacaksın? Bana taşınabileceğini biliyorsun. Zaten pratikte burada yaşıyorsun."

"Seninle yaşamayı çok isterim," diye itiraf ettim. "Ama haddimi aşmak istemedim."

"Öyle varsayabilirsin. Seni burada görmekten çok mutlu olurum." Gülümsemesi muhteşem.

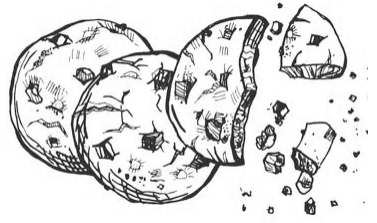
Ben de gülümsedim. "Evet... Sanırım kalacağım. Kantin ekibinin bana ihtiyacı var."

Bakışları rekabetçi bir hal alıyor. "Sana daha çok ihtiyacım var."

Tam da duymak istediğim şey. "Bana kalırsa, sen her zaman ilk sıradasın."

"Güzel." Gülümsemesi yıldızlarla yarışacak kadar büyük ve kalbim hava kadar hafif. Pluto'nun burnunu okşuyorum ve sonra elimi onun kalın boynuna koyuyorum. Simone'un eli benimkini bulduğunda parmaklarımız birbirine dolanıyor. Sanki son birkaç yapboz parçası yerine oturmuş gibi.

Tam da olmam gereken yerdeyim.

EPILOG

SIMONE

"O şeyin bu kadar büyük olacağını hiç tahmin etmemiştim," diyor mesakkah Custodian, gözlerini carinoux'umdan ayıramadan. "Neden daha küçük olacağını düşündüm ki?"

"O iyi bir çocuk," diyorum, elimi Pluto'nun koşum takımına koyarak. Kertenkele kedi bacağıma sürtünüyor, ama Custodian Sinath'ı dikkatle izliyor. "Çok fazla erkekle birlikte olmadı, o yüzden fazla yaklaşma."

Bu bir yalan. Pluto erkekleri sevmiyor değil. Sadece hangilerinin benim arkadaşım olduğunu, hangilerinin olmadığını biliyor. Ve Custodian çok hoş bir insan olsa da, buraya gelmek beni her zaman gerginleştiriyor.

Masasının arkasına dikkatlice adım atıyor. "Yapmayacağım. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Fırıncılık başvurum mu? Gelişmeyi kontrol etmeye gelmiştim." Parlak bir gülümsemeyle elimdeki kutuyu işaret ediyorum. "Bugünkü satışlardan kalan kurabiyeleri getirdim. Birisi yiyebilir diye düşündüm."

Hademe'nin gözleri parlar. "Ne şanslıyım! Bu harika." Ayağa kalkar, Pluto'ya bakar ve tekrar oturur

"Belki de en yakın masaya bırakabilirsin?"

Pluto oldukça iri ve carinouxlar sahiplerini şiddetle korudukları bilindiği için gülmeme engel oluyorum. Bu adamın Pluto'nun da yüksek seslerden, karanlıktan ve bazen kendi kuyruğundan korktuğunu bilmesine gerek yok. Görünüşü korkutucu ve bu yeterli. Kutuyu masanın üzerine koyup mutlu bir şekilde okşarken, bekçi Sinath ekranı karıştırıp bir şeyler yazıyor.

"Görünüşe göre güncellenmiş. Bir bildirim almış olmalısın," diyor.

"Senin dilini okuyamıyorum," diyorum sabırla.

"Doğru. Tabii ki." Utangaç bir gülümsemeyle veri tabletindeki bir düğmeye basar. Hemen ardından, yakındaki bir yazıcıdan bir parça plas-kağıt çıkar. "İnsanlardan çok fazla iş başvurusu almıyoruz, bu yüzden süreçteki tüm boşlukları tam olarak çözemedik."

"Sorun değil." Plas kağıdı almak için elimi uzattım. "Onaylandı mı?"

"Onaylandı. Main Street üzerinde iki katlı bir bina," diyor, kağıttan okurken. "Alt katta mutfak ve iş için ön alan olacak. Üst katta ise özel daireler olacak. Binanın iskeleti basıldıktan sonra elektrik şebekesine ve su filtreleme sistemine bağlanacaksınız. Tahmini süre yaklaşık beş Risda ayı."

Bu sözler üzerine heyecanım biraz azalır ve elimi indiririm (o bana kağıdı getirmek için yanıma gelmeyecektir). "Beş ay mı?"

"Beş ay," diye tekrarlar ve başını sallar. "Lord va'Rin, uzay limanının genişletilmesinin önce tamamlanmasını istiyor, ardından müteahhitler için başka projeler de var. Kolonistlerin güvenliğini sağlamak için uzaylı işçilerin sayısını sınırlıyor. Sırada bekliyorsunuz, size söyleyebileceğim tek şey bu. Üzgünüm."

Eh, mantıklı. Ve beş ay, genel olarak bakıldığında çok uzun bir süre değil. "Çıktıyı görebilir miyim?"

Masanın arkasından heyecanla ayağa kalkar, ama Pluto koşum takımında sarsılınca hemen durur. Bekçi Sinath carinoux'a bakar, sonra bana. "Onu masanın köşesine koyup arka odaya geçsem, sen de alabilirsin?"

"Mükemmel. Teşekkürler." O bunu yaparken sabırla bekliyorum, düşüncelerim kafa karışıklığına neden oluyor. Beş ay. Bu bize plan yapmak için daha fazla zaman veriyor - Ruth-Ann'in en sevdiği hobi - ama ben sabırsızım. Mağazamı dün açmak istiyorum, kahretsin. O yan odaya güvenli bir şekilde geçtiğinde, boş ofisten geçip plastiği alıp inceliyorum. Binamızın nasıl görüneceğine dair taslaklar var. Kalbim mutlu bir şekilde atıyor.

Bunu Ruth-Ann'e göstermek için sabırsızlanıyorum.

"Bu harika, teşekkürler, Custodian!" Kağıdı ona doğru sallıyorum. "Bunu saklayabilir miyim?"

"Senin olsun," diye yan odadan bağılıyor ve muhtemelen karısından öğrendiği çok komik bir başparmak yukarı hareketi yapıyor.

Ben de başparmağımı kaldırarak karşılık verip, Pluto'nun koşum takımını tekrar alıp binadan çıkıyorum. Sürekli uzayan Main Street'i izlemek için duruyorum ve Sunrise Cantina'nın yanında başka bir bina daha yükseldiğini ve onun arkasında da bir bina daha olacağını gösteren işaretler olduğunu fark ediyorum. Sokağın hangi tarafında olacağım merak ediyorum.

Fark etmez. Fırın ürünlerime o kadar çok talep var ki, nerede olursam olayım başarılı olacağım. Heyecanla, kantine doğru neredeyse zıplayarak giderim ve kapıyı açarım. Ya da açmaya çalışırım, ama kapı kilitlidir. Burası bir saat sonra açılacak. Kapıyı yumruklarım ve yüzümü cama dayama isteğine direnirim. Gülümsemeyi kesemiyorum.

Tanıdık bir yüz belirir ve bir an için saçlarını geriye çekmiş Ruth-Ann olduğunu sanırım. Ama kadın kapıya yaklaşınca onun Ruthie olduğunu anlarım. Kırmızı bir başörtüsü takmış ve normalde dikenli kısa saçları ve bugün farklı bir

bugün farklı bir burun halkası takmış. Bana gülümsüyor ve kapıyı açarken tulumuna ellerini silkeliyor. "Selam yabancı."

"Selam. Limandaki en seksi kadını gördün mü?" diye takılıyorum.

"Aynaya her baktığımda görüyorum," diye şaka yapıyor, sonra kantinin arkasını işaret ediyor. "Tuvaletleri temizliyor."

"Oof." Yüzümü buruşturuyorum. "Bahsi mi kaybetti?"

"O mu?" Ruthie'nin piercingli kaşı yukarı kalkar. "Onun bahisleri her zaman kazandığını biliyorsun. Ama elemanımız eksik ve şimdi Jerzec'in yerine geçmek zorunda. Bu onun işiydi."

Ve Jerzec bu hafta başında *Scarlet Gaze* ile birlikte ayrıldı. Zavallı karım çok kızgın olmalı. Düzenlemeyi sever. Temizlik yapmayı ve eşyaları yerleştirmeyi sever. Kamuya açık bir tuvalette yabancıların ardından temizlik yapmayı ise pek sevmez. "O zaman yardıma ihtiyacı var mı bir bakayım."

"Lastik eldiven al," diye tavsiye ediyor, sonra diz çöküp Pluto'nun yüzünü ovuşturuyor. "Şu çocuğa bak!" diye şakıyor. "Atıştırmalık ister misin, dostum?"

Heyecanla yüzünü yalıyor, ama yanımdan ayrılmıyor. Eğilip kalçasına hafifçe vuruyorum. "Ruthie'yle git, Pluto. Sana bir şeyler verecektir."

Pluto bir an daha bana bakarak sızlanır, sonra Ruthie'nin peşinden mutfığa doğru yürür. Kantininin en ucundaki banyoya doğru ilerlerim ve yaklaşırken Ruth-Ann'in küfürler savurduğunu duyarım.

"Tık tık," derim ve yarı açık kapıya parmak eklemlerimle vururum. Havada ağır bir temizlik kokusu vardır.

Ruth-Ann banyodan acı dolu bir ses çıkarır. "İçeri girmek istemezsin. Kimse burada yerden kazıdığım şeyi görmeyi hak etmiyor." Bir dakika sonra elinde paspasla ortaya çıkar, yüzünde saf bir tiksinti ifadesi vardır

. "Sana öpücük vermek isterdim ama bu pisliği temizledikten sonra gerçekten sıcak bir duş almam lazım."

Zavallı karım, çalışmaktan dağınık ve terli görünüyor. Köşeyi gözetliyorum. "Temiz görünüyor."

"Şimdi," diye vurgular. "*Şimdi* temiz görünüyor."

Sempati dolu bir kıkırdama boğazımdan çıkmak üzereydi, ama onu tutmayı başardım. "Üzgünüm, bebeğim. İyi ve kötü haberlerim var. Hangisini önce duymak istersin?"

"Duruma bağlı." Plastik eldivenini çıkarıp, artık pırıl pırıl olan lavaboya atıyor. "Kötü haber, burayı dağıtan kişi bu gece geri gelecek mi? Çünkü öyleyse, ben işe gelemeyeceğim."

Bu sefer ben güldüm. "Hayır, kötü haber bu değil." Plastik kağıdı ona uzattım. "İyi haber, fırınımız için onay aldık. Kötü haber ise, fırını inşa etmeleri beş ay sürecek."

Gözleri bana kaydı, sonra tekrar kağıda döndü. Kağıdı elimden kaptı ve okudu, ama onun da uzaylıların yazdıklarını okuyamadığını biliyorum. Yüzü yavaşça aydınlandı ve yüzünde yayılan gülümsemeyi izlemek çok hoşuma gitti. "Bu plan mı?"

"Evet."

Gülümsemesi genişler ve biraz daha yaklaşır. "Sana sarılmayacağım, ama şu anda bunu gerçekten çok istiyorum."

Ona gülümsemeden edemiyorum. "Duş aldıktan sonra sarılacağız. Söz veriyorum." Ona dokunmamak imkansız olduğu için uzanıp alnındaki terli saçlarını geriye doğru çekiyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Gözleri tekrar çıktının üzerinde dolaşüyor. "Bence çok heyecan verici. Senin adına çok mutluyum."

"Bizim için mutlu," diye belirtiyorum. "Bu senin de. Orada pişiriyor olmam, bunun sadece benim olduğu anlamına gelmez. Bu bizim ortak işimiz." Ruth-Ann, benim yapmadığımı ve yapamayacağımı anladığından beri benim için kar ve zarar tabloları hazırlıyor.

Yeterince para kazanıp kazanmadığımı düşünüyordum. O, iyi bir veri setini sever. Ayrıca, geceleri benimle birlikte pasta yapıyor ve kantin için farklı pasta çeşitleri hazırlamak için birlikte çalışıyoruz. Restoranın tatlı satışlarından bir pay alarak "ücretimi" alıyorum, ama bunu bedavaya da yapardım. Bu, kantinin başarılı olmasına yardımcı oluyor ve Ruth-Ann'i mutlu ediyor.

Ve karımın mutlu olması beni çok mutlu ediyor.

"Çok heyecanlıyım," diyor, bana gülümseyerek. "Öpüşebilir miyiz? Söz veriyorum, ağzım temiz."

"Öyle olsa iyi olur." Ellerimle yüzünü kavrayıp ona bir öpücük konduruyorum. Bir tane şaplak gibi, neşeli bir öpücük, ardından daha uzun, daha şefkatli bir öpücük, çünkü ona asla tek bir öpücük kondurmam. Birden fazla öpücük, sık sık öpücükler olmalı. Ona ait olan en güzel dudaklar. Sırf öpüşmek için üçüncü kez öpüyorum onu. Sonra başımı kaldırıp ona gülümsüyorum. "Ama fırın beş ay boyunca hazır olmayacağına göre, bu da benim biraz boş zamanım olduğu anlamına geliyor. Üniformamı giyip kantinde yardım etmemi ister misin?"

"Tanrım, evet. Daha seksi şeyler söyle." Onu tekrar öperim. "Seni seviyorum, karıcığım."

"Seni daha çok seviyorum," diye cevaplar, gözleri yumuşak.

Böyle bir şeyin mümkün olup olmadığını bilmiyorum, ama bunu öğrenmek için sonsuza kadar vaktimiz var.

AUTHOR'S NOTE

Merhaba!

Aslında bu iki kitabı geçen yıl yazmaya başladım, çünkü Simone'un Risda III'te pastacılık yapmaya karar verdiğini düşünmüştüm (hayır, sen Great British Baking Show'u tekrar tekrar izliyordun). İyi bir kelime oyununu sevdiğim için kitabın adını WHEN SHE'S RISING (O YÜKSELİRKEN) koyacaktım.

Ama sonra Sunrise Cantina serisine başladım ve Ruth-Ann ile Simone'un oraya daha uygun olduğunu fark ettim. Bu yüzden, üzerinde çalışmak için mükemmel bir zaman gelene kadar bir süre kenara koydum.

Projelerle uğraşırken kitapları bir kenara bırakıyor muyum? Aslında eskiden bunu hiç yapmazdım. Bir kitaba başladığımda, mümkün olduğunca çabuk bitirirdim. Ancak yazma süreçleri değişiyor, programım değişiyor ve bazı şeyler ön plana çıkıyor. Şimdi ise, tekrar okumak için beni bekleyen bir yığın kitap var.

(Ayrıca 'bekleyen' projeleri saydım ve dokuz tane var. Beynim tam bir aptal.)

Her neyse, umarım Simone, Ruth-Ann ve sevimli carinoux ile geçirdiğiniz bu keyifli zamanı sevmişsinizdir. Pluto'ya tüm kedilerimin bazı özelliklerini vermekten kendimi alamadım. Bacağını yalamak mı? Patates kedim Zoey bunu yapar. Oynamak istemek

getirmek mi? O benim oğlum Figaro. Kendini ayaklarının dibine atıp her an seni düşürme tehlikesi yaratan mı? O Bean, seni sevecek ve aynı şekilde yargılayacak olan.

Bu özel serinin bir sonraki kitabı ya Erzah (bu kitapta sevgilisi hakkında ipuçları var) ya da Dopekh ve Salvotor hakkında olacak. Takipte kalın!

xoxo

Ruby

WANT MORE?

Gerçeklikten uzaklaşmaya mı ihtiyacınız var? Rubyverse'e dalın!

Sunrise Cantina:

[Sadece Clonely Clonely
You](#)

Korsan Kardeşler serisi

(Scarlet Gaze mürettebatının ilk kez ortaya çıktığı yer):

[Korsanlar: Adiron](#)

[Korsanlar: Kaspar](#)

[Korsanlar: Straik](#)

[Korsanlar:](#)

[Mathiras](#)

[Korsanlar: Bethiah](#)

Bazıları Risd a III'te geçen Risdaverse!

[Hamileyken Sıradan](#)

[Olduğunda](#)

[Mırıldandığında](#)

Keyfini çıkarın!

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM